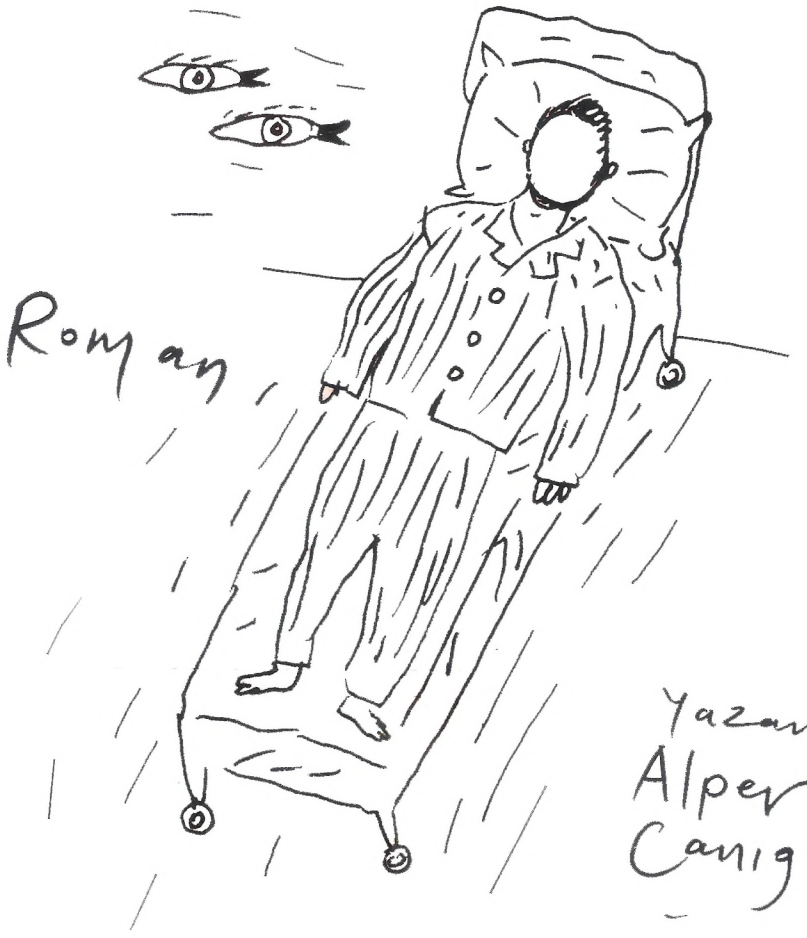
tatlı rüyalar

psiko-absürd romantik komedi

Roman

Yazan:
Alper Canıgüz

İLETİŞİM

ALPER CANIGÜZ • **Tatlı Rüyalar**

ALPER CANIGÜZ 1969'da İstanbul'da doğdu. Darüşşafaka Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi Psikoloji Bölümü mezunu. Erkek Japon bıldırcınlarının cinsel hayatı konusunda uzmanlık sahibi. Niyetçilikle başlayan meslek hayatını şu günlerde psikolog olarak sürdürüyor.

İletişim Yayınları 603 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 87
ISBN 975-470-788-X
© 2000 İletişim Yayıncılık A. Ş.
1. BASKI 2000, İstanbul (1000 adet)
2. BASKI 2000, İstanbul (500 adet)
3. BASKI 2000, İstanbul (500 adet)

EDİTÖRLER Can Soytemiz-Murat Gültekingil
KAPAK TASARIMI Murat Yılmaz
KAPAK Fatoş Gencosman
KAPAK FİLMİ Diacan Grafik
UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Serap Yeğen
MONTAJ Şahin Eyilmez
KAPAK ve İÇ BASKI Sena Ofset
CİLT Uğur Mücellit

İletişim Yayınları
Klodfarer Cad. İletişim Han No. 7 Cağaloğlu 34400 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Fax: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ALPER CANIGÜZ

Tatlı Rüyalar

(Psiko-absürd romantik komedi)

iletişim

Zeki Müren'in Zeki Müren rolünde olduğu filmlerde canlandırdığı karakterlerin gerçek Zeki Müren'le ilgisi ne kadarsa, bu kitapta sözü edilen kişi ve olayların gerçekle ilgisi o kadardır.

1.

HAYATIMI SATIYORUM!

25 yaşında, iyi eğitimli, iki yabancı dil bilen sağlıklı genç, geri kalanını temin edebilmek amacıyla hayatının bir bölümünü satıyor.

İlgilenenler aşağıdaki telefon numarasına başvurarak randevu alabilir.

Hector, Pazar sabahı kahvaltısına renk katan bu dahiyane "ne iş olsa yaparım" ilanını veren kişiyle tanışmak için kalan çayını bir yudumda bitirip heyecanla telefona sarıldı. Tam aradığım adam diye düşünürken karşı taraftan ince bir ses duydu. "Alo?"

Acaba satıcı bir kadın mıydı? "Ben gazetedeki satılık hayat ilanınız için aramıştım," dedi nezaketle.

"Evet?"

"Evet, ne?"

Beş on saniyelik rahatsız edici bir sessizliğin ardından Hector konuşmaya devam etmesi gerekenin kendisi olduğuna karar verdi. "Hayatını satan kişi siz misiniz?"

"Hayır."

Hector'un sinirleri bozulmaya başlamıştı. "Peki kim?"

"Üzgünüm, bu konuda size bilgi veremem."

"Bana bakın," diye çıkıştı Hector. "Oralarda hayatını satan biri var mı yok mu? Varsa işte size yağlı bir müşteri... Daha ne istiyorsunuz?" Birden bir televizyon ya da radyo kanalının o iğrenç şakalarından biriyle karşı karşıya olabileceği aklından geçti. Tam kapatmak üzereyken karşı taraftaki konuştu. "Ne yapmanız gerektiği gazetedeki ilanımızda yazılı."

Hector sersemlemiş bir halde ne yapması gerektiğini düşündü ama aklı duruvermişti sanki .

"Ran-de-vu," dedi beriki. "Bir randevu almanız gerekiyor... Alo? Hâlâ orada mısınız?"

"Pekâlâ, bir randevu istiyorum," diye geveledi Hector.

"Adınız nedir?"

"Ö-hm, Berlioz... Hector Berlioz."

"Siz dalga mı geçiyorsunuz benimle?"

"Hayır. Niçin sizinle dalga geçeyim?" diye kıvrandı Hector. "Ben bir Fransız vatandaşıyım ve adım Hector Berlioz. Büyük bir müzisyenin adını taşımak suç mu yani? Bir Türk olsaydım ve adım Şekip Ayhan Özışık deseydim bana inanmayacak mıydınız?"

"Tabii ki hayır."

Hector'un içinden telefonu kadının suratına kapatmak geliyordu ama bu küstah sekreter bozuntusu karşısında yenilgiyi bu kadar kolay kabullenemezdi. "Tamam, Şekip Ayhan Özışık biraz tuhaf bir isim. Ama ne bileyim..."

"Tuhaf olan sizsiniz."

"Neler söylüyorsunuz siz!" diye bağırdı Hector. "Gazeteye verdiğiniz ilanı bir okuyun. Et alors, diğerlerini de okuyun... Sıradan insanlar ev, araba satar ya da iş arar. Sizse hayat satıyorsunuz. Öyle bir ilana tuhaf insanların başvurması son derece normal değil mi?"

"Tamam," diye iç geçirdi kadın. "Ama sakın beni o lafınızın arasına sıkıştırdığınız Fransızca iki kelimenin ikna ettiğini sanmayın. O kadar aptal değilim ben. Sadece söylediğiniz mantıklı geldi. Size randevu vereceğim."

Hector buna sevinmesi mi üzülmesi mi gerektiğini bilemedi. "Merci," diye mırıldandı.

"Sakın bir kelime daha Fransızca konuşmayın yoksa fikrimi değiştireceğim. Bugün öğleden sonra saat üçte burada olun. Adresi veriyorum. Yazıyor musunuz?.."

* * *

Hector saat iki sularında Cihangir'deki evinden çıkıp üç buçuğa doğru Kartal'daki adrese ulaştı. Burası bir apartmanın arka bahçesine inşa edilmiş yıkık dökük bir müştemilattı. Derin bir soluk alıp müştemilata yaklaştı. Kapının açık olduğunu fark etti. Zile bastı ama herhangi bir yanıt alamadı. Birkaç kez daha denediyse de sonuç değişmedi. Hafifçe kapıyı iteledi. Dar bir antre ve karşıda mutfak göze çarpıyordu. "Merhaba," diye seslenerek içeriye doğru ürkek bir adım attı. Antrenin iki tarafında kapıları kapah iki oda bulunuyordu. Hector varlığını hissettirmek için hafifçe öksürmeye hazırlanırken birden sağ tarafındaki kapı açıldı ve ortadan biraz uzun boylu, yapılı denebilecek, ince bir bıyığı ve sakalları olan, esmer bir adamla burun buruna geldi. Adam delici ve öfkeli bakışlarını Hector'un gözlerine dikti. Hector bayağı korkmuştu. Birşeyler söylemesi gerektiğini biliyor ama konuşamıyordu.

"Nerede kaldın sen bakayım?" diye gürledi esmer adam.

Hector'un alnında boncuk boncuk terler birikmişti. "Şey, ben bu semte ilk kez geliyorum da... Adresi bulmakta güçlük çektim," diye geveledi. Adamın inanmaz gözlerle hâlâ onu parçalayacakmış gibi bakmayı sürdürdüğünü görünce kupkuru olmuş dudaklarını ıslatıp yutkunduktan sonra ek-

ledi: "Bir de... Sekreteriniz sokağın adını vermemiş..."

"Sekreterim mi? Sen bisiklet tamircisinin çırağı değil misin?"

"Non. Ben gazetedeki ilan için..."

"A- özür dilerim. Bay Schubert, değil mi? Yoksa Monsieur Schubert mi demeliyim?"

"Berlioz," dedi Hector derin bir soluk alarak. "Bana Hector diyebilirsiniz."

"Evet. Sekreterim bana sizin geleceğinizi bildirmişti ama öyle dalgınım ki... Üstelik sabahtan beri bisikletçinin çırağını bekliyorum. Lütfen içeri buyurun."

Hector cebinden çıkardığı mendille alnındaki teri silerek az önce adamın çıktığı kapıya doğru ilerledi. Demek buralarda bisiklet tamircisi çıraklarının otuz beş yaşlarında olması, beyaz keten takım elbiseler giymesi ve Avrupa'daki modaya uygun açık renk camlı güneş gözlükleri takması beklenebiliyordu. Acaba Kartal denen semt Alacakaranlık Kuşağı'nda mıydı? Tam içeri adım atacağı sırada esmer adam kolunu kirişe dayayarak onu durdurdu. "Ayakkabılarınızı çıkarmıyor musunuz?"

"Özür dilerim," diye eğildi Hector. Yanağı adamın pantolonuna değiyordu. Beriki ayaklarına kapanmış gibi duran Hector'a şöyle bir baktı. "İsterseniz ayakkabılarınızla da girebilirsiniz. Ben sadece tercihinizden emin olmanızı istedim. Ayakkabıyla girmenizde bence hiçbir sakınca yok."

Hector bu eve geldiği için kendine lanetler okumaya başlamıştı bile. Ne var ki, o anda oradan ayrılıp gitmek kendine duyduğu saygıyı sıfıra indirecekti; aynı, ayakkabılarını yeniden giymeye çalışmak gibi. Çıplak ayaklarıyla tahta döşemeli odaya girdi. İçerisi derli toplu ama yoksul bir ev havasındaydı. Apartmanın arka kısmına ve bahçeye bakan tek pencerenin önünde küçük bir masa, masanın çevresinde iki sandalye, yerde bir döşek ve karşısında da böyle bir evde

bulunması hiç beklenmeyecek hayli gelişmiş bir müzik seti vardı. Hava hayli sıcak olmasına rağmen ev çok serin ve rutubetliydi. Ev sahibi Hector'un arkasından odaya girip düşmüş kapıyı omuzlayarak kapattı. Sonra sırıtarak Hector'a döndü. "Böylece daha rahat konuşabiliriz."

"Siz benim adımı biliyorsunuz ama henüz ben sizinkini öğrenemedim," dedi Hector Fransızlara yakışır bir nezaketle.

Karşısındakinin suratındaki ifade Hector'a "istesem hâlâ da söylemem," der gibi geldiyse de genç adam kararlı bir tavırla elini uzattı. "Hamit Alemdar." El sıkışırlarken Hamit diğer eliyle onu masanın kenarındaki sandalyelerden birine buyur etti. Sonra müzik setinin uzaktan kumandasını eline aldı. "Dilerseniz konuşurken müzik dinleyebiliriz. Ben Klasik Batı Müziği'nden çok hoşlanırım. Siz gelmeden önce de Bitmeyen Senfoni'nin CD'sini koymuştum. Mâlum o zaman sizi Schubert sanıyordum. Ama isterseniz Berlioz da var..."

"Yo, yo... Bitmeyen Senfoni'yi ben de severim. Adım Berlioz diye sadece Berlioz dinleyecek değilim ya! Bu biraz tuhaf olurdu, değil mi?"

"Belki de," diye omuz silkti Hamit. "İçecek bir şey ister misiniz?"

"Soğuk birşeyler varsa sevinirim."

Hamit odaya elinde iki bardak limonlu ve buzlu kolayla girip masanın diğer yanındaki sandalyeye oturdu. "Sekreterinizi kovmakla iyi etmişsiniz," dedi Hector temkinli bir şekilde gülümseyerek. "Herhalde ilanınıza başvuranlardan biriyle konuşmasını duydunuz."

Hamit onun imasını anladığını belirtecek kadar gülümsemekle yetindi ama bu konuda herhangi bir yorum yapmadı. Eğilip masanın kenarında duran ince çantadan siyah kaplı bir defter ve bir kalem çıkardıktan sonra Hector'a döndü. "Evet Bay Berlioz, lütfen bana biraz kendiniz hakkında bilgi verin."

"Ben mi size kendim hakkında bilgi vereceğim?"

"İsterseniz ansiklopediden bakayım," dedi Hamit buz gibi bir sesle.

"Hayır onu demek istemedim... Yani bu biraz garip bir durum. Ben şu anda işveren durumundayım. Ve sanki bu işin normali, benim size soru sormam."

"Telefonda sekreterimle konuşurken, pek de normal bir durumla karşı karşıya olmadığımızı kendiniz de itiraf etmediniz mi?"

"Öyle ama..."

"Bakın," diye onun sözünü kesti Hamit, "buraya gelip hayatımı satın almak istediğinizi söylüyorsunuz; en azından bir bölümünü. Hayatımı kimin ellerine teslim edeceğimi bilmek istemem çok doğal değil mi? Elbette nasıl bir hayat satın alacağınızı bilmek de sizin hakkınız, bunu biliyorum. Ama soru sorma sırası size de gelecek. Sizden biraz daha sabretmenizi ve bana anlayış göstermenizi rica ediyorum."

Hector yine ağzının kuruduğunu hissetti. Kolasından bir yudum alıp sinirli bir şekilde sağına soluna bakındı. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Size önemli gözüken şeyleri. Ben ilişkilerime karşımdakine tam bir güven duyarak başlamayı tercih ederim. Karşımdaki güvenilmez biri olduğunu gösterene kadar da böyle devam ederim. Her seferinde hayal kırıklığına uğramışsam da ahlâken bunun böyle olması gerektiğine inanıyorum."

Hamit'in kendi hakkında birşeyler söylemesi Hector'u biraz rahatlatmıştı. "Otuz üç yaşındayım," diye söze başladı. "Fransa'nın şirin bir kenti olan Cannes'da doğmuşum. Babamın işi gereği on üç yaşıma kadar dünyanın pek çok farklı yerinde bir sürü şehir gezdim. Babamın vampir ısırığından ölmesi üzerine annemle birlikte -ki rahmetli sanırım bu yüzden Amerikan sinemasından nefret ederdi- Paris'te küçük bir eve taşındık. Annem güzelliğini iyice yitir-

meden çok çalışıp para biriktirmesi gerektiğine inanıyordu ve tabii ki en rahat müşteri bulabileceği yer de Paris'ti. Neyse... Ben Tokat'ta askerliğimi yaparken..."

"Siz neler söylüyorsunuz?"

"Tokat diyorum. Tokat Üçüncü Topçu Taburu, İkinci Bölük Topçu Onbaşı Hector Berlioz!"

"Şimdi ya kendimi çimdikleyeceğim ya sizi!"

Askerlik günlerini düşünürken General Patton'u bile kıskandıracak vakur bir ifade takınan Hector bu söz üzerine silkinip kendine geldi. "Nasıl?.. Ah, evet biraz karışık anlattım, değil mi? Pekâlâ bir kez daha deneyeyim."

"Ve lütfen bu kez tımarhaneden çıkmak için doktorunu ruh hastası olmadığına ikna etmek zorundaki bir insanın hassasiyetiyle anlatın her şeyi."

Hector boğazını temizleyip parmaklarını alnında iyice seyrekleşmiş saçlarının arasından geçirerek aklını toplamaya çalıştı. Nedense çok heyecanlanmış gibi görünüyordu. "Benim annemin adı Perihan," diye başladı söze. Sonra açıklayıcı bir tavırla ekledi: "Yani bir Türk."

"İyi gidiyorsunuz. Lütfen devam edin," diye onu cesaretlendirdi Hamit.

"Annem küçük bir kentte yaşayan orta sınıf bir ailenin on bir çocuğunun en küçüğüymüş. Çok güzel bir kız olduğu için on iki yaşından itibaren onu istemeye başlamışlar. Ama o sadece güzel değil akıllıymış da... Babasının -yani benim büyükbabamın- kendisine duyduğu zaaftan da yararlanarak liseyi bitirene kadar okumayı başarmış. Ne var ki, ailesini daha fazla oyalamasının olanaksızlığını ve artık ne yaparsa yapsın onu evlendireceklerini biliyormuş. Bu yüzden, yaşıtları artist olmak için İstanbul'a kaçarken, her zaman büyük düşünen bir kadın olduğu için o Cannes'a kaçmış. Amacı oradaki film festivali sırasında yapımcılar tarafından keşfedilmekmiş..." Hector başını iki yana sallaya-

rak kolasından bir yudum aldı. "Sevgili anneciğim umduğu gibi bir aktris olamamış ama bir prodüktörle, yani babamla -ki o bir Fransız idi- tanışmış. İki genç arasındaki ilişki... Gerçi babam annemden tam yirmi yedi yaş daha büyükmüş ama kırk beş yaşında birine genç denebilir, değil mi?"

"Sanırım anladım," dedi Hamit sabırsızca. "İkisi evlenmişler ve siz doğmuşsunuz. Babanızın mesleği de neden birçok şehir gezdiğinizi açıklıyor. Babanızın ölümüne gelelim."

"Evet bu çok hazin bir öyküdür. Babam Amerikan-Fransız ortak yapımı bir korku filminin yapımcılığını üstlenmişti. Annem bu işten hiç hoşlanmıyordu. Oldum olası vampirlerden nefret ederdi. Ama babam annemin endişelerine gülüp geçiyordu. Ancak sanırım onun hatırı için film setine bir diş sarımsakla gitmeyi kabul etmişti. Sarımsağın kokusu film setindekileri çok huzursuz ediyormuş, bilhassa da vampirleri... Şımarık Amerikalı aktörlerden biri -yani bir vampir- babama annemin bir salak olduğunu, babamın da, onun aklına uyduğu için ondan da salak olduğunu söylemiş. Gerçek bir şövalye ruhuna sahip olan babam adamı mendiliyle tokatlayarak düelloya davet etmiş. Ama mendil gözüne girip de fena halde canını yakınca adam zıvanadan çıkmış ve kocaman dişleriyle babamı tam buradan ısırmış..." Hector tir tir titreyen elleriyle boynundaki bir parmak şişmiş atardamarı işaret ediyordu.

"Lütfen biraz sakinleşin ve kolanızı için," dedi Hamit onun bayılmasından endişelenerek. "Hatta isterseniz biraz uzanıp dinlenin, sonra devam ederiz."

Hector kolasını kafasına dikerken eliyle buna gerek duymadığını belirtecek bir hareket yaptı. "Ben iyiyim. Şimdiye kadar bu anılar yüzünden yeterince acı çektim zaten..." Boşalmış bardağa parmağını sokup dipteki limon dilimine ulaşmaya çalıştı, başaramayınca bardağı çevirdi. Limon birkaç damla kolayla birlikte pantolonuna düştü. Hector limo-

nu alıp ağzına attıktan sonra konuşmayı sürdürdü. "Bildiğiniz gibi sanatçılığa hevesli pek çok kişi şansını denemek için Paris'e gider. Bunların yarısından çoğunu da ressam adayları oluşturur. Elinde güzelliğinden ve aklından başka hiçbir şeyi bulunmayan anneciğim de -nur içinde yatsın- bu ressamlara modellik yapmak için Paris'e yerleşti." Birden Hector'un yüzü aydınlandı. Başını pencereye çevirdi. "Gerçekten müthiş bir kadındı o. Yıllarca evimizi sadece bu işi yaparak geçindirdi. Üstelik tüm o sanatçı bozuntularının ne kadar meteliksiz olduğunu düşünürseniz onun başarısını daha iyi takdir edebilirsiniz."

"Peki sizin Türkiye'ye gelişiniz nasıl oldu ve Türkçe'yi nasıl bu kadar iyi öğrendiniz? Bunu kısaca anlatırsanız sevinirim." Hamit bu son cümleyi özellikle vurgulamıştı. Başta ağzından zorla laf çıkan bu adam artık hayatının her ayrıntısını anlatmaya hevesli gözüküyordu.

"Anneciğim benimle evde hep Türkçe konuşurdu. Pek çok Türkçe kitap okudum. Sait Faik'e bayılırım. Hatta hayatının bir döneminde onun bütün eserlerini Fransızca'ya kazandırmak istiyorum. Her neyse... Annem birkaç ay önce hayata gözlerini yumdu. Ancak ölüm döşeğinde bana çok önemli bazı şeyler söyledi. Benim hemen Türkiye'ye gelmemi gerektiren şeyler... Ama şu anda bunları size anlatamam."

Hamit hiç önemi yok der gibisinden bir hareket yaptı.

"Zaten annemin ülkesini çocukluğumdan beri çok merak ediyordum. Türkiye'yi o kadar çok hayal ettim ki. Burgaz Ada'yı, Anadolu'yu... Özellikle de, Van Gölü'nü. Sait Faik'in Van Gölü'nü anlattığı harika bir öyküsü vardır, bilir misiniz? Van Gölü'nde geceleri görünmeyen süvarilerin atlarını doludizgin sürdüğünü, peri kızlarının yıkandığını anlatır. Ya da ben böyle hatırlıyorum. Zaten ikisi de aynı şey sayılır değil mi? Her neyse... Maalesef orayı henüz göremedim. Kim bilir, belki ileride bir gün Burgaz Ada'ya ya da Van Gö-

lü'nün kıyısında bir yere yerleşir Sait Faik'in öykülerini çeviririm. Ama yine konuyu dağıttım, değil mi?" Hector'un gözleri dolmuştu ama o bunun farkında bile değildi. Herhalde bunda acıklı anıları kadar Bitmeyen Senfoni'nin hüzünlü melodisinin de etkisi vardı.

"Sizi üzdüğüm için özür dilerim," dedi Hamit sıkıntılı bir sesle. "Artık bana bir şey anlatmak zorunda değilsiniz."

"Hayır, size anlatmak istiyorum," dedi Hector. "Anlayacağınız, annemin ülkesini görmeyi zaten çok istiyordum ve ben de hemen kararımı verdim. Çifte vatandaş olduğum için hemen buraya gelip askerlik başvurumu yaptım. Doğrusu çok eğlenceliydi..."

"Hiç zorluk çekmediniz mi?"

"Biraz çektim, tabii. Örneğin acemiliğimin ilk haftasında büyük bir hata yaptım. Ordunun yemekleri tam bir felaketti. Herkes böyle düşünüyor ama kimse ses çıkarmıyordu ve ben de buna bir anlam veremiyordum. Nihayet bir gün, tabağımı alıp doğruca nöbetçi subayın yemek yediği masaya gittim. Tabağı subayın önüne çarptım. Sonra da şöyle dedim: Biz bu yemekler için para veriyoruz! Sanırım çok şaşırmıştı. Meslek hayatı boyunca ilk kez böyle bir şeyle karşılaştığı belliydi. Arkadaşlarımın söylediğine göre, bu hareketi yapan bir Türk vatandaşı olsa kurşuna bile dizilebilirmiş. Subay ilk şaşkınlığı geçtikten sonra bana şöyle bir baktı ve, 'Bak canım,' dedi, 'sen o parayı bu yemek için değil burada sağ geçirdiğin her gün için veriyorsun.' Evet, böyle söyledi."

Hamit bu kez gülmemek için kendini güç tutuyordu. Er Hector Berlioz, Türk ordusunun şerefli bir subayına posta koyuyor. "Peki Hector, şimdi ne iş yapıyorsunuz?"

"Çevirmenlik ve Fransızca ders vermek gibi işler... Belki çok para kazandırmıyor ama annemden kalan bir miktar param var hâlâ. Yani sizin ücretinizi karşılayabileceğimi umuyorum."

"Son bir soru daha Hector: Niçin hayatımın bir bölümünü satın almak istiyorsunuz?"

Hector bir süre sessiz kaldı. Başını kaşıdı. Pencereden dışarı baktı. "Bunu size şimdi söyleyemem," dedi sonunda.

"Pekâlâ," diye iç geçirdi Hamit. "Bunu sonraya bırakalım. Gelelim sizin bana sormak istediklerinize... İsterseniz önce kolanızı tazeleyebilirim."

"Hayır, teşekkür ederim. Söyleyin bana, ilanınıza çok başvuru oldu mu?"

"Sadece siz ve birkaç serseri."

"Aslında şu anda size sormak istediğim özel bir soru yok. Bana İstanbul'u ve Türkler'i çok iyi tanıyan, becerikli, zeki ve güvenilir biri lâzım. Gazeteye verdiğiniz ilana bakılırsa yaratıcı bir insansınız. Şu an için bu kadarı yeterli. Ne kadar güvenilir biri olduğunuzu size soru sorarak anlayamam. Bunu zaman gösterecektir. Yalnız size belirtmek istediğim önemli bir nokta var: İşimiz bitene kadar aynı evde oturmamız çok daha iyi olacak. Bu yüzden bir süreliğine benim evime taşınmanızı rica edeceğim. Merak etmeyin, eşcinsel falan değilim."

"Size karşı olumsuz hisler beslediğimi söyleyemem," dedi Hamit tereddütlü bir tavırla. "Ama korkarım, benimle birlikte yapmayı düşündüğünüz iş konuşunda bilgi vermezseniz bu teklifinizi kabul edemem."

"Bu çok gizli ve büyük bir iş," dedi Hector. "Er geç size her şeyi anlatacağım ama bunun için bana bir süre tanımanız gerekiyor. Başlangıçta -bu süre bir hafta da olabilir bir ay da- sadece sizinle bazı oyunlar oynayacağımızı söylemekle yetinebilirim. Ayrıca, gördüğüm kadarıyla benim aksime epeyi düzenli birisiniz; evi çekip çevirmeme ve eğer Fransızca biliyorsanız çevirilerime yardımcı olabilirsiniz. Şimdilik bütün söyleyebileceğim bundan ibaret."

"Nasıl oyunlar? Körebe falan gibi mi?"

"Gibi ama değil. Kör de değil ebe de..."

Bu yanıt Hamit'i ona bu konuda bir soru daha sormaktan kesinlikle vazgeçirdi. Karşısındaki ne de olsa bir Fransız idi. "Bu konuyu düşünmem gerekiyor."

"Ücrete gelince..."

"Yo, henüz bu konuya girmek istemiyorum. Eğer işi kabul etmeye karar verirsem o zaman konuşuruz."

"Telefonunuzu bekleyeceğim," dedi Hector ayağa kalkarak.

Hamit, Hector'u apartmanın önüne kadar geçirdi. Hector henüz on beş yirmi metre uzaklaşmıştı ki Hamit'in sesini duydu. "Nerede kaldın sen bakayım!" Arkasını dönüp bakınca onun on iki on üç yaşlarında, sıska, bisikletli bir çocuğu fırçalamakta olduğunu gördü. Gülümseyerek yoluna devam etti.

* * *

Hector evine döndüğünde hava kararmaya başlamıştı. Kendisini çok yorgun hissediyordu. Sabah kahvaltısının kalıntılarından birşeyler atıştırdıktan sonra bir kanepeye çöküp uykuya daldı. İki saat kadar sonra telefonun sesiyle kendine geldi. Yedinci ya da sekizinci çalışında telefonu açtı.

"Alo?"

"Nihayet açabildiniz," dedi Hector'un gayet iyi tanıdığı şirret bir kadın sesi. "Hamit Bey iş önerinizi kabul etti. Ücret konusunda anlaşabilirseniz size hayatının bir bölümünü satacak."

"Haftada yedi yüz elli frank nasıl?"

"Haftada yedi yüz elli frank diyor," diye seslendi kadın telefonu ağzından uzaklaştırıp. Sonra tekrar Hector'u muhatap alarak, "Bu ücret uygun," dedi.

"Lütfen Hamit Bey'e buna çok sevindiğimi iletin. Kendisini yarın arayacağım."

2.

Yirmi beş yıllık öğretim üyesi Profesör Olcayto Fişek sınıfa girdiğinde, mesleğe ilk başladığı günkü inançlarının hiç değişmediğini fark etti: Öğrencilerinin hepsi geri zekâlıydı. Örneğin şu en ön sırada oturan kıvırcık uzun saçlı, suratındaki o her daim memnun ifadeyle angutluğunu taçlandıran çam yarmasına kim klinik psikoloji master öğrencisi diyebilirdi ki? Ya da en arkada walkman dinleyerek uyuklamakta olan sıska, sivilceli, sözüm ona çiçek çocuğa. Çiçekten çok sıçılmış bol soğanlı kapuskaya benziyor, diye düşündü Profesör Fişek.

Sınıftaki uğultuyu kesmek için hafifçe öksürdü. İşe yaramayınca bunu biraz daha yüksek sesle tekrarladı. Derken Profesör gerçek bir krize yakalandı ve ciğerleri parçalanacakmışçasına öksürmeye başladı. Beş dakika kadar bütün sınıf, gözlerinden yaşlar boşanan hocalarının canhıraş feryatlarının kesilmesini bekledi. "Kahrolası bronşit," diye inledi Profesör kürsünün önünde iki büklüm bir halde. Sonra kendini toparlayıp bir iki kez geğirdi, derin bir nefes aldı ve hiçbir şey olmamış gibi derse başladı.

"Bilinçaltısal hayaletler," dedi Shakespeare'den bir tirat okuyormuşçasına. "Ya da rüyalar!" Bu metaforun etkisini pekiştirmek için bir süre sustu. Belki tam o boşlukta birisi osurmasa istediği etkiyi elde edebilecekti de. Bütün sınıf kahkahalarla gülmeye başladı. Profesör Fişek sınıfta ilkokul öğretmeni gibi bar bar bağırmayı kendisine yakıştıramadığı için metan gazının yarattığı coşkunun geçmesini bekledi. Öğrencilerin gülüşmeleri azalınca tekrar söze başladı. "Üstat Freud rüyaları, 'bilinçaltına giden asaletli yol,' diye tanımlar. Gerçekten de rüyalar insanların iç dünyalarını anlamak için bize çok değerli bilgiler verir. İyi bir klinik psikolog rüya çözümlemesini çok iyi bilmelidir. Anımsarsanız, bugün bazı arkadaşlar bize iç dünyalarındaki dinamikleri yansıtan bir rüyalarını anlatacaktı; sonra da kısaca bu rüyanın analizini yapacaktık. Arkadaşlar hazırsa başlayabiliriz... Kim başlamak istiyor?"

Solgun renkli bir çocuk ürkekçe boğazını temizledi. "Ben başlayabilirim." Defterinin ilgili sayfasını açıp ellerini üşüyormuşçasına bacaklarının altına soktu. "Bütün gece arkadaşlarla King oynamıştık. Yattığımda gözümün önünde iskambil kâğıtları uçuşuyordu... Sonunda dalınışım. Rüyamda kendimi sinek beşli olarak gördüm. Sinir bozucu, sarı ışıklı, sigara dumanlarıyla kaplı bir odada uçuyordum. Yorulunca gidip avizenin kenarına tünedim. O sırada karo papazının bana doğru yaklaştığını gördüm. Uçarak tabii ki... Gelip yanıma kondu. Ben gülümseyip, kendisini ne de olsa büyüğümdür diye saygıyla selamladım. Ama o acımasızca beni dövmeye başladı. Kan ter içinde uyandığımda karo papazının sözleri kulaklarında çınlıyordu: 'Ne biçim adamsın lan sen? Ne koz oynarsın ne el almaz!'"

Bir süre kimse konuşmadı. Sadece Profesör Fişek'in sindirilmiş kapuska artığına benzettiği çiçek çocuğun suratında tabak gibi bir sırıtış vardı. Profesör ters ters ona bakarak,

"Bu rüya üzerine yorumda bulunmak isteyen var mı?" diye sordu.

"Bence bu rüya çok anlamsız," diye mırıldandı VJ kılıklı bir kız. Sonra sesinin gereğinden yüksek çıktığını fark ederek en Lolita haliyle Profesör'e döndü. "Bu olabilir, değil mi hocam? Yani insan bazen anlamsız rüyalar da görebilir?"

Profesör'ün bu soruyu muhatap almadığını belirtmesine fırsat vermeden şişe dibi gözlüklü bir kız atıldı. "Bence bu rüya, ortak bilinçaltımızdaki sınıf çatışmasını yansıtıyor! Sinek beşli işçi sınıfını, karo papazı da egemen sınıfları sembolize ediyor."

"Bu iddia gözlüklerinden bile daha komik!" Bağıran, nedense yaz kış boynuna sarılmış bir atkıyla dolaşan bir delikanlıydı. "Sınıf çatışmasını 'ortak bilinçaltı' gibi spiritüel bir doktrinle açıklamaya çalışmak çocukluktur. Ben bu gencin rüyasında sadece yarının küçük burjuvası bir lümpenin ödlekliğini görüyorum."

Profesör Fişek oldukça sabırlı bir insan sayılırdı ama yaşıtlarına "genç" diye hitap eden bu tipler onu çileden çıkarıyordu. Arkadaşının yorumuna fena halde bozulmuş olan şişe dibi gözlüklü kız yine Profesör'den önce davrandı. "Çocukluk etmek seninki gibi güdük ve bağnaz bir kafaya sahip olmaktan iyidir Yaşar."

"Revizyonist! Sefil burjuva!"

Sınıftan bu tartışmayı protesto eden uğultular yükselmeye başlamıştı. "Yeter artık!" diye araya girdi Profesör Fişek otoriter bir sesle. "Burası bir klinik psikoloji sınıfı. Siyaseti başka yerde tartışın." Her iki öğrenci de suratlarında hocalarını küçümser bir ifadeyle sustular.

"Bence bu rüya, Afşar'ın şiddetli değersizlik duygularının bir dışa vurumu," dedi arka taraflardan uzun boylu bir kız.

"Afşin," diye düzeltti sinek beşli.

"Evet. Pardon. Her neyse... Afşin'de aşağılık kompleksi

var. Bu yüzden böyle rüyalar görüyor. Ve karo papazı da babasını sembolize ediyor."

"Güzel," diye onayladı Profesör. "Evet, artık sıradaki rüyayı duyalım lütfen."

Mutlu çam yarması gürültülü bir hareketle toparlandı. Herkes onun rüyasını anlatacağını anladı. "Ben aslında pek fazla rüya görmem. Ya da o kadar derin uyuyorum ki, rüyalarımı fark etmiyorum bile..." Arkadaşları gülünce o da içtenlikle onlara katıldı. "Aslında sizin dediğinize uyan bir tek rüyamı hatırlıyorum..."

"Ne dedim ki ben?" diye sordu Profesör.

"Pek hatırlamıyorum. Yani, sizin gibi söyleyemem tabii. Sanırım dinamiklerle falan ilgiliydi..."

Profesör dudaklarını ısırdı. "İçsel dünyanın dinamiklerini yansıtan..."

"Bravo! İşte o tip sadece bir rüya gördüm. O da çok kısa."

Arkadaşları, yine de anlatması konusunda ısrar etmeye başladılar. Belli ki, onunla epeyi matrak geçiyorlardı. "Şey," dedi çam yarması çekingen bir sesle. "Bir keresinde kendimi babamın şeyi olarak görmüştüm..."

Öğrenciler yine gülmeye başladılar. "Neyi?"

Profesör Fişek nefret dolu gözlerle cinsel organ düşününce çılgına dönen topluluğu süzdü. Pavlov'un köpekleri bile bu kadar salak değildi. Bu arada çam yarması kıvranıyordu. "Şeyi işte canım... Şeyi... Malafatı!"

Sınıftakiler artık histeri krizine kapılmış gibi kahkahalar atıyordu. "O kadar düşündükten sonra bulduğu kelimeye bak," diye dişlerini gıcırdattı Profesör. "Tamam, susun artık. Ne var bunda bu kadar gülecek! Kesin!"

"Bu rüya üzerine çok düşündüğüm için, izin verirseniz kendi rüyamı yorumlamak istiyorum hocam..."

Profesör yeni bir kahkaha tufanını göze almak pahasına bu isteği geri çevirmedi. "Lütfen."

"Şimdi bence bu rüya Oidipus kompleksiyle ilgili... Babam muhtemelen babamı sembolize ediyor ve ben de onun şeyi yerinde olmayı istiyorum çünkü..."

"Sanırım bu kadarı yeterli," diye sözünü kesti Profesör. "Gayet isabetli bir yoruma benziyor. Başka rüya anlatacak kimse var mıydı?" İçinden olmaması için dua ediyordu.

"Evet ben varım," dedi az önce sinek beşlinin rüyasını yorumlayan uzun boylu kız. "Rüyamda kendimi küçük bir kız olarak görüyorum. Annem yemek pişiriyor. Ben öyle pencereden dışarı bakıyorum. Orta halli bir aileyiz. Yani rüyamda öyleyiz... Ben pencereden dışarı bakarken sokakta yerlere saçılmış bir sürü zeytin görüyorum. Sevinçle kendimi dışarı atıyorum ve yemişleri bir kesekâğıdına toplamaya başlıyorum. Tabii arada atıştırıyorum da. Sonra eve dönüp topladıklarımı anneme veriyorum. Zannediyorum ki o da çok sevinecek, beni babama övecek. Ama o birdenbire vahşi kahkahalar atmaya başlıyor ve bağırıyor: 'Seni sersem bunlar zeytin değil, bok! Kuzu boku!' Ben tabii dehşete kapılıyorum ve derhal tuvalete gidip ağzımı musluğun altına dayıyorum. Ne var ki, o anda olgun bir eviyeye dönüşüveriyorum. Üstelik de giderim tıkanık. Su aktıkça boğulacak gibi oluyorum. Birden erkek arkadaşım lavabo açıcı toz kılığında ortaya çıkıp üstüme boşalıyor ve giderimi açıyor. Ben de böylece boğulmaktan kurtuluyorum."

Kızın sözünü bitirmesiyle birlikte her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Herkes rüyanın bir köşesine kendince bir yorum getiriyordu. Herhalde onu pek sevmiyorlar, diye aklından geçirdi Profesör. "Sessizlik lütfen! Söz alın ve sırayla konuşun."

"Hayır!" diye bağırdı kız.

"Nasıl yani? Hep bir ağızdan konuşmalarını mı istiyorsun?"

"Yo, hayır. Tam tersine hiçbirinin konuşmasını istemiyorum. Lütfen benim rüyamı siz yorumlayın."

"Ama hanımefendi, bu ders sizin rüya yorumlamayı öğrenmeniz için yapılıyor..." Profesör Fişek kızın daha fazla zevzeklik etmesine izin vermeden sınıfa döndü. Birden burnuna keskin bir koku çarptı. Havayı birkaç kez daha kokladı. Kesinlikle biri kanyak içiyordu. Sınıfa şöyle bir göz gezdirince sinek beşlinin burnu ve yanakları al al olmuş bir halde elindeki kâğıt bardağı kafasına diktiğini gördü. Herhalde Afşin de fark edildiğini fark etmişti ki tuhaf bir refleksle elini kaldırıverdi.

Profesör dişlerini gıcırdattı. "Ne o oğlum? Çerez falan mı istiyorsun?"

"Hayır hocam," dedi Afşin pişmiş kelle gibi sırıtarak. "Arkadaşımın rüyasını yorumlamak istiyorum."

"Yorumla bakalım."

Kız ona şimşek gibi bir bakış fırlattı ama Afşin bu tehditkâr ifadeye gülümseyerek karşılık verdi. "Bence hocam," diyerek şöyle bir yutkundu. İntikamın tadını çıkarmaya kararlı gözüküyordu. "Bence Pemra'nın durumu çok kötü..."

"Semra," diye homurdandı kız.

"Ya? Öyleyse durum daha da kötü." Sınıftakilerin gülüşmeleri Afşin'in cesaretini iyice artırmıştı. "Semra'nın yoldaki zeytinlerden, daha doğrusu boklardan söz ederken bir yerde 'yemiş' sözcüğünü kullanması dikkatinizden kaçmamıştır. Buradan Semra'nın bir bok yemeye niyetli olduğu açıkça anlaşılıyor."

Semra'nın protestoları dalgacı psikolog adaylarının kahkahaları arasında kayboldu. "Lütfen hastayı... yani arkadaşınızı rencide edici ifadelerden kaçının," dedi Profesör Fişek. Ama onun da suratında, o surata uzun süre bakan birinin bir tür gülümseme diye yorumlayabileceği bir ifade belirmişti.

"Elbette, hocam," diye devam etti Afşin. "Semra kuzu boklarını toplayıp, bu arada kaçamak olarak birkaç tanesini

mideye indirmeyi de ihmal etmeden annesine götürüyor. Bunları annesine teslim ederken ondan onay beklediğini açıkça belirtiyor. Hatta kendisini babasına övmesini de istiyor. Ama annesi ne yapıyor? Onu aşağılıyor ve yediklerinin kaka olduğunu söylüyor. Peki buna karşılık bu kadın ne yapıyor?.." Afşin iyice coşmuştu. Parmağıyla neredeyse ağlamak üzere olan kızcağızı işaret ederek ona doğru yürümeye başladı. Gözlerini onunkilere dikti. "Az önce tadına baktığın halde neden o yemişlerin bok olduğunu bu kadar kolay kabullendin? Neden?"

"Bu sadece bir rüya!" diye isyan etti Semra.

"Ha, ha, haaa!" Afşin'in delice kahkahası sınıftaki gülüşmeleri bıçak gibi kesti. "Peki öyleyse ben sana söyleyeyim... Neden kendini o kadar pis hissettiğini... Neden bir eviye haline dönüşüp sonra da giderini sevgiline temizlettiğini..." Profesör Fişek bile buz kesmişti. Nefes almaktan çekinen sinek beşli gitmiş yerine gözünü kan bürümüş karo papazı gelmişti sanki.

"Çünkü o yemişlerini afiyetle mideye indirdiğin kuzular senin babanı sembolize ediyor; sen de aslında babanın yemişini yemek istiyorsun!" diye bağırdı Afşin.

Semra ağlamaya başlamıştı. "Hayır! Hayır! Hocam söyleyin şuna sussun!" diye ayağa fırladı.

Afşin ise onun çığlıklarını daha da bastıracak şekilde bağırıyordu. "Bu yüzden kendini iğrenç hissediyorsun! Bu yüzden annenden nefret ediyorsun! Bu yüzden giderin tıkalı!"

"Kes! Pislik!" diye ona saldırdı Semra çığlık çığlığa. Afşin ise kızı bir eliyle yakasından tutup son sözünü söyledi: "İşte sen busun; hak ettiğin de budur!" Sonra da zavallı kızcağızın suratına öyle okkalı bir tokat yapıştırdı ki Semra kendi çevresinde bir kez dönüp Profesör Olcayto Fişek'in ayaklarının dibine yığıldı.

* * *

Profesör Fişek o gün yemeğe gitmedi. İki yatıştırıcı hap alıp odasına kapandı ve bütün öğleden sonrasını Freud okuyarak geçirdi. Akşam odasından çıkmaya hazırlanırken hafifçe kapısı vuruldu. Profesör saatine baktı. Mesaisinin bitmesine on dakika vardı. "Girin," dedi isteksizce.

Kapı aralandı ve içeriye orta boylu, düzgün fizikli ve iyi giyimli bir adam girdi. Profesör Fişek yatıştırıcıların etkisi altında olmasına rağmen hayatında ilk kez gördüğü bu adamın iri elâ gözlerinin nasıl parladığını fark etti ve onun pek tekin biri olmadığına karar verdi.

"Şevket Hakan Tunçel," dedi adam elini sertçe Profesör'e uzatarak.

Profesör adamın elini sıktı. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Müsaade ederseniz oturabilir miyim?" Şevket Hakan Tunçel'in sesi hiç de kalıbına uymuyordu. Her bir sözcüğü aşırı bir nezaketle tonlayarak hızlı hızlı konuşuyordu. Konuşmasıyla Profesör'de bir çizgi film kahramanı olduğu duygusunu uyandırmıştı. On dakika içinde adamı başından savabileceğini umarak, "Buyurun," dedi.

"Eğer şu an beni anımsamak için belleğinizi zorluyorsanız lütfen boşuna zahmet etmeyin. Sizinle ilk kez görüşüyoruz; en azından bu hayatta."

Profesör derin bir soluk aldı. Yine başladık, diye geçirdi aklından. Bünyesinin bir günde bu kadar çok manyağı kaldırması imkansızdı. Sabahki öksürük krizinden sonraki ilk sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi.

"Müsaade ederseniz ben de bir tane içmek istiyorum," diyerek cebinden şık bir sigara tablası çıkardı Şevket. Seri bir hareketle yerinden kalkıp Profesör'ün sigarasını yaktı.

Profesör Fişek elinde âtıl kalan kibriti sinirli bir şekilde çöpe fırlattı. "Ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyim?"

"Tabii. Bunun için buradayım. Size her şeyi anlatacağım."

"Yo, her şeyi anlatmayın lütfen. Sadece gerekenleri anlatın."

"Neyin ne kadarının ne için gerekli olduğuna kim karar verebilir ki? Belki de sorunumu çözmek için ta insanlığın başlangıcına dönmeliyiz."

"Naenderthal'e kadar mı, örneğin?"

"Ben genlerden söz ediyorum Profesör. Hatta belki de atomaltı parçacıklardan. Kozmosun oluşumundan."

Adamın büyük bir sorunu olduğu açıktı. "Bakın ben birkaç dakika içinde gitmeliyim. Çünkü önemli bir işim var ve..."

"Endişelenmeyin Profesör. Beni dinleme konusundaki isteksizliğinizin geçmesi beş dakika bile sürmez."

Neden bütün manyaklar kendinden bu kadar emin konuşurdu acaba? Hoş bir ruh durumu herhalde, diye düşündü Profesör. "Sizi dinliyorum."

"Beni derdime derman olacağınıza inandıran yazdığınız kitap oldu: Rüya, Gerçek ve Karnabahar!"

"Korkarım büyük bir yanlış yapmışsınız," diye onun sözünü kesti Profesör büyük bir iç rahatlığıyla. "Ben öyle bir kitap yazmadım. Aslına bakarsanız ben hiç kitap yazmadım." Profesör elindeki kitabı çantasına yerleştirerek yerinden kalkmaya hazırlandı.

"Ya? Öyle mi?" Şevket'in yüzünde beliren düşünceli ifade birkaç saniyede dağıldı. "Her neyse, bunun hiçbir önemi yok. Zaten ben de kitabınızı bu tarafta görmemiştim. Hatta kitabınızı gören ben bile sayılmam. Rüyalar konusunda büyük bir uzman olmanız yeterli."

Profesör'ün beyni zonklamaya başlamıştı. "Benimle alay mı ediyorsunuz siz?"

"Estağfurullah," dedi Şevket en incinmiş haliyle. "Durumu anlatınca hiç de böyle olmadığını göreceksiniz."

"N'olur anlatın artık şu durumu."

"Ben birçok açıdan hayli normal bir insan sayılırım," diye söze başladı Şevket. "Sevdiğim bir iş, bilgisayar mühendisliği yapıyorum, iyi para kazanıyorum, annem de dahil olmak üzere kadınlarla sağlıklı ilişkiler kuruyorum. Ama tüm bunlara rağmen iki yıldır -çok kısa bir süre önce beni intiharın eşiğine getiren- amansız bir hastalığın pençesinde kıvranıyorum. Aslına bakarsanız, söz konusu duruma hastalık demek ne kadar doğru onu bile bilmiyorum."

"Benim klinikçilik yapmadığımı biliyorsunuz sanırım," dedi Profesör Fişek bir ümitle. "Ama size çok iyi psikologlar önerebilirim."

"Lütfen, beni sonuna kadar dinleyin. Benim psikoloğa falan ihtiyacım yok." Şevket Hakan Tunçel sigarasından derin bir soluk çekti. "Sorunumu psikiyatrik kalıplar içinde tanımlamam gerekirse bir tür çoğul kişilik bozukluğu diyebiliriz sanırım. Yani Dr. Jeckyll ve Mr. Hyde sendromu. Ne var ki, benim durumumu klasik çoğul kişilik bozukluğundan ayıran önemli bir fark var."

Profesör Fişek iyice tedirgin olmuştu. Hızla kapıyı, telefonu ve pencereyi kontrol ederken, "Neymiş o?" diye sordu.

"Benim diğer kişiliğim geceleri ortaya çıkıyor; düşlerimde."

"Nasıl yani?"

"Şöyle: Benim uykuya daldığım noktada o uyanıyor ve hayatını yaşamaya başlıyor. O uyuyunca da ben uyanıyorum. Durmadan birbirimize dönüşüyoruz."

"Bu kadar endişelenmenizi gerektirecek bir durum yok ortada," dedi Profesör. Ama aslında kafası epeyi karışmıştı. "Herkes rüyasında başka bir insan olduğunu görebilir."

"Sanırım beni pek anlamadınız Profesör." Şevket Hakan Tunçel, Profesör'e doğru eğildi. "Ben ara sıra görülen bulanık ve kopuk hayallerden söz etmiyorum. O adam en az benim kadar gerçek. Hatta birçok açıdan benden daha gerçek. Buna çok benzer bir dünyada yaşıyor. Sabah kahvaltı edi-

yor, sokağa çıkıyor, arkadaşlarıyla buluşuyor, tuvalete gidiyor... Sizin ve benim yaptığımız her şeyi yapıyor. Yani, aslında sizi pek tanımadığım için sizin yaptığınız her şeyi yapıyor mu bilemem tabii. Ne de olsa, sübyancı falan olabilirsiniz. Neyse ki, onun böyle huyları yok."

Profesör kıpkırmızı kesilmişti. "Ne diyorsunuz siz! Bende sübyancı tipi mi var yani?"

"Kırdıysam özür dilerim, onu demek istemedim. Sorduğunuz için söylüyorum, evet sizde sübyancı tipi var. Ama bu öyle olduğunuzu göstermez elbette. Belki de bu yönünüzü bastırmışsınızdır. Ayrıca sübyancıysanız bile bu beni hiç ilgilendirmez."

"Lütfen hikâyenizi benim hakkımda yorum yapmamaya çalışarak anlatıp bitirebilir misiniz? Daha önce de söylediğim gibi hemen çıkınam gerekiyor."

"Konuya geliyorum," dedi Şevket sigarasını söndürüp tablasından yeni çıkardığı bir tanesini yakarken. "Hangimizin gerçek, hangimizin bir düş olduğuna karar vermek için bir sürü yol denedim ama hiçbiri işe yaramadı. İnsanın rüyada olup olmadığını anlamasının hiçbir güvenilir yolu yoktu. Sorunu çözmek için yapılabilecek tek bir şey vardı."

"İntihar?"

"Kesinlikle. İkimizden biri intihar etmeliydik. Ama o, bu konuda o kadar umursamaz gözüküyordu ki, işin bana düştüğü açıktı."

Profesör gerçekten de konuya ilgi duymaya başlamış gibiydi. "Peki ya o sizi görüyor mu?"

"Hayır. Yani, insan böyle bir şeyden hiçbir zaman çok emin olamıyor tabii ama gördüğünü belirtir herhangi bir kanıt yok elimde. Kimi zaman arkadaşlarına rüyalarından söz ettiğini duydum. Hiçbiri benimle ilgili değildi."

"Peki ya siz, başka rüyalar görüyor musunuz? Yani normal rüyalar?"

"Normal rüyalar... Yani uçtuğum falan gibi, değil mi? İki yıldan beri, yani onun ortaya çıkışından sonra çok seyrek olarak böyle rüyalar görüyorum. Bazen gece yarısı uyandığımda hayal meyal birşeyler hatırlıyorum, hepsi bu..."

"Az önce siz uykuya dalınca onun uyandığını ve o uyuduğu zaman da sizin uyandığınızı söylediniz. Peki ya herhangi biriniz uygunsuz bir zamanda uyanıverdiğinde ne oluyor? Örneğin diğeri çişini yaparken?"

"Böyle bir şey olmuyor," dedi Şevket arkasına yaslanarak. "Burada bağlayıcı olan onun ya da benim uyurken geçirdiğimiz süre değil. İki saat uyuyup onun iki günlük bir zaman dilimine tanık olabiliyorum."

"Peki bu durum yaşadığınız tarihi nasıl etkiliyor?" diye sordu Profesör şüpheci bir akademisyene yakışır şekilde sakalını kaşıyarak.

Şevket Hakan Tunçel yüzünü ekşitti. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Hangimizin hangi tarihte yaşadığı ne fark eder ki? Evet, zaman zaman ikimizin yaşadığı tarihler arasında birkaç günlük sapmalar meydana gelebiliyor ama bunun da bir önemi yok. Diğer tarafta bir hafta sekiz günden oluşsa ya da dünya bir öküzün boynuzlarında asılı dursa dahi bu bize gerçeklikle ilgili bir ipucu vermezdi, değil mi?"

Profesör bir şey söylemeden sakallarını kaşımayı sürdürdü.

"Her neyse, artık buralara takılmayalım lütfen," diye devam etti Şevket Hakan Tunçel. "Durumumla ilgili merak ettiğiniz her şeyi daha sonra size ayrıntılı bir biçimde açıklayabilirim. Ama şimdi buraya neden geldiğimi söylemek istiyorum."

Şevket ikinci sigarasını da kül tablasına gömüp boğazını temizledikten sonra bacak bacak üstüne attı. "Yalnız uyarmam gerekiyor, şimdi anlatacaklarım size çok mantıksız şeyler olarak gözükebilir."

"Aldırmayın. Rüyalarda hepimiz böyle şeyler yaparız," dedi Profesör ciddiyetini hiç bozmadan.

Şevket çocuk gibi bir kahkaha attı. "Doğrusu bir an size gelmekle hata etmiş olabileceğim gibi bir kaygıya kapılmıştım ama şimdi mutlulukla görüyorum ki çok isabetli bir karar vermişim. Esprili insanları severim. Sizi de sevdim. Sübyancı bile olsanız."

"Lütfen devam edin," dedi Profesör zoraki bir gülümsemeyle.

"Pekâlâ. Daha önce de söylediğim gibi, gerçekliğin hangi tarafta olduğunu öğrenme konusundaki saplantım beni ölümcül bir deneyin eşiğine getirmişti. Sonra bir gün çok garip bir şey oldu. Birkaç hafta önce bir gece sıcaktan bunalarak uyanır gibi oldum. Sıkıntıyla pijamamın önünü açmaya çalıştığımı anımsıyorum. Ertesi sabah uyandığımda pijamamın düğmelerinden birinin kopmuş olduğunu fark ettim. Sonra ne kadar aradıysam da düğmeyi bulamadım. Ve o gece Profesör, düğmeyi o buldu. Evinde. Yerde. Onu eline alıp bir süre inceledi ve sonra hiçbir şey anlamadan gidip şifoniyerin üstüne bıraktı." Şevket çakmak çakmak olmuş gözlerini Profesör'e dikmişti. "Böyle bir şey daha önce başıma hiç gelmemişti, Profesör. Ne kadar önemli ya da travmatik bir şey yaşarsam yaşayayım, bunun yansımasını asla onun hayatında görmemiştim. Bir kere bile."

"Peki bundan nasıl bir anlam çıkarıyorsunuz?" diye sordu Profesör endişeli bir sesle.

"Açık değil mi? Bu, geçişin mümkün olduğunu gösteriyor."

"Geçiş?"

"Evet, diğer tarafa geçiş."

"Durumunuzun çok sıkıntı verici olduğunu anlıyorum," dedi Profesör her bir sözcüğü özenle seçerek. "Gerçeklik duygusunu yitirmek düşünülebilecek en ağır psikolojik sorunlardan biri. Bu bağlamda da, size gerçekliğe ulaşma doğrultusunda en küçük bir ümit veren herhangi bir şeye dahi

sarılma arzusu duymanız anlaşılır bir şey. Umarım bunu siz de görüyorsunuzdur."

"Neden söz ettiğinizi çok iyi biliyorum Profesör. Ama inanın bana bu öyle bir şey değil. Düşünün, iki yıldır gece gündüz o adamla birlikte yaşıyorum. Ama bugüne kadar hiç böyle bir şey olmamıştı. Ayrıca elimde o gece farklı birşeyler olduğunu gösterir bir kanıtım daha var."

"Neymiş o?"

"Bugüne dek, içinde bulunduğum durumu çözümlememe yardımcı olabileceğini düşündüğüm hemen hemen her konuda bilgi edinmeye çalıştım. Psikoloji, psikiyatri, felsefe, metafizik ve daha aklınıza bile gelmeyecek pek çok konuda kitaplar okudum. Bir ara ilgilendiğim konulardan biri de, elektrofizyolojiydi. Yani beyin dalgaları ölçümü. Pek yarar sağlayacağına inanmamakla birlikte evimde küçük bir elektrofizyoloji laboratuvarı kurdum. Her gece yatmadan önce kafama yapıştırdığım elektrotlar sayesinde bütün gece dakika dakika beyin dalgalarının hareketlerini bilgisayara kaydedebiliyorum. Kendi beyin dalgalarımla, ortalama insanlarınkiler arasında hiçbir anlamlı fark bulamamanın beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını söylememe bilmem gerek var mı? Veriler, beynimin uykunun hafif dönemlerinde düzenli alfa dalgaları, daha sonraki aşamalarda da sırasıyla teta ve gama dalgaları yaydığını ortaya koyuyor. Ancak o gece, verilerde tuhaf bir farklılık oluştuğunu tespit ettim. Bir aşamada, gama dalgaları alfa dalgalarına dönüşüyordu - ki uykumun hafiflediği düşünülürse bu beklenen bir gelişmedir- ancak birkaç dakika kadar her bir alfa dalgasının ardından, tam olarak dalganın tamamlanmasından 330 milisaniye sonra küçük bir pozitif sıçrama fark ettim. Bu inanılmaz düzenlilikteki sıçramaya, elektrofizyolojik terminolojiye uygun olarak P 330 adını verdim. Daha sonra internet aracılığıyla yaptığım araştırma da bana, hiçbir çalışmada

böyle bir dalgadan söz edilmediğini gösterdi." Şevket Hakan Tunçel derin bir nefes aldı. "Hâlâ ortada bir tuhaflık görmüyor musunuz?"

Profesör sakallarını yolmaya devam ediyordu. "Peki benden ne istiyorsunuz?"

Şevket Hakan Tunçel'in yüzü koca bir gülümsemeyle aydınlandı. "P 330'u."

"Anlayamadım."

"Daha açık konuşayım: Belirli uyaranların beyinde belirli dalgalar yarattığı biliniyor. Örneğin deneğe kulaklıklardan düzenli aralıklarla belirli notalardan oluşan bir ses dizisi dinlettiğinizi düşünün. Bir süre sonra beyin bu sekansı öğrenecektir. Derken beklenmedik bir anda bu diziye farklı bir nota eklerseniz beyin dalgalarında sıra dışı bir sıçrama fark edersiniz. Hangi koşullar altında ortaya çıktığı bilinen birçok elektrofizyolojik dalga vardır: P 300, P 400 ve N 100 gibi... Baştaki P ve N harfi sıçramanın pozitif mi yoksa negatif mi olduğunu, rakam ise dalganın kritik uyarıcıdan kaç milisaniye sonra ortaya çıktığını gösterir. İşte benim sizden istediğim P 330'u ortaya çıkaracak uyarıcıyı bulmanız ve sonra da bana uyurken sürekli bu uyarıcıyı vererek o durumda kalmamı sağlamanız. Sorunumu çözmek için diğer tarafa geçip onunla yüzleşmekten başka çarem yok. Buna bir tür katarsis de diyebilirsiniz: Elektropsikanaliz!"

"Bu çılgınca bir proje," dedi Profesör. "Olacak şey değil." Bu şiddetli karşı çıkışa rağmen nedense yüreği garip bir heyecanla gümbür gümbür atmaya başlamıştı.

"Lütfen biraz sakinleşin Profesör," dedi Şevket. "Karşılığında beni istediğiniz gibi incelemenize izin vereceğim. İster terapi yapın, ister onlarca test çözdürün; sizinle tam bir işbirliği yapacağım. Sözlerimin tek kelimesine bile itibar etmeseniz de çok ilginç bir vaka analizi oluşturacağımı yadsıyamazsınız. Bu konuda yazacağınız bir makaleyle bilim dünyasını

sarsabilirsiniz, değil mi?" Şevket, Profesör'ün suratında beliren düşünceli ifadeden cesaret alarak devam etti. "Üstelik, ülkemizdeki en büyük psikanalistlerden birinin böyle bir vakaya karşı ilgisiz kalabileceğini düşünemiyorum bile."

"Sizin kafanız çok karışmış," dedi Profesör sinirli bir şekilde. "Söylediğiniz gerçek bile olsa sözünü ettiğimiz yöntemle istediğiniz etkiyi yakalayamazsınız. Şöyle bir örnek vereyim: Bir ayı görüp adrenalin salgılıyorsunuz ve buradan da her adrenalin salgıladığınızda bir ayıyla karşılaşacağınız sonucuna varıyorsunuz."

"Bu sorunun farkındayım ama aklıma daha iyi bir yöntem gelmiyor. Hem kendi durumumu düşününce biraz daha iyimser olabiliyorum. Ne de olsa ortada bir ayı falan yok, her şey benim kafamın içinde başlayıp bitiyor. 'Belki de insan korktuğu için kaçmıyor, kaçtığı için korkuyor' diyen William James değil miydi?"

Profesör arkasına yaslanıp koltuğunu pencereye doğru çevirdi. "Bir şey sormak istiyorum. Odama ilk geldiğinizde sizinle bu hayatta hiç karşılaşmadığımızı söylemiştiniz. Bu ne demekti?"

"Ha, evet. Geçenlerde o, yani rüyadaki ben bir kitapçıya gitti. Tesadüfen ünlü bir psikoloğun yeni yazdığı bir kitabın tanıtımı vardı. Yazar da, imza günü nedeniyle orada bulunuyordu. Kitabın adı 'Rüya, Gerçek ve Karnabahar', yazarı da sizdiniz. Kitabın arka kapağında bir alıntı vardı. Tam olarak anımsamıyorum ama aşağı yukarı şöyle birşeyler yazıyordu: 'Sanıldığı gibi sadece gerçekler rüyaları etkilemez, rüyalar da gerçekleri etkiler. Karnabahar ise, her ikisini de etkiler.' O zamana kadar sizin adınızı bile duymamıştım ama bu satırları okuduğum anda aradığım kişi olduğunuzu anladım."

"Ya? Çok etkileyici gerçekten. Demek diğer tarafta da benden bir tane var ha? Enteresan... Nasıl biriydi? Bana benziyor muydu?"

"Fiziksel olarak tıpa tıp aynı diyebilirim ama ne yalan söyleyeyim o bana biraz daha kendini beğenmiş bir tip gibi gözüktü. Ve biraz daha..."

Profesör dikkatle dinliyordu. "Biraz daha... Ne?"

"Biraz daha sıkıcı. Şu meslek sahibi, başarılı tiplerden biri gibiydi. Bilirsiniz biz Türkler, ünlü bir yazarımızın da dediği gibi, mesleksiz tiplerizdir. Gerçi o bunu bir eleştiri olarak söylemişti sanıyorum ama bu bana hep çok önemli bir erdem gibi gözükmüştür. Evet, o adam bu açıdan size hiç benzemiyordu."

"Oysa size göre ben mesleksiz tiplere benziyorum, öyle mi?"

"Kesinlikle," dedi Şevket büyük bir ciddiyetle. "Siz yapan değil olan bir insana benziyorsunuz. Ve inanın, bu çok önemli bir niteliktir."

"Pekâlâ. Son bir soru daha. O'nun bir adı var mı? Yani rüyadaki 'siz'in?"

Şevket Hakan Tunçel usulca başıyla onaylayarak "Evet," dedi, "adı Hector. Hector Berlioz." Sonra da bir kahkaha koyuverdi.

3.

"Devrik amir, santralin tahrik edici sözlerini es geçerek provizyon çekinin dış kenarına çizdiği iğdiş ördek resmini katılığının ispatı olarak felçli takım arkadaşına gösterdi," dedi Hamit gururla. Sonra elindeki kâğıdı masanın karşısında oturan Hector'a uzattı.

"Amir, devrik, dış kenar, es geçmek, felç, iğdiş, ispat, katı, ördek, provizyon çeki, resim, santral, tahrik edici, takım," diye mırıldandı Hector aralarındaki masa lambasının ışığında kâğıdı dikkatle inceleyerek. "Çok güzel. Kurduğun cümlede gereken bütün sözcükler var... Ama fazladan beş tane daha bulunuyor: "Sözlerini, çizdiği, olarak, arkadaşına, gösterdi..."' Sonra kalemini alıp bir başka kâğıdın üzerine eğilip harıl harıl hesap yapmaya girişti. "Kullandığın her sözcük için iki puan veriyorum, her bir fazla sözcük için de bir puan çıkarıyorum. Bu da 28 eksi 5, yani 23 puan yapıyor."

"Bunları durmadan yazmak zorunda mısın?" diye söylendi Hamit sinirli bir şekilde. "Rakamları aklımızda tutabiliriz, değil mi?"

"Elbette tutabiliriz ama bunlar arşiv için," dedi Hector

bütün ciddiyetiyle. "Evet, cümlen çok güzel ama maalesef yine beni geçemedin."

"Ya? Oku öyleyse yazdığın cümleyi. Bakalım bu sefer ne yumurtlayacaksın?

"Tamam," dedi Hector mutlulukla. "Felçli ördek, katı amirinin iğdiş takımlarını resmeden santrali es geçip, devrik dış kenar teorisinin tahrik edici ispatını provizyon çekine yazdı." Hector sevinçle ellerini çırptı. "Gereken bütün kelimeler var ve fazladan sadece iki kelime kullandım: 'Teorisini' ve 'yazdı'. 26 puan!"

"Hah! İşte o harika cümlelerden biri daha... Ne anlamı var şimdi bu cümlenin, söyler misin bana?"

"Elbette, çok kolay. Öncelikle küçük yaşta iğdiş edilmiş bir adam düşünelim. Düşünüyor musun? Güzel. Bu adam, normal bir seks hayatı olamadığı için cinsel enerjisini başka şeylere yöneltiyor. Psikologlara göre bu mümkün, değil mi? Güzel. Ve bu başka şeyler arasında matematik de bulunabilir, değil mi?"

"Lütfen her cümleden sonra benden onay beklemeyi keser misin!"

"Tabii. Pardon. Devam ediyorum. Edebilirim, değil mi? Güzel. Heh-he... Kızına, şaka yaptım. Evet, bu adam hayatını matematiğe adıyor. Çok büyük bir matematikçi oluyor ve bir de matematik şirketi kuruyor..."

"Matematik şirketi?"

"Aynen. Bir gün önemli bir geometri teorisinin ispatlanmasını isteyen bir müşteri geliyor şirkete..."

"Devrik dış kenar teorisi!"

"Voila! Adam şirketinde çalışan bütün matematikçileri bu teoriyi ispatlamaları için görevlendiriyor. Ve soruyu çözene büyük para vereceğini ilan ediyor. Derken şirket çalışanlardan biri bu zorlu işi başarıyor. Büyük bir matematikçi olmasına rağmen, hâlâ sinirli bir adam olan müdürünün

odasına gidiyor. Müdür sinirli çünkü hiçbir matematik teorisi iyi bir seksin yerini tutamaz. Neyse... Müdür sinirlerini yatıştırmak için her zamanki gibi santral memuresini çağırmış ve ona takımlarının resmini çizdiriyor. Bizim elemanımız, heyecanla müdürün masasında duran provizyon çeklerinden birini alıyor ve devrik dış kenar teorisini ispatlayıveriyor. Hepsi bu kadar."

Hamit dudaklarını ısırıyordu. "Peki söyler misin bana, nasıl oluyor da böyle zor bir geometri sorusunu bir ördek çözebiliyor; hem de felçli bir ördek?"

Hector'un suratında bir an belli belirsiz bir şaşkınlık oluştu. Ama hemen sonra sevinçle yanıtladı. "Bundan kolay ne var? Felçli Ördek bir kızılderili. Kızılderili bir matematikçi olabilir, değil mi?"

"Biliyorum ki, madem öyle neden *ördek* kelimesinin ilk harfi küçük diye sormam hoşuna gidecek. Mutlaka verecek bir yanıt da bulursun. Doğrusu bu oyunlar yoluyla birbirimizi daha iyi tanımayı hedeflediğinden giderek daha çok kuşku duyuyorum."

"Neden?"

"Çünkü durmadan hile yapıyorsun. Tüm istediğin oyunu kazanmak."

"Diyelim ki öyle. Dikkatini çekerim, 'diyelim ki' diyorum; bu durumda benim aptalca bir oyunu bile kazanmak için olmadık hilelere başvuracak kadar hırslı biri olduğumu çıkarsayabilirsin."

"Peki bunu öğrenmek ne işime yarayacak? Belki de şöyle sormalıyım: Bunu öğrenmem senin ne işine yarayacak?"

"Daha önce de söylediğim gibi, birlikte girişeceğimiz iş birbirimize tam olarak güvenebilmemizi gerektiriyor."

Hamit mutfakta kaynayan makarnaya bakmak için masadan kalkıp kapıya yöneldi. Ama dışarı çıkmadan Hector'a döndü. "Şu sözünü ettiğin esrarlı işi yapmak için bana ihti-

yacın var. Ve belli ki, bu işi yaparken elime sana kazık atma fırsatı geçecek. Sen de kendince benim ne 'tıynette' bir adam olduğumu anlamaya çalışıyorsun."

"Aşağı yukarı doğru," dedi Hector az önce yazdıkları kâğıtları delgeçleyip arşiv dosyasına koyarken.

"Bunu anladıktan sonra seni kandırabilirim Hector. Sanki güvenilir bir insanmışım gibi davranıp zamanı geldiğinde de seni yüz üstü bırakabilirim."

"Sanmıyorum. Birini tanımanın en iyi yolu onunla oyun oynamaktır. Oyun oynarken beni güvenilir bir insan olduğuna inandırmaya çalışırsan bunu anlarım. Ayrıca oyun insanları birbirine yakınlaştırır."

Hamit başını iki yana sallayarak dışarı çıktı.

* * *

Piç Okan kendisini eve nasıl attığını bilemedi. Ağız dolusu bir küfür savurarak antrenin ışığını yakmaya çalışırken sarhoşluktan ayakta zor duruyordu ve yanağındaki taze jilet yarası da cehennem gibi yanıyordu. Küvetini beş yıldır kendisinden çok bir örümcek familyasının kullandığı leş gibi banyoya girip musluğu açtı. Suratını suyun altına sokup acısını hafifletmeye çalıştı. Bir çırpıda donuna kadar soyunup salona girdi. Odada kumaşları pislikten kontrplağa dönmüş bir koltuk, aynı halde iki kişilik bir kanepe, bir gaz sobası, bir masa ve siyah beyaz bir televizyon bulunuyordu. Televizyonu açıp, yerde duran votka şişesini alarak kendini koltuğa bıraktı.

Beş dakika kadar sonra televizyondan ses gelmeye başladı. "Kısa reklam aramızdan sonra Coturnix Coturna'nın muazzam seks yaşamını tüm ayrıntılarıyla gözler önüne sermeyi sürdürüyoruz," diyordu bir kadın.

Piç Okan keyifle votkasından bir yudum çekti. "Göster bakalım orospuyu." Birkaç dakika sonra, Piç Okan'ın se-

vinçli sabırsızlığı yerini tam öfkeye bırakmak üzereyken ekranda beliren ince ışık yavaş yavaş genişlemeye başladı. Piç Okan yeniden neşelenerek özel televizyonları kurmayı akıl edenlere sevecen bir küfür salladı. Ne var ki, görüntü iyice netleşip ekranı kapladığında kocaman bir kafesin içinde salak salak bir o yana bir bu yana gezinen bir kuştan başka bir şey göremedi. "Coturnix Coturna, yani erkek Japon bıldırcınının seks hayatı üzerinde yaptığımız araştırmalardan çıkan sonuçlar gerçekten de modern yaşamın sapkınlıklarına ışık tutacak nitelikte," dedi bir adam.

"Hasiktir," diye homurdandı Piç Okan büyük bir hayal kırıklığıyla. Sonra kanalı değiştirmek için yerinden kalkmaya yeltendi. Ne var ki, oturduğu yere kurşun gibi çökmüştü. Yerinden kımıldayamadığını fark edince, nasıl olsa birazdan uykuya dalacağını düşünerek kaderine razı oldu ve votka şişesini kafasına dikti.

"Şu anda gördüğünüz, erişkin bir erkek Japon bıldırcını," diye devam etti televizyondaki adam. "Büyük kafese hemen bitişik duran küçük kafeste ise erişkin bir dişi Japon bıldırcını beklemekte; bu ikisini ayıran kapı makaralı bir düzenek yardımıyla açılabiliyor. Ben bu kapıyı açtığımda erkek bıldırcın, normal olarak küçük kafese dalıp dişiyi... dişiyle çiftleşiyor"

"Kuş pezevengi," diye homurdandı Piç Okan titreye titreye çiftleşen kuşları tiksintiyle izleyerek.

"Şimdi size deneyimizle ilgili birtakım bilgiler vermek istiyorum," dedi adam, kafesinde yapayalnız aranmakta olan bıldırcın yeniden görüntüye girerken. "Dikkatle bakarsanız erkeğin bulunduğu büyük kafesin içinde kapalı bir kutu olduğunu göreceksiniz. Bu kutu da aynı kapı gibi makaralı bir düzenekle indirilip kaldırılabiliyor. Kutunun altında gizlenen ise, şu anda gördüğünüz içi pamukla doldurulmuş temsili bıldırcın; bizim terminolojimize göre 'model'." Belki

çok karanlık bir ortamda, yere çökmüş bir kuşa benzetilebilecek model iki parçadan oluşuyordu. Temsili kuşun baş ve boyun kısmını oluşturan ince uzun parça, dolgun ve yuvarlak kıç kısmının ucuna diklemesine yerleştirilmişti. "Gördüğünüz gibi bir kuş beyinli bile bu oyuncağı bıldırcın zannetmez. Nitekim bizim erkek kuşumuz da böyle bir yanılgıya düşmüyor ve bu işe yaramaz oyuncakla başlangıçta hiç ilgilenmiyor. Ama heyhat, bu durum uzun sürmeyecektir! Erkek bıldırcınımıza günde yedi sekiz kere dişisiyle çiftleşme imkanı veriyoruz. Ancak dişi kuşun kafesine girmeden önce her seferinde bu kutuyu kaldırıyoruz ve otuz saniye süreyle bu modeli görmesini sağlıyoruz. Elbette çok kısa bir süre içinde erkek kuş, modeli bir seks habercisi olarak algılamaya başlıyor ve kutu açılır açılmaz dişinin kapısının dibinde bitiyor."

Adam bu açıklamaları yaparken arka planda Marylin Monroe'nin seksi sesinden "My Heart Belongs To Daddy" çalınıyor ve erkek kuşun kafesinde gezinişi, ağır ağır kalkan kutunun altından çıkan modeli izleyişi, kapının önünde deli gibi dolaşması ve nihayet dişinin tepesine çöküp üzerinde debelenişi ağır çekimlerle süslenerek bir klip şeklinde gösteriliyordu.

Uzman heyecanla konuşmayı sürdürüyordu. "Bıldırcın açısından zevkle dolu geçen on beş günün ardından deney aşamasına geliyoruz. Kuşumuz her zamanki gibi modelin kapağının açıldığını görüp dişinin kafesine doğru seğirtiyor... Ama heyhat, kapı duvardır. İşte o anda, tuhaf bir davranış ortaya çıkıyor; erkek bıldırcın gidip temsili kuşla, yani pamukla doldurulmuş bez bir bebekle çiftleşmeye başlıyor!"

Modelin üzerinde vahşice bir hırsla tepinen kuş görüntüye geldiğinde Piç Okan kusacak gibi oldu. Votkası da bitmişti. Okkalı bir küfür daha savurmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Dahası da var, dahası da var," dedi bilim adamı kendisinin de bir modelin tepesinde faaliyette olduğunu düşündüren bir sesle. "Bakın şimdi ne olacak!" Erkek bıldırcın kafesin içinde gezinirken kutu ağır ağır kalktı. Modeli gören kuş derhal o yana gitti. Tam işine başlayacağı anda dişi kafesinin kapısı da açıldı ve dişi bıldırcın büyük kafese dalıverdi. Ne var ki, erkek kuş kısa bir tereddütten sonra onunla ilgilenmeksizin modelin tepesine tünedi. "İşte! İşte görüyorsunuz dişi kuş erkeğini baştan çıkarmak için kırıta kırıta geziniyor... Ama heyhat! Bizimki aldırmıyor bile çünkü artık o bir fetişisttir..."

Tam o sırada ekranın altından bir bant reklam geçmeye başladı: *Ağzı var dili yok! Şişme kadın denince değişmez tercihiniz: Mona Lisa. Üstelik şimdi çok uygun fiyatlarla...*

Piç Okan'ın bir anda sarhoşluğun etkisinden kurtulmasını sağlayan Mona Lisa'nın cazibesi değil dış kapıdan gelen tıkırtılardı. Çoktan dibini bulduğu votka şişesini ucundan tutup olabildiği kadar sessizce kapıya yaklaştı. Kapı hafifçe itelendi. İçeriye birinin girmeye çalıştığına kuşku yoktu. Piç Okan elindeki şişeyi daha bir sıkı kavrayıp davetsiz misafirin üstüne çullanmaya hazırlandı. Derken içeriye bir karaltı süzüldü. Piç Okan saklandığı yerden fırlayıp şişeyi sağa sola bakınan herifin kafasına doğru salladı ama diğeri son anda geri kaçıp kendini kurtardı. Sonra da hızla sarhoş ve yaralı rakibinin üstüne saldırıp onu yere yıktı. Piç Okan hayli iri olduğunu geç de olsa anladığı rakibinin altında çaresizce debeleniyor ve küfürler savuruyordu. "Rahat dur lan, rahat dur," diyordu iri yarı adam onu zaptetmeye çalışırken.

Piç Okan onun elinden kurtulamayacağını anlayınca bir an durup tepesindekinin suratına baktı. "Tatar, sen misin lan?"

Tatar ağır ağır Piç Okan'ın üstünden kalktı. "Benim tabi ya. Boku bokuna öldürtecektin kendini... Ne bu hal? Yanağın felaket gözüküyor."

Heyecandan Piç Okan'ın yanağındaki yara kıpkırmızı kesilmiş, şişmişti. "Bunu mu soruyorsun? Eve gelirken puştun biri taksiyle dokundurdu bana. Tam dönüp sıçacaktım ağzına, eşşoğlueşşek arabadan inip jileti fırlattı. Neyse, siktir et!"

"Ulan elli yaşına geldin hâlâ it kopuk gibi yaşıyorsun."

Piç Okan yerden kalkıp odaya gitti. Televizyonu kapatıp koltuğuna çöktü. "Sen nereden çıktın peki böyle birdenbire? O kadar zaman görüşmedikten sonra hırsız gibi gece yarısı evime geliverdin?"

"Ne yapayım, salak! Kapıyı açık bırakmışsın. Artık görüşmemizin zamanı geldi diye düşündüm. Belki farkında değilsin ama sadece iki hafta kaldı."

Piç Okan kan çanağı gözlerini Tatar'a çevirdi. "Saçların bembeyaz olmuş."

"Bırak şimdi bunları. Yoksa görmeyeli kafayı falan mı üşüttün sen? Yüzyılın son güneş tutulmasını hatırlamıyor musun? Paraları? Hayri Kuru'yu..."

"Panş'ı," dedi Piç Okan buz gibi bir sesle.

Tatar bir süre sustu. Bu ismin onu huzursuz ettiği belliydi. "İyi, hatırlıyorsun işte," dedi sonunda.

Piç Okan'ın sarhoşluğu tamamen geçmişti. Yüzü kireç gibiydi. "Demek beş sene geçti ha..."

"Sen salaksın," dedi Tatar öfkeyle. "Hâlâ korkuyorsun heriften. Panş tam beş sene önce öldü. Onu biz vurduk, en az on yerinden, gasilhanede biz teşhis ettik, beraberce gömdük. Panş artık yok."

"Öldüğünü biliyorum," dedi Piç Okan. "Anlatamıyorum bir türlü ama garip birşeyler var. Panş'ı vurmaya karar verdiğimizde, sanki bunu hiç yapamazmışız gibi geliyordu. Yani onu ölü, bizi diri olarak hayal edemiyordum. Çok saçma. Kafasına bir el ateş ettin mi Panş da herkes kadar ölür, bunu biliyordum. Ama yok, olmuyordu işte..."

"Panş'ı gözünde çok büyütmüşsün," dedi Tatar. Aslında bu konunun onun da canını çok sıktığı belliydi.

"İşin tuhafı, onu öldürdükten sonra, cesedine bakarken bile bu doğru olamaz diyordum kendi kendime. Tüm olanlar pis bir rüya gibiydi."

"Her ne haltsa. Buraya sana hatırlatmaya geldim: İki hafta sonra Çarşamba günü yüzyılın son güneş tutulması meydana gelecek. Aşağı yukarı öğlen saat iki buçuk gibi. Hayri Kuru paralarla Muhittin'in Yeri'ne gelecek. Biz sabahtan oraya gidip onu beklemeye başlayacağız."

"Hayri Kuru'nun geleceğine hakikaten inanıyor musun? Biliyorsun, randevu zamanını ve yerini kararlaştırdığımızda henüz Panş'ı vurmamıştık."

"Panş, Hayri Kuru'ya dünya yıkılsa o vakit orada olacaksın dememiş miydi? O lavuk Panş'ın sözünden çıkamaz; Panş ölmüş bile olsa. O da senin gibi salak çünkü. Ayrıca Panş'ı bizim vurduğumuzu nereden bilecek? Onun görevi söylendiği zamanda paraları söylenen yere getirmekten ibaret."

"Ben bundan o kadar emin değilim. Hatırlarsan, Panş'ı vurduktan sonra herifi bulmak için her yeri aradık. Neticede avucumuzu yaladık. Bence o paralarla uçup gitti. Muhtemelen yurt dışına kaçmıştır. Onu bir daha görebileceğimizi sanmam."

"Hayri Kuru o gün orada olacak," dedi Tatar. "Bundan eminim. Ve biz paramızı alacağız."

"Hayri Kuru'yu ne yapacağız peki?"

"Ne mi yapacağız? Onu sevgili Panş'ın yanına göndereceğiz elbette."

* ✻ *

"Bu akşam için harika bir oyunum var," dedi Hector bulaşıkları yıkadıktan sonra televizyonun karşısındaki ikili kanepeye kurulmuş oturan Hamit'e.

"Doğrusu canım pek oyun oynamak istemiyor. Sanırım oyun oynamaya ve bilhassa bahis tutuşmaya biraz ara versek iyi olacak. Çok sıkıldım artık." Gerçekten de son dönemde her konuda bahis tutuşuyorlardı. Futbol maçları, bir sonraki günün hava durumu, Eifel Kulesi'nin boyu, hipogeometrik düzlem teorileri, oynadıkları oyunlar ve akla gelebilecek her şey bir iddia konusuydu. Elbette, işi bu boyuta taşıyan Hector'du. Hatta bir keresinde Hamit ona isterse hangisinin daha uzağa işeyebileceği konusunda da bahis tutuşabileceklerini söylediğinde Hector bunu sevinçle kabul etmişti; tabii haksızlık olmasın diye penis boyunu toplam mesafeden düşmek kaydıyla.

"Haydi ama," dedi Hector onun yanına oturarak. "Bu son oyun. Sonra sana her şeyi anlatacağım. Üstelik bu son oyunda beni yenmeyi başarırsan bütün borçlarını da sileceğim. Biliyorsun bana tam üç bin beş yüz dolar borcun var."

Hamit ona yan gözle şöyle bir baktı. "Ya yenilirsem?"

"Normal koşullarda borcun yedi bin dolara çıkar elbette; ama isteksizliğini de göz önüne alarak sana özel bir indirim uygulayacağım. Kaybedersen, bana olan toplam borcun sadece beş bin dolara yükselecek. Tamam mı?"

Aslında bu borçları kimsenin kimseye ödeyeceği yoktu. Hector bir aydır Hamit'in yedi yüz elli franklık haftalığını tam olarak ödüyordu. Ama yine de ortada bir para dönmesinin rekabet duygusunu körüklediği ve borçlu durumda olmanın Hamit'i huzursuz kıldığı bir gerçekti. "Pekâlâ, neymiş bu oyun?"

"Çok basit," dedi Hector gözleri sevinçle parlayarak. "Nefes tutmaca oynayacağız."

Hamit ona küçümseyerek baktı. "Bu oyunda beni yenmene olanak yok. Benim ciğerlerim seninkinden çok daha geniş. Ayrıca, senden çok daha güçlü ve dayanıklıyım. İki kat merdiven çıktığın zaman soluğun kesiliyor. Benim yarım

kadar süre bile nefes tutabileceğini sanmam. Elbette her zamanki gibi hile yapmadığın takdirde..."

"Bak, yine aynı dosyaları açıyorsun. Sana hiçbir zaman bir şeyi zorla kabul ettirmiyorum ki. Her zaman için itirazda bulunma hakkına sahipsin. Eh, sen de bu hakkını sonuna kadar kullanıyorsun doğrusu. Seni ikna edene kadar akla karayı seçiyorum. Sonunda sen de söylediklerimin doğruluğunu kabullenmek durumunda kalıyorsun ama ertesi gün her şeyi unutmuş gibi yine hile yaptığımı iddia ediyorsun. Bu durum beni çok üzüyor. Lütfen şimdi bana, kaybettiğine ikna olmadığın bütün oyun ya da bahislerimizi söyle; sana her şeyi bir daha açıklayayım ve bir daha bu konuyu açma."

"Tamam, Hector. Bunları bir daha konuşmak istemiyorum. Zaten görünüşe göre kaybettiklerimin hepsini bir tek oyunda geri alacağım."

"Pekâlâ öyleyse. Ama senin yerinde olsam bu kadar emin olmazdım. Çünkü önemli bir şeyi göz ardı ediyorsun."

"Neymiş o?"

"Ben çok inatçıyımdır."

"Doğrusu inadının ciğerlerine söz geçirebileceğini pek sanmam. Ama madem benimle böyle bir oyun oynamak istiyorsun, sen bilirsin. Yalnız oyunda herhangi bir hile bulunmadığından kesinkes emin olmam gerekiyor."

"Seninle tamamen hemfikirim," diye onayladı Hector. Sonra da cebinden bir kronometre çıkardı. "İşte ölçümleri bununla yapacağız."

"Doğrusu benim kaygılarım ölçüm aletinin hassasiyetiyle pek ilgili değil," dedi Hamit imâlı bir şekilde.

"Ah anlıyorum, anlıyorum. Merak etme. İçinde hakça bir müsabaka olduğuna dair en küçük bir kuşku bile kalmayacak. Şimdi bu oyunda yapılabilecek tek hile gizlice nefes almak, değil mi?"

"Evet."

"Bunun önlemini almak çok kolay. Birimiz nefesini tutarken, diğeri de sıkıca onun ağzını ve burnunu tıkayacak ki gizlice nefes almasın. Son derece açık, değil mi?"

"Ama bu tehlikeli olabilir. Yani örneğin, ben senin nefes almaya karar verdiğini nereden bileceğim?"

"Bu da kolay. Nefes tutan kişi şu kanepenin üzerine uzanıp bir elini havada tutacak. Elini indirdiği zaman kronometre durdurulacak ve diğeri de onu bırakacak. Nasıl, anlaştık mı?"

"Neden yatan kişi neden nefes tutmaktan vazgeçtiği zaman elini kaldırmıyor? Bence böylesi daha mantıklı."

"Bayılma durumunda ne olacak? Bayılan kişi elini kaldıramaz ama eli zaten havadaysa düşer. Bazı şeyleri hiç düşünmüyorsun Hamit."

Hamit başını iki yana salladı. "Pekâlâ. Nasıl istersen öyle olsun. Yalnız benim de bir koşulum var. Benim nefes tuttuğum süre içerisinde kazara kronometreyi kapatabileceğin gibi bir kuşku oluştu içimde. Bu nedenle kronometrenin de, nefes tutan kişi tarafından tutulmasını istiyorum."

"Hay hay."

Kanepeye ilk önce Hamit uzandı. Bir elini kaldırıp diğeriyle kronometreyi çalıştırırken Hector da onun ağzıyla burnunu sıkıca kapattı. Hamit elini indirdi ve kronometreyi kapatır kapatmaz Hector aleti onun elinden kaptı. "Dört dakika on üç saniye. Gerçekten de müthiş. İşim tahmin ettiğimden daha güç olacak. Gerçi kronometreyi sağ elini indirdikten biraz sonra kapattın gibi geldi ama..."

"Hector!"

"Tamam tamam, beş altı saniyelik bir farkın önem taşıyacağını zannetmiyorum."

"Sen insanı çıldırtırsın Hector! Ne beş altı saniyesi sayıklıyorsun sen. Bir gecikme varsa bile bu birkaç saniyeyi geçmez."

"Yani bir gecikme vardı diyorsun?"

"Öyle bir şey demiyorum. Sağ elimi kronometreyi kapattıktan sonra kaldırdım."

"Tamam canım. Öyle gibi geldi dedim, olamaz mı?"

"Yat Hector! Eğer elini indirdiğin zaman seni bırakmamı istiyorsan bir tek kelime daha etmeden yat şuraya..."

Hector sırıtarak divana uzandı. "Dur henüz hazır değilim. Bir dakika. Tamam. Ben işaret vermeden tutma sakın. Yoksa saymam... Evet, şimdi!" Hamit bütün ağırlığıyla Hector'un üstüne çullandı. Hamit onun gözlerini koca koca açmış hâlâ sırıttığını fark edebiliyordu. Bir dakikadan fazla bir süre geçmesine rağmen Hector'un kılı bile kıpırdamamıştı. Hamit onun kırk saniyeden fazla dayanabileceğine ihtimal vermediği için hayli şaşırmıştı. Ellerini Hector'un suratına daha bir bastırdı. Yan gözle Hector'un avucundaki kronometreyi de görebiliyordu. Dört dakika on saniye... On bir... On iki... On üç... On dört... Hamit gözlerine inanmıyordu. Hector ise öyle eli havada hiçbir şey olmamışçasına pişmiş kelle gibi sırıtarak duruyordu. Dört buçuk dakikanın sonunda Hamit onu bıraktı. Hector pozisyonunu koruyordu. Hamit kuşkuyla ona yaklaşıp parmaklarını boynuna dayadı. Nabzı atmıyordu! Diğer bir deyişle Hector artık tıbben ölüydü. Hamit dehşetle ayağa fırlayıp pencerelere baktı. Perdeler sonuna kadar açıktı. Karşıda kendilerini görebilecek onlarca daire vardı. Hemen perdeleri kapattı. Polise haber veremezdi. Bahis hikâyesine kimse inanmazdı. Oradan derhal uzaklaşması gerekiyordu. Acaba Hector kendisinden kimseye söz etmiş miydi? Durmadan çok gizli bir iş için kendisini tuttuğunu söylediğine göre bu konuda ağzını sıkı tutmuş olmalıydı. Zaten Türkiye'de Hamit'in bildiği bir arkadaşı yoktu. Yine de o çok sevdiği askerlik arkadaşlarından birine ya da Fransa'daki bir tanıdığına kendisinden söz etmiş olabilirdi. Bu durumda cesedi delik deşik edip, ceplerini boşalttıktan sonra izbe bir ye-

re atması en uygunuydu. O zaman polis onu serseriler tarafından soyulup öldürülmüş bir turist olarak görürdü.

Yine de işleme başlamadan önce Hector'a bir şans vermeye karar verdi. "Salak herif," diye söylendi. "İnsan bu kadar da inatçı olur mu yahu?" Eli kazık gibi havada duran Hector'un başına çöküp dudaklarını araladı ve suni teneffüs yapmaya başladı. İki nefeste bir göğsüne bastırıyordu. İki dakika kadar sonra Hector'un kalbinde belli belirsiz bir titreme hissedince daha büyük bir hırsla kalp masajı ve suni teneffüsü sürdürdü. Sonunda Hector dehşetengiz bir suratla yattığı yerde doğrularak bir çığlık attı. "Kaç dakika?"

Hamit perişan bir halde kanepenin dibine çöktü. "Tanrım. Geldi işte." Hector ise kronometreye ulaşmak için çırpınıyordu. Sonunda bulup aletin düğmesine bastı. "Evet, birkaç saniye geçti tabi. Bunu toplam süreden düşeceğiz. Evet... 14 dakika 7 saniye. Yuvarlak hesap 14 dakika diyebiliriz. Böylece borcun beş bin dolara çıkmış bulunuyor."

Hamit'in inanmaz bakışlarıyla karşılaşınca Hector durumda bir tuhaflık olduğunu fark etti. Tekrar kronometreye baktı. Aleti bir iki salladıktan sonra tekrar Hamit'e döndü. "Vay canına! Bu kadarını ben bile beklemiyordum yahu. Heh he... Sana o kadar kendinden emin konuşmamanı söylemiştim."

"Üzgünüm ama bu iddiayı kazanamadın Hector..."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Hector zaferinin kanıtını ona doğru uzatarak.

"Sen bu süreyi nefesini tutarak değil bir ölü olarak geçirdin Hector. Eğer sana suni teneffüs ve kalp masajı yapmasam hâlâ da öyle olacaktın."

Hector bir süre düşündükten sonra omuz silkti. "Her neyse... Masaj ve teneffüs için teşekkür ederim. Ancak bu, iddiayı kazandığım gerçeğini değiştirmiyor. Önemli olan ne kadar süreyi soluk almadan geçireceğimizdi ve ben senden

daha uzun bir süre soluksuz kaldım, değil mi?"

"Bunu söylediğine inanamıyorum Hector," dedi Hamit ayağa kalkıp perdeleri açarken. "Lütfen buraya gelir misin biraz?"

Hector kalkıp onun yanına geldi. "Ne oldu? Neden beni buraya çağırdın?"

"Az önce seni katlettiğimi gören bir komşumuz varsa diri olduğunu görmesini istiyorum da ondan."

"Bravo Hamit," dedi Hector neşeyle. "Soğukkanlılığına hayran kaldım. Bir kriz anında bile böyle olasılıkları göz önüne alabilmek herkesin yapabileceği bir şey değil. Söyle bana, öldüğümü fark edince neler düşündün?"

"Dediğim gibi... İlk önce birinin olayı görmüş olabileceğini düşündüm. Perdeler ardına kadar açıktı ve dışarıdan bakan birinin gördüğü, kanepeye uzanmış bir adam ve onun gırtlağına çökmüş bir diğeri olacaktı. Perdeleri kapattıktan sonra, bu durumdan nasıl sıyırabileceğimi düşünmeye başladım. Bir yol buradan hemen kaçıp gitmekti ama birine benim varlığımdan söz etmiş olabilirdin. Bunun üzerine cesedini bıçaklayıp soyulmuşsun gibi bir yerlere atmayı düşündüm. Bir diğer olasılık da seni yakmaktı ve..."

"Tamam, tamam, bu kadarı yeter," dedi Hector hafifçe ürpererek. "Bir dakika bekle beni lütfen." İçeri gidip elinde bir fotoğrafla geri döndü ve az önce bir ceset olarak yattığı kanepeye oturdu. "Şu resme bir bak."

Hamit eski siyah beyaz fotoğrafı onun elinden alıp baktı. Resimde kırk yaşlarında bir adam ve ondan biraz daha genç bir kadın vardı. Adam iri yapılı ve sert ifadeliydi. Kafası hafifçe kelleşmişti. Takım elbisesinin üst cebinde bir mendil görünüyordu. Fotoğraf bir stüdyoda çekilmiş olmasına rağmen siyah renkli güneş gözlükleri takıyordu. Kadının yüzündeyse çok hüzünlü bir ifade vardı. İri gözleri ve zarif yüz hatlarıyla çok çekiciydi.

"Fotoğrafta gördüğün bu adamın adı Şeref'tir," dedi Hector. "Ama arkadaşları arasında Panş olarak bilinirmiş. Panş karanlık işlere bulaşmış, pek çok düşmana sahip, sıkı bir adammış. Sanırım yedi sekiz kişiyi vurmuş. Resimde de gördüğün gibi kara güneş gözlüklerini hiç çıkarmazmış. Nedenini bilemiyorum. Belki de sadece kendisine yakıştığını düşünüyordu. Ama keşke böyle düşünmeseymiş..."

"Neden?"

Hector derin bir nefes aldı. "Sana her şeyi anlatacağım. Panş'ın yanında gördüğün kadın Bebeka; Panş'ın biricik sevgilisi. Panş güzel Rum kızı Bebeka'ya aşık olduktan sonra pis işlerden elini eteğini çekip onunla evlenmeye karar vermiş. Ama bitirmesi gereken son bir iş varmış. Hem bu iş sayesinde eline geçecek parayla kendisine ve Bebeka'ya rahat bir gelecek de sağlayabilecekmiş."

"Neymiş bu iş?"

"Tarihi eser kaçakçılığı. Elinde tam üç milyon dolar değerinde tarihi eser bulunuyormuş. Bunları iki ortağıyla beraber yurt dışından gelen kaçakçılara satacakmış. Ne var ki, eserleri satın almaya gelen kişiler polismiş. Satış gerçekleştiği anda polisler bunları basmış. Ama bizim gangsterler Panş'ın gözüpekliği sayesinde oradan kaçmayı başarabilmişler.

"Bütün polis teşkilatı alarma geçmiş. Panş ve arkadaşlarını bulmak için her yer didik didik aranıyormuş. Panş bir süre için ortalarda görünmemenin ve paraları da piyasaya sürünemenin akıllıca olacağını düşünmüş. Mais, ortakları onun kadar akıllı ya da sabırlı değilmiş. Bir an önce paylarına düşen parayı alıp yurt dışına kaçmayı planlıyorlarmış. Panş ise bunun intihar anlamına geleceğini biliyormuş ama arkadaşlarını vazgeçirmeye çalışmanın yararsızlığının da farkındaymış. Bunun üzerine paraların hepsini birlikte sık sık içmeye gittikleri bir meyhanede 'Muhittin'in Yeri'nde'

şarkıcılık yapan sevgili dostu Hayri Kuru'ya verip ona bir süre ortadan kaybolmasını tembihlemiş."

"Suç ortakları, onun kendilerini kazıklamaya çalıştığını zannedip küplere binmiştir herhalde..."

"Kesinlikle. Panş arkadaşlarını yatıştırmak için bir gece suç ortakları ve Hayri Kuru'yla Muhittin'in Yeri'nde buluşmuşlar. Hayri Kuru paraların belirlenen zamana kadar kendisinde duracağına ve o zamana kadar da emaneti canıyla koruyacağına dair yemin etmiş. Elbette, Panş'ın suç ortakları bu durumdan hiç hoşlanmamış. Panş'ı vurup paraları Hayri Kuru'dan almaya karar vermişler.

"Birkaç gün sonra Panş güneşli ama soğuk bir gün bir çay bahçesine gitmiş. Önce ayran istemiş, sonra fikrini değiştirip orta şekerli bir kahve söylemiş. Tam kahvesi geldiği sırada içeriye iki ortağının girdiğini fark etmiş ve adamların niyetinin bozuk olduğunu hemen anlamış. Ancak kendine o kadar güveniyormuş ki, adamları hemen mıhlamak yerine önce kahvemden bir yudum içebilirim diye düşünmüş. Nitekim bunu yapacak kadar zaman bulmuş da... Kahvesini şöyle bir höpürdettikten sonra daha adamlar ne olduğunu anlamadan silahını çekivermiş. Ne var ki, kahveden çıkan buhar gözlüklerini buğulamış ve Panş panik halinde rastgele bir iki el ateş etmiş. Tabii ıskalamış. Adamlar da şarjörlerini Panş'ın üzerine boşaltıvermişler. Görüyorsun ya, Panş sürekli güneş gözlüğü takmasa bugün hâlâ yaşıyor olabilirdi. Ya da o gün kahve yerine ayran söylemiş olsa..."

"Peki bu güzel öykünün bizimle ne gibi bir ilgisi var?"

Hector gülümseyerek öyküsünü sürdürdü. "Suç ortakları Panş'ı vurduktan sonra Hayri Kuru'yu bulamamışlar."

"Yani?"

"Rahmetli Panş ve Bebeka'ya yaramayan bu para bizim geleceğimizi kurtarabilir," dedi Hector.

"Bu da ne demek?"

"Panş ve ortakları aralarındaki anlaşmaya göre Hayri Kuru'yla yüzyılın son güneş tutulmasının meydana geleceği gün Muhittin'in Yeri'nde buluşacaklarmış; yani bundan iki hafta sonra. Gidip o paraları Hayri Kuru'dan alacağız."

"Sen gerçekten delisin Hector. Yani sen beni bu iş için mi tuttun?"

"Evet."

"Bu anlattıklarının bir kelimesinin bile doğru olduğuna inanmıyorum. Hikâyede bir sürü açık nokta var. Örneğin Hayri Kuru, Panş vurulduktan sonra niye randevuya gitsin?"

"Çünkü Panş ona dünya yıkılsa bile o gün oraya gelmesini söylemiş."

"Neler söylüyorsun sen! Adam ölmüş. Fındık kadar beyni olan biri bile o gün oraya gitmez!"

"Panş çok karizmatik bir adammış Hamit. Şu resmine bir baksana..."

"Ben niye sana laf anlatmaya çalışıyorum ki?" Hamit bir süre sinirle tırnaklarını kemirdikten sonra Hector'a döndü. "Söyler misin, sen bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Annem anlattı."

"Hani babanı, vampirlerden korunsun diye film setine bir diş sarımsakla gönderen annen, değil mi? Şimdi taşlar yerine oturdu işte!"

"Annem hakkında imâlı konuşmaktan men ederim seni. Bunları annem uydurmadı elbette ki... Her şeyin mantıklı bir açıklaması var. Bebeka, Panş'ın ölümünden sonra Türkiye'de kalmaya dayanamamış. Burası acı anılarla dolu olduğu ve sevgilisini vuran o iki haydut kendisine de zarar verebileceği için... Bunun üzerine Fransa'ya ahbaplarının yanına gitmiş."

"Anlaşıldı. Orada da annenle tanışmış ve ona bu hikâyeyi anlatmış..."

"Evet. Bayan Bebeka annemi öz annesi gibi severdi. O

yüzden ona bütün sırlarını açmış. Ne var ki, kadıncağız birkaç yıl önce birdenbire ortadan kayboluverdi. Başına ne geldiğini kimse bilmiyor. Annem her şeyi bana ölümünden kısa bir süre önce anlattı ve bu fotoğrafı verdi."

Hamit dudaklarını ısırıyordu. "Tüm bu olayların üzerinden ne kadar süre geçtiğini sorabilir miyim? Panş'ın vurulması falan..."

"Aşağı yukarı beş yıl."

"Peki benden istediğin nedir?"

"O gün benimle birlikte gelip parayı alınama yardımcı olmanı istiyorum."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu. Ama bu, o kadar kolay olmayabilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Korkarım o gün orada yalnız olmayacağız. Panş'ın suç ortakları da parayı almak için geleceklerdir. Belki başkaları da..."

"Peki parayı onlardan nasıl almayı düşünüyorsun?"

Hector'un yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Harika bir planım var."

"Ve bu planın yürümesi için de iki kişi gerekiyor?"

"Exactement."

Hamit derin bir soluk aldı. "Muhittin'in Yeri'ni bulduğundan hiç kuşkum yok."

"Beşiktaş Balık Pazarı'nın arkasında."

"Bütün bunlar deli saçması," diye söylendi Hamit. "Ama olur da her şey dediğin gibi gelişirse, bu işten benim elime ne geçecek?"

"Şimdi mantıklı düşünmeye başladın işte. Haftalığına yüzde on zam yapacağım. Heh, he... Şaka yaptım canım; o kadar da cimri değilim. Elimize geçen paranın yüzde onu senindir. Doğrusu üç milyon doların tamamını alabilecek miyiz pek bilemiyorum. Ama eğer alırsak bu paranın üç

yüz bin doları senindir. Hayri Kuru ve Bayan Bebeka'ya da üç yüz biner dolar vermeyi düşünüyorum. Gerçi iki yıldır Bayan Bebeka'dan bir haber alınamıyor ama yine de ona bir pay ayıracağım. Netice itibarıyla, hayli hakça bir dağılım olacak."

"Peki ya bu işten hiçbir şey çıkmazsa? Yani sonuçta avucumuzu yalarsak ne olacak?"

"Büyük olasılıkla doğru dürüst bir iş bulmaya çalışacağım ve sana daha önce de söylediğim gibi Sait Faik öyküleri çevireceğim. Sense her durumda bu işten çok kazançlı çıkacaksın..."

"Ya? Nasıl olacak bu?"

"Beş bin dolarlık borcunu sileceğim."

4.

Stanford-Binet ve Weschler testleri Şevket Hakan Tunçel'in hayli yüksek bir zekâ düzeyine sahip olduğunu gösteriyordu. Motor koordinasyonu, nevrolojik tepkileri ve kan tahlilleri sağlıklıydı. Roscharch Testi şekillerine verdiği tepkilerin de herhangi bir patolojiye işaret ettiğini söylemek güçtü. Yine de insanların yüzde sekseninin bir köpek silueti olarak yorumladığı şekli bir dolmakalem ucuna benzetmesi Profesör Olcayto Fişek'in dikkatinden kaçmamıştı. Freud'un kitaplarında dolmakalem ucunun fallik bir nesne olabileceğine dair bir ibare anımsamıyordu ama yine de bu işin peşini bırakmaya niyetli değildi. Şevket'in benzetmesi çok büyük bir önem taşıyordu. Çünkü dolmakalem ucu hem erkeklik hem de kadınlık organına müthiş benziyordu.

Profesör Fişek odasında yere çökmüş, kütüphanesinin alt rafındaki ansiklopedilerden Freud'un yaşadığı dönemlerde kullanılan dolmakalemlerin şekline dair bir araştırmaya girmişti ki, odasının kapısı hafifçe vuruldu. Profesör karşı duvardaki saate baktı. Gelen Şevket Hakan Tunçel olmalıydı. "Girin," diye seslendi.

Şevket Hakan Tunçel içeri girip her zamanki nezaketiyle Profesör'ü selamladı. "Merhabalar Profesör. Ansiklopedi mi okuyorsunuz? Bunu ben de çok severim. Ama genellikle sadece tuvalette ansiklopedi okurum."

Profesör ayağa kalkıp Şevket'in elini sıktıktan sonra, bu önemli veriyi not etmek üzere hızla masasının başına geçip defterini açtı. Tuvalette okuma alışkanlığı üzerine çok ciddi çalışmalar yapmıştı. Bu alışkanlığın altında yatan psikolojik dinamiklerin önemini fark ettiği gün kendiyle gerçekten de çok gurur duymuştu. Kendisi de oldum olası, yanına okunacak bir şey almadan tuvalete giremezdi. Bir gün evde bu hatayı yapmış ve bunaltıdan çıldırma noktasına geldiği sırada tuvalette ne kadar deterjan varsa hepsinin etiketlerini okuyarak kendini kurtarmıştı. Elbette bunun hiç de normal bir tepki sayılamayacağı dikkatinden kaçmamıştı. Uzun süre konu hakkında düşündükten sonra bu davranışın nedeninin kendiyle baş başa kalma korkusundan kaynaklandığını saptadı. Daha sonraki çalışmaları, belirli karakter özelliklerine sahip kişilerin tuvalette okumak üzere belirli cins materyali tercih ettiğini kesinkes ortaya koydu. Örneğin içedönük kişiler yanlarına çizgi roman ya da gazetelerin magazin eklerini alırken, dışadönük insanlar tuvalette roman okumayı ve bulmaca çözmeyi tercih ediyorlardı. Profesör Fişek bu konuda bir makale yayınlamaya kesin kararlıydı. Makalenin ismini bile düşünmüştü: Dışkılamanın Satır Aralarına Psikanalitik Bir Bakış! Ama henüz bunun için erkendi; çalışmasını yeterince olgunlaşmadan yayınlarsa meslektaşlarının kendisini küçük düşürmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarına kuşku yoktu. Gelecek soruları şimdiden tahmin edebiliyordu: Tuvalete girilen saatle okunan materyal arasında bir ilişki aramak daha doğru olmaz mı? Acaba bu araştırma sırasında kaç deneği gözleyebildiniz? Gizlendiğiniz yerden her şey yeterince net gözüküyor

muydu? Koku değişkenini nasıl kontrol altına aldınız? Bilime katkıda bulunmaktan ziyade, kendisiyle alay etmek ve birbirlerini güldürmek için uydurulmuş bir yığın zırvalık...

Tuvalette ansiklopedi okumak kendiyle yalnız kalma korkusunun ulaşabileceği son noktaydı kuşkusuz. Çevredeki uyarıcıların tükeneceği endişesi öyle bir noktaya varmıştı ki, adam en fazla on dakika sürecek bir seans için yanına karınca duası gibi yazılmış bin sayfalık bir kitap alıyordu. Bundan beteri, tuvalette internete girmek olurdu herhalde. Profesör Olcayto Fişek bunları düşünmeyi sonraya bırakarak Şevket'e döndü. "Bugün size son bir test uygulamak istiyorum."

"Hay hay. Ama müsaade ederseniz, öncesinde size sormak istediğim bazı şeyler var."

"Buyurun."

"Sizin için bir sakıncası yoksa, yaptığınız testlerden önemli bir bilgi edinip edinmediğinizi öğrenmek isterim."

"Pek bir şey elde ettiğimi söyleyemem."

"Hmm, ben de böyle düşünüyordum zaten..."

"Neden böyle düşünüyordunuz zaten?"

Bir an Şevket'in yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Sizi bir psikanalist zannediyordum..."

"Ben de öyle zannediyordum. Ne oldu ki?"

"Kurduğum cümleyi soru haline getirmeniz tuhaf geldi. Bildiğim kadarıyla bu varoluşçu terapistlerin kullandığı bir yöntem. Yani kişiye ayna tutma hikâyeleri falan... Psikanalistlerin böyle taktikler kullandığını bilmezdim."

Şevket Hakan Tunçel'in büyük bir kibarlıkla kırıcı olmayı ustalıkla başardığı belliydi. "'Taktik' çok ağır bir sözcük Şevket Bey... Burada terapi yapmaya falan çalışmıyorum; zaten size bir terapist olmadığımı baştan söylemiştim. Ama yapmaya çalıştığımız şeyi yapabilmek için sizi tanımam, anlamam gerekiyor. Sorularımda art niyet aramanız yanlış."

"Hep bunu yapmak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmıyo-

rum ama sizden yine özür dilerim o zaman. Ama yanlış bir kanıya kapılmanızı istemem, ben paranoyak değilim. Sadece son günlerde psikolojiyle ilgili pek çok şey okudum ve sanırım bu yüzden de her lafınızı ve hareketinizi bir şekilde yorumlama eğiliminde geldim buraya." Bu yanıt, Profesör'ü tatmin etmiş gibiydi. Hoşgörüyle gülümsedi. "Sorunuzun yanıtına gelince," diye sürdürdü Şevket. "O testlerin işe yaramayacağını düşünüyordum çünkü herhangi bir psikopatolojim olmadığını biliyorum. Ama, elbette sizin diğer türlü düşünmeniz çok normal. Zaten benimle anlaşma yapma sebebiniz bu... Ama sizden ricam anlaşmamızın iki ayağı bulunduğunu unutmamanız: Ben nasıl iyi bir hasta gibi sizin testlerinize girip elimden geldiğince size yardımcı oluyorsam, sizin de P 330 araştırmalarını yaparken benim haklılığıma inanıp var gücünüzle çalışmanız gerekiyor. Bu, benim hastayı oynadığım üçüncü seans. Bundan sonraki buluşmamızda ben de sizden P 330 konusunda bazı hazırlıklar yapmış olmanızı bekleyeceğim."

Bunu Profesör de düşünmüştü ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordu. Elektrofizyoloji konusunda çalışma yapmak o kadar kötü bir şey değildi; en azından bunun kendisine hiçbir zararı dokunmazdı. Ama insanı başka bir âleme, düşler âlemine götürecek psikofizyolojik uyarıcıyı bulmaya çalıştığının duyulması mesleki açıdan mahvına sebep olabilirdi. Yine de Ş.H.T. vakası (bu çalışmadan çıkaracağı makaleye bu adı verecekti) gerçekten de çok ilginç sonuçlar doğurabilirdi ve zorda kalırsa hastanın kendisiyle işbirliği yapması için bunu kabul etmek durumunda kaldığını açıklayabilirdi. "Pekâlâ," dedi isteksizce. "Önümüzdeki hafta size birşeyler getirmeye çalışacağım."

"Bu çok geç," dedi Şevket beklenmedik bir sertlikle. "Size daha önce söylemedim ama en geç on beş yirmi gün içinde bir sonuca ulaşmamız gerekiyor."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü önemli bir iş için yurt dışına gitmem gerekiyor. Ve bu gezi çok çok uzun sürebilir."

Profesör ilk kez Şevket Hakan Tunçel'in yalan söylediğine dair bir kuşku duydu. "Bu çok zor," dedi. "Elektrofizyoloji konusunda fazla bilgili olduğumu bile söyleyemem. Sizse benden böyle... böyle mucize bir uyarıcıyı bulmamı bekliyorsunuz."

"Bunun farkındayım. Haftada iki gün ve toplam iki saat gerçekten de çok az bir süre. Bu yüzden size görüşmelerimizi biraz daha sıklaştırmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Öneriniz nedir?"

"Her gün üç saat."

Profesör işlerin gidişatından hiç de hoşnut değildi. Şevket'in seanslar ilerledikçe gitgide daha talepkâr olacağını ve her şeyi kontrolü altına almaya çalışacağını hissediyordu. "Böyle bir şey mümkün değil."

"Ama neden?"

"Çünkü derslerim var... Çalışmalarım... Yürütmem gereken diğer işler..."

"Ama Profesör, bunların hiçbiri dünyayı yerinden oynatacak bir çalışmaya engel oluşturamaz. Diğer çalışmalarınızın bir ay ertelenemeyecek kadar önemli olduğunu sanmıyorum. Afedersiniz ama bence bütün bunlar bahane... Sizde coşku eksikliği var, yaşama sevincinizi yitirmişsiniz. Umutsuzluk içinde kendinizi atalete kaptırmışsınız."

Profesör nedense Şevket Hakan Tunçel'in kendisi hakkında atıp tutmasına pek bozulmuyordu artık. Hatta, aynı kendisine o garip öneriyi getirdiği ilk gün olduğu gibi, içten içe onun kendisini yine ikna etmesini istiyordu sanki. Yine de bu kadar kolay teslim olmayı kendine yediremezdi. "Boşuna ısrar ediyorsunuz. Biraz daha sabırlı olmanız gerekiyor."

"Biraz heyecan Profesör, sizden birazcık daha heyecanlı

olmanızı istiyorum. Freud böyle yapsaydı psikanaliz diye bir şey varolur muydu çok merak ediyorum. Bırakın Freud'u, şu diğer taraftaki züppe profesör böyle bir işe nasıl sarılırdı, biliyor musunuz?"

"Diğer taraftaki benden mi söz ediyorsunuz?"

"Ondan söz ediyorum elbette. Şuraya bakın, o kitaplar yazıyor, imza günlerine katılıyor, insanlar onun ağzından çıkacak bir tek kelime için bir tomar para ödemeyi göze alıyor, bütün kadınlar ona hayran... Siz de en az onun kadar zeki, yetenekli ve muhakkak ki ondan çok daha iyi bir insan olmanıza rağmen bir devlet dairesinin çirkin bir odasında çürüyorsunuz! Hayır Profesör, kendinize bunu yapmaya hakkınız yok!"

Profesör bu adamla arasındaki ilişkiyi nasıl konumlayacağını bilemiyordu. Şevket Hakan Tunçel'le dostane değil profesyonel bir ilişki kurması gerektiğini düşünüyordu ama birlikte rüyalar âlemine girmeye çalışan iki kişi arasındaki profesyonel ilişki ne kadar ciddi olabilirdi ki? "Doğrusu benim de küçük çapta bir şöhretim var," dedi Profesör alındığını belli etmemeye çalışarak. "Hem siz benim için yapan değil olan birisiniz dememiş miydiniz? Ve bunun bir erdem olduğunu? Şimdi neden hayal kırıklığına uğruyorsunuz?"

"Korkarım söylediklerimi biraz yanlış anlamışsınız Profesör. Size açıklamaya çalışayım. Bence önemli olan, insanın kendisiyle barışık olması. O herif bütün süksesine rağmen mutlu değil; içindeki kompleksi yenmek için sürekli bir mesleki başarı gereksinimi duyuyor. Bu, hayatının merkezi haline gelmiş. Psikoloji bilgisi onun için bir silah, nasıl diyordunuz bakayım, fallik bir oluşum. Siz elbette ki, yaptıklarından ibaret biri değilsiniz ama bu, önemine inandığınız bir şeyi yapmanıza engel değil ki. Ben sadece, bu varoluş biçiminin sizi hoşnut etmediğine inandığımı söylüyorum."

Profesör bir süre sessizce düşündükten sonra, "İnsanların

zayıf yönlerini keşfetmekte çok ustasınız," dedi. "Sanırım iyi bir psikolog olurdunuz."

"Teşekkür ederim," dedi Şevket gururlu bir gülümsemeyle. "Ama herhalde sıradan insanlara ulaşmam bu denli kolay olmazdı. Belki sizi de psikoterapistlik yapmaktan alıkoyan budur?"

Profesör bu yorumu es geçti. Yoksa iyiden iyiye kendisini hasta, karşısındaki adamı da psikoloğu gibi görmeye başlayacaktı. "Daha sık görüşme önerinizi düşüneceğim," dedi. "Ama artık daha fazla vakit kaybetmeden bugünkü teste geçelim isterseniz."

"Lütfen."

Profesör masasının çekmecesinden bir klasör çıkardı. "Sizden bir de ricam var. Lütfen psikoloji konusunda okumaya biraz ara verin, olur mu? Testlere verdiğiniz yanıtların nasıl yorumlanacağını bilmek tepkilerinizi şekillendirebilir."

Şevket gülümsedi. "Anlaştık."

"Pekâlâ. Bugünkü testimiz T.A.T. Yani Tematik Algılama Testi."

"Kulağa hoş geliyor."

"Şimdi size bir resim göstereceğim ve bu resim hakkında bir hikâye yazmanızı isteyeceğim."

"Yani gerçekten oturup kâğıt kalemle bir hikâye mi yazacağım?"

"Evet. Gördüğünüz resmin size çağrıştırdığı bir hikâye. Ve ne kadar ayrıntılı olursa o kadar iyi."

"Harika. Bu testi şimdiden sevdim."

Profesör klasördeki fotobloklanmış resimlerden bir tanesini özenle dışarı çıkartıp masanın üzerine koydu. "İşte hikâyesini yazacağınız resim."

Profesörün gösterdiği siyah beyaz bir çizimdi. Resimde, yaşlı bir kadın evinin sokak kapısında durmuş ifadesiz bir suratla, oradan uzaklaşmakta olan bir adamın arkasından

bakıyordu. Adam sanki bir el arabası ittiriyormuş gibi iki büklüm gözüküyordu.

Şevket bir süre resmi inceledikten sonra başını kaldırıp Profesör'e baktı. "Bugünkü karşı çıkma kotamı ziyadesiyle doldurduğumu biliyorum ama bir şey daha sormadan edemeyeceğim..."

"Anladığım kadarıyla testin doğasıyla ilgili bir sorgulamaya girişmek niyetindesiniz?"

"Şunu merak ediyorum Profesör, şimdi benim bu resme bakarak yazdıklarımdan yola çıkarak benim iç dünyamla ilgili bazı çözümlemeler yapacaksınız, değil mi?"

Profesör, Şevket'in sürece ilişkin yaklaşımını pek sağlıklı bulmamakla birlikte, bu durumu zeki bir hastayla çalışmanın kaçınılmaz bir yan etkisi olarak ele alması gerektiğini biliyordu. "Sanırım öyle de denebilir."

Şevket kalkıp Profesör'ün kitaplığına doğru yürüdü. Raftaki kitaplara şöyle bir göz gezdirdikten sonra Şato'nun eski püskü bir kopyasını çıkartıp salladı. "Diyelim ki bu kitabın yazarı, yani Franz Kafka sizin hastanız. Ona böyle bir resim gösteriyorsunuz ve o da, diyelim ki, bu resme bakıp işte bu romanı yazıyor." Şevket tekrar yerine oturup Profesör'ün verdiği resme şöyle bir baktı. "Ve siz bu romanı okuyup Kafka'yı çözümlüyorsunuz."

Profesör rahatsız bir şekilde oturduğu yerde kımıldandı. Artık klinik psikoloji ve psikiyatriyi sorgulamak entelektüel kabul edilmenin baş koşulu haline gelmişti. Son on yıldır bütün zevzek öğrencileri yepyeni bir şey keşfetmiş gibi heyecanla aynı sözleri tekrarlayıp duruyordu: "Bir insan kendini Napolyon sanıp bundan da mutluluk duyabiliyorsa, onu sözde tedavi edip mutsuz kılmak doğru mu?" "Sırf çoğunluğun normallik anlayışına ters düşüyor diye birine deli yaftası yapıştırıp onu bir tımarhaneye kilitlemek insanlık dışı değil mi?" "Neden insanları değiştirmektense, insanla-

ra dünyayı değiştirecek gücü vermeyi denemiyorsunuz?" "Ya deliler haklıysa!" "Delilere özgürlük!" Ve en sinir bozucusu da, "Bana normalin tanımını yapabilir misiniz?" sorusuydu elbette. Daha da ileri gidip kendisini şizofren ilan eden sanatçı bozuntuları bile vardı. Tüm ruh hastaları Dostoyevski, Lincoln, Van Gogh ya da Mayakovski ve tüm ruh hekimleri de bu kokuşmuş toplum düzenini korumak için onları kilit altında tutmaya çalışan gaddar gardiyanlardı. Acaba bunları iddia edenlerden kaçı durmadan bokunu yiyerek kendini zehirleyen bir hebefrenikle ya da bir hafta boyunca parmağını bile kıpırdatamayacak şekilde kasılıp kalmış acılar içinde kıvranan bir katatonikle ya da yukarıdan aldığı gizli bir görev nedeniyle kırmızı giyen herkesin gırtlağını kesen bir paranoid şizofrenle tanışmıştı? Hiç bilmedikleri konular ve anlamadıkları insanlar üzerine atıp tutanlar asıl bu aptallardı. Profesör, Şevket Hakan Tunçel'i onlarla aynı kefeye koymuyordu ama benzeri sinir bozucu eğilimleri taşıdığı da gün gibi açıktı. "Ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi kızgınlığını dışa vurmamaya çalışarak. "Çok uğraştırıcı bir çözümleme olurdu kuşkusuz. Ama bunu denemekten başka bir çare de yok."

"Uğraştırıcı mı dediniz Profesör?" diye patladı Şevket. Sesi yine saldırı tonuna geçmişti işte. "Yüz küsür yıldır bir sürü insan bu herifin ne anlatmaya çalıştığını boşuna tartışıp duruyorlar. Ve siz de, bu eseri alıp birkaç kez okuduktan sonra Kafka'nın ruhuna ulaşacağınızı söylüyorsunuz."

"Bir şeyi unutuyorsunuz," diye karşı çıktı Profesör. "Biz bir insanı değerlendirirken sadece bir tek testin sonucuna bakmıyoruz ki. Pek çok farklı alandan edinilen veri bir araya geldiğinde kişi hakkında anlamlı bir sonuç çıkarmak mümkün hale geliyor. Eminim, Kafka'yla iki yıl boyunca haftada bir iki saat terapi yapabilseydim 'Şato'yu doğru yorumlama şansım herkesinkinden fazla olurdu."

"Bundan pek emin değilim Profesör," dedi Şevket. "Kafka'yla her hafta birkaç saat sohbet eden bir arkadaşı olsaydınız size katılabilirdim. Belki bu eleştiriyi banal bulacaksınız ama adına 'terapi' dendiği anda sanki terapistlerin kafası şablonlarla doluveriyor. Evet, bir insanı anlamak ve ona gerçekten de yardımcı olmak çok zor bir şey. Çoğu insanın kafası çelişkilerle, ruhu komplekslerle dolu ve ne istediğini bilmiyor. Ama yine de, onun söylediklerini anlamaya çalışmak söylemedikleri hakkında fikir yürütmekten daha doğru geliyor bana. Samimiyet, en azından onun kendisini yalnız hissetmemesini sağlayacaktır. Ve bence hepimizin tek derdi bu Profesör, bu dünyada yalnızız; çok yalnızız."

Profesör bir süre suskun kaldı. "Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz," dedi sonunda. "İnsanın tüm varoluşsal dertlerine deva olacak bir çözüm bulmak imkansız."

"A, sanırım ben bunun ne olduğunu biliyorum..."

"Öyle mi?" Profesör bunu söylerken biraz alaycı bir tavır takınmaktan kendini alamamıştı. Düşlerindeki bir dünyaya girebileceğini iddia edecek kadar hasta ruhlu birinin yaşamın anlamını bildiğini iddia etmesinde de garipsenecek bir şey yoktu elbette. "Ne olduğunu öğrenebilir miyim acaba?"

"Aşk."

"Anlıyorum," diye başını salladı Profesör. "Yeni bir psikolojik paradigma doğuyor: Romantik Psikoloji."

"Güzel bir isim. İronik olarak kullanıldığı sürece bir itirazım yok."

"Ama sanırım konvansiyonel yöntemlerle çalışan psikologlara biraz fazla haksızlık ediyorsunuz. Hepimizin kafasının şablonlarla dolu olması falan... Ayrıca diğer söylediklerinizi de anti-psikiyatristler ve varoluşçular yıllardır söylüyor."

Şevket onun espri yapmadığını, içinden geçenleri dile döktüğünü anlayınca kafasını iki yana sallayarak güldü.

"Freud hakkında bir anekdot duymuştum. Herhalde bilirsiniz: Üstat puroya çok düşkünmüş ve bir gün birisi ona bu tutkusunun nasıl yorumlanması gerektiğini sormuş. O da yanıt olarak 'Bazen bir puro sadece bir purodur' demiş."

"Evet, çok ünlü bir hikâyedir bu."

Şevket Hakan Tunçel, masadan boş bir kâğıt alıp önüne yerleştirdikten sonra cebinden şık bir dolmakalem çıkarttı. Yazmaya başlamadan önce bir kez daha bakışlarını Profesör'e çevirdi. "Bunu anladığınıza göre, belki şunu da anlayabilirsiniz: Bazen bir penis sadece bir penistir."

* * *

Profesör Fişek o akşam iş çıkışında, her zaman yaptığı gibi servise binip evine gitmek yerine yürüyerek Rumeli Hisarı'na indi. Bir süre kıyıda gezinip denizi, iskelede kafa çekenleri, balıkçıları, sarmaş dolaş sevgilileri izledi. Derken balık tutan bir adam dikkatini çekti. İnce, uzun boylu, bir adamdı bu. Uzun saçlarına ve sakallarına yer yer beyazlar düşmüştü. Hareketleri son derece becerikli, hatta estetikti. Ama ortada bir tuhaflık vardı. Adamın elinde hiçbir şey yoktu. Başının üzerinde küçük daireler çevirerek denize fırlattığı hayali oltasını ağır ağır çekiyor, yakaladığı hayali balıkları büyük bir özenle hayali kancalardan çıkarıyor, hayali kovasına atıyor ve sonra aynı hareketleri tekrarlıyordu. Kendisini izlediğini fark edince, gülümseyerek Profesör'ü selamladı. Profesör de ona aynı şekilde karşılık verirken, kafasında adamın hastalığının ne olabileceği konusunda düşünceler uçuşuyordu. O arada adam kancadan son çıkardıklarını kovaya koymak yerine denize attı. Sonra Profesör'e dönüp iki elini iki yana açtı. "Ne yapacaksın işte..."

"Yosun mu geldi?" diye sordu Profesör temkinli bir şekilde.

"Yosun falan yok. Görmedin mi yavrucak ne kadar küçüktü. Yenmez bunun eti. Yazıktır."

Profesör başını evet anlamında salladı. "Haydi rasgele," deyip yoluna devam etti.

Sahildeki yürüyüşünün geri kalanı boyunca Şevket Hakan Tunçel'in kendisiyle ilgili sözleri kafasında dönüp durdu. Aslında hepsi iki kelimeyle özetlenebilirdi: Bağnaz ve içigeçmiş. Bir de sübyancı kılıklı oluşu vardı tabii. Fena halde öfkelenmişti. Nasıl olup da konuşmaları boyunca bu küstahça tavrı alttan alabilmişti? Bir dahaki görüşmelerinde kesinlikle ona haddini bildirmeye karar verdi.

Bebek Parkı'na kadar yürümüş ve artık iyice yorulmuştu. Ulus'taki evine gitmek üzere bir taksiye atladı. Yol boyunca da Şevket'i kendisiyle karşılaştığına bin pişman edecek konuşmalar hazırlayıp durdu.

Evine vardığında saat yedi civarıydı. İçinden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Yakınlardaki bir lokantaya telefon edip bir pide ısmarladı. Çabucak duş alıp pijamalarını giydi. Karnı çok acıkmıştı. Yemeğinin neredeyse geleceğini düşünmek onu birazcık keyiflendirdi. Televizyonu açıp haberleri izledi. Haberler bitmiş, ne var ki yemeği gelmemişti. Sinirle lokantayı aradı. Gecikme için özür dileyip pidesinin henüz fırından çıktığını, beş dakika içinde geleceğini söylediler. Profesör vakit geçirmek için televizyona takılmaya devam etti.

Dini yayın ağırlıklı kanallardan birinde, zamanında öğrenci olaylarına da karışmış, hızlı solcu ve feminist bir kadının bir yandan yemek pişirirken bir yandan da ünlü bir avukatla siyasi bir cinayeti tartıştığı bir programın, siyahbeyaz bir filmin son yarım saatinin ve üç reklam kuşağının ardından pidesi hâlâ ortalıkta yoktu. Büyük bir öfkeyle lokantayı bir daha aradı. Herhalde siparişi yanlışlıkla başka bir adrese gönderilmişti, bu karışıklık için çok özür dileniyordu ve hemen fırına yeni bir pide atılıyordu.

Televizyonu kapatıp bir süre huzursuzca gezindi. Birkaç

arkadaşına telefon etmeyi düşünüp vazgeçti. Sonunda oturma odasındaki şark köşesine uzanıp gözlerini kapattı. Farkında bile olmadan bir şarkı mırıldanmaya başladı. "Ben yalnızım, ben yalnızım, yalnızım..."

Birkaç dakika sonra birden yattığı yerde dikildi. "Ne diyorum ben be!" Saat on olmuş ve pidesi hâlâ gelmemişti. Deli gibi telefona sarıldı. Numarayı tuşladı ve karşı taraftaki telefonu açtığı anda ağzına geleni söylemeye başladı. Birkaç cümle etmişti ki hiç tanımadığı bir kadın sesi işitti. "Bana baksana eşşoğlueşek, sen kiminle konuştuğunu biliyor musun? Benim kocam komiserdir; numaranı da buldururum ananı da belletirim."

Profesör Fişek ne diyeceğini bilemedi. Birden vücudunun her yanını ateş bastı. "Hanımefendi, özür dilerim. Galiba yanlış numara çevirmişim," diye geveledi. "Orası Emrnoğlu Kebapçısı değil mi?"

"Pezevenk," diye suratına kapattı telefonu karşıdaki.

Profesör bir süre elindeki telefona baktı. Aynı numarayı bir daha arayıp bu terbiyesize gereken cevabı vermeliydi ama doğrusu buna pek cesareti yoktu. Aleti bir kenara fırlatıp suratını yastıkların arasına gömdü.

Bir ölü gibi yatarken, geçen yıllar içinde giderek daha az hayal ettiği bir yüz gelip takılıverdi aklına. Bu yüzü ilk kez yirmi beş yıl önce Amerika Birleşik Devletleri'nde öğrenciyken görmüştü. Kendisi gibi Berkeley Üniversitesi'nde doktora eğitimi gören Mine Çora'nın yüzü, kuşkusuz hayatında gördüklerinin en güzeliydi. Onun kuzguni saçlarını okşayarak, naif yüzünü seyrettiği saatler sıkıcı hayatının en güzel anlarıydı. Oysa o sıralarda bu aşk kendisine mutluluktan çok acı veriyordu. Olcayto Fişek böyle bir kadının kendisine aşık olmasına hiçbir zaman akıl sır erdirememişti. Bir keresinde yolda sessizce yan yana yürürlerken kadın birdenbire uzanıp kulağına onu sevdiğini fısıldamasa ve onun

inanmadığı bir şeyi asla söylemeyeceğini adı gibi bilmese bunu aklından bile geçirmezdi. Mine fazlasıyla yetenekli, zeki ve güçlü bir kadındı. Dünyaya karşı içten bir ilgisi vardı. Doktora tezinde, yirmi yıl öncesinden Berlin Duvarı'nın '90'lı yıllarda yıkılacağı kehanetinde bulunabilecek kadar da iddialı bir sosyolog adayıydı. Profesör onun yanında kendini her zaman zayıf hissederdi. Ayrıca kadının başka birkaç erkekle daha ilişkisi vardı. Bu durum Olcayto Fişek'i kıskançlıktan çılgına çeviriyordu ama bunu hiçbir zaman ona açıkça söylememişti. Sadece onun diğer ilişkilerine burun kıvırıyor ve hepsinin hastalıklı olduğunu söylemekle yetiniyordu. Kadınsa, onun kendi hakkındaki, kimi zaman saatler süren amatörce analizlerini gülümseyerek dinlemekle yetiniyordu. Yalnız psikoloji bilimine pek itibar etmediğini açıklamaktan çekinmiyordu. Yıldız falının bile kişiliği hakkında daha derinlikli bilgi verdiğini söyleyip durmasına Olcayto Fişek o günlerde çok bozuluyordu doğrusu.

Bir keresinde ilgisiz bir konuda tartışırlarken Mine'ye son derece zayıf bir iradesi olduğunu söylemişti. Elbette bu söz, kadının diğer ilişkilerine gönderme yapıyordu. Olcayto Fişek o gün ilk kez sevdiği kadının kişiliğiyle ilgili bir söz ettiğini işitti. "Senin iraden güçlü değil hayatım, sadece tutkuların zayıf."

İki yıl boyunca içten içe hep kadının diğer ilişkilerini bitireceği umudunu taşıyan Olcayto Fişek, o zaman bu beklentisinin boşuna olduğunu anlamıştı. İkisini kopma noktasına getiren de bu olmuştu. Doktora eğitimi biter bitmez Türkiye'ye dönmeye karar verdi. Mine kalması için çok ısrar etti. Olcayto Fişek'in beklemeyeceği kadar çok. Ama yine de, belki de iradesinin gücünü kendisine kanıtlamak için aşkını orada bırakıp geri dönmüştü. Yalnızca, ayrılmadan önce kadından hayatı boyunca nerede yaşadığını kendisine bildirmesini rica etmişti.

Olcayto Fişek, Türkiye'ye döndükten sonra bir süre haberleştiler. Bir süre sonra telefon görüşmeleri, mektuplar giderek seyrekleşti ve birkaç yıl içinde de tamamen bitti. Ama Mine sözünü tuttu. Yer değiştirdikçe ona, kendisine ulaşabileceği bir adres bildirmeyi sürdürdü. Profesör en son yedi yıl önce elektronik posta yoluyla ondan Chicago Üniversitesi'nde çalışmaya başladığını bildiren kısa bir mesaj almıştı. Bunun dışında onunla ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Yattığı yerden kalkıp kendisine bir viski koydu. Sonra bir tane daha. Bir tane daha. Çeyrek yüzyıl öncesine ait anıları kafasında giderek daha da canlanırken çalışma odasına gidip yüzlerce kalın ciltle dolu kütüphanesinin karşısında durdu. İşte yirmi beş yılı karşısında duruyordu. Kendisini boş ve yitik hissetmesinin hiçbir nedeni yoktu. Parmaklarını soğuk ciltlerin sırtında gezdirdi, rasgele birkaç tanesini alıp satırlara baktı, eski kitap kokusunu içine çekti. Derken parmakları ağır ağır gevşedi, elindeki kitaplar yere düştü. Profesör kollarını iki yana açıp bütün kitapları kucaklamak istercesine kütüphanesine yapıştı.

On beş dakika kadar sonra, Profesör yeni bir ağlama krizine daha yakalanmayacağına iyice emin olunca gidip yüzünü yıkadı, çalışma odasına döndü ve bilgisayarını açtı. İnternet bağlantısı yapıp sırasıyla ülkeler, A.B.D., üniversiteler, Chicago Üniversitesi, Sosyoloji Bölümü ve öğretim üyeleri mönülerine girdi. Makine ağır ağır döküm yaparken heyecandan kalbi gümbür gümbür atıyordu. Sonunda onun ismini karşısında görünce eli ayağı titremeye başladı. Mouse'unu bir kez daha tıklayınca monitöründe bir elektronik posta sayfası açıldı. Uzun bir süre boş boş ekrana baktıktan sonra üç sözcük yazdı: *Sana ihtiyacım var.* Mouse'unu "Gönder" komutunun üzerine götürdü. Tam bunun bir zırvalık olduğuna karar verip mesajını çöpe atmaya karar verdiği esnada korkunç bir zil sesiyle mouse'a bastı ve mektu-

bu gönderdi. "Tanrım ne yaptım ben!" Mesajı durdurmak için hemen birşeyler yapması gerekiyordu. Panik halinde bilgisayarını kapattı.

Bu arada hâlâ dehşetle zile basılıyordu. Profesör sersemlemiş bir halde ayağa kalkıp antreye ilerledi. Kapıyı açtığında kafasında son derece komik bir şapka taşıyan kırmızı önlüklü bir çocukla karşılaştı. "Pideniz efem! Eminoğlu Kebap 24 saat hizmetinizde."

Ancak çocuğun neşesi Profesör'ün bembeyaz suratını gördüğü anda yok oldu. Tek söz söylemeden elindeki poşeti alıp kapıyı suratına çarpan yaratığın bir zombi olduğundan o kadar emindi ki, hiçbir güç pidenin parasını istemek için o zili bir daha çaldıramazdı ona.

Profesör o gece rüyasında Şevket Hakan Tunçel'le birlikte denizin ortasında bir kayıkta olduklarını gördü. İkisi de açlıktan ve susuzluktan perişan bir haldeydiler. Tek umutları, çok uzakta, sislerin ardında bir heyula gibi yükselen şatoya ulaşmaktı ama Şevket kayığın küreklerini denize düşürdüğü için bu olanaksız gibiydi. Profesör nedense ona yine kızamıyordu.

5.

Hector kapı ziliyle uyandığında saat sabah dokuza geliyordu. Zil birkaç kez daha çalınınca Hamit'in uyanmasından ümidi kesip sıcak yatağını terk etti. Kapıyı açınca hiç tanımadığı genç bir kızla karşılaştı. Alacalı bulacalı elbiseleri, parlak takıları, ağır makyajı ve mor ojeli tırnaklarıyla kızın mahalle güzellerinden tek eksiği güzelliğiydi. "Buyurun?"

"Ben Hamit'le görüşecektim," dedi kız onun suratına pek bakmadan.

Hector sesini işitir işitmez onun gazetedeki ilan için telefon ettiğinde konuştuğu kız olduğunu anladı. "Randevunuz var mıydı?" diye sordu ciddiyetini hiç bozmadan.

Kız başını kaldırıp anlamsız gözlerle ona baktı. "Randevu almam gerektiğini bilmiyordum. Ben onun bir arkadaşıyım. Bir haber verebilirseniz belki..."

"Buyrun, içeride bekleyin o zaman," diye kenara çekilerek onu eve buyur etti Hector. "Ben de kendisine haber vereyim."

Hector, Hamit'i uyandırmaya giderken kızı kıvrandırdığı için pişmanlık duymaya başlamıştı bile. Zavallıcık öyle pe-

rişan görünüyordu ki. Birkaç kez Hamit'in telefon görüşmelerine kulak misafiri olmuştu. Genellikle soğuk ve baştan savar bir tavırla konuştuğu kişi belki de bu kızcağızdı.

Hamit odasında yoktu. Herhalde sesleri duyup kalkmış, kendisi kızla konuşurken de tuvalete girmişti. Hamit'in uykusu gerçekten çok hafifti. Hector birkaç kez onun bakışlarından uyandığına bile tanık olmuştu. Hemen oturma odasına geri döndü. Kız ürkekçe bir sandalyenin kenarına oturmuş Hamit ise karşısında ayakta duruyordu.

"Annenin evine gidebilirsin," diyordu Hamit. "Artık sana kızgın olduğunu sanmıyorum."

"Sorun annem değil ki, babam. Beni öldürür. Şaka söylemiyorum, hakikaten öldürür. Bir keresinde neredeyse öldürecekti zaten..."

"Biliyorum biliyorum," diye sözünü kesti Hamit. "Seni kayışla dövüp gardıroba kilitledi. Herhalde bin kez anlatmışsındır bu hikâyeyi."

Kızın bakışları kendisine kayınca, "Siz rahat rahat konuşun," dedi Hector. "Ben mutfağa kahvaltı hazırlamaya gidiyorum." Onlardan bir yanıt beklercesine bir süre öyle durdu ama ikili susmuş dik dik ona bakmakla yetiniyordu. Sonunda bu sessiz bekleyişi anlamlandırma ihtiyacı duyan yine o oldu. "Yumurtanızı nasıl seversiniz hanımefendi? Rafadan, kayısı, katı?" Türk misafirperverliği denen şey, konuğun yemeğe kalmaya niyetli olup olmadığını bu şekilde sormayı gerektiriyordu herhalde.

"Rafadanla kayısı arası," dedi kız. "Yani beyazı tam olarak pişmiş, sarısı pişmemiş." Hector saygıyla çekilirken ikisi konuşmalarına kaldıkları yerden devam etmeye koyuldular.

Aslında Hector mutfaktan konuşmalarını rahatça duyabiliyordu ve ses tonlarından anlaşıldığı kadarıyla onlar da bunu umursuyor değildi.

"Artık orada kalmaya dayanamıyorum," diyordu kız. "Sen

gittiğinden beri bana neler yapıyorlar bir bilsen... Yönetici her gün sudan bir sebeple kapıya geliyor. Kesinlikle herifin bende gözü var. İstediğini elde edemeyeceğini anlayınca da bana pislik muamelesi yapmaya başlıyor. Apartmandakiler artık müştemilatın boşaltılmasını istiyorlarmış, ne zaman çekip gidecekmişiz, polis çağıracakmış... Üstelik sadece o olsa iyi... Mahalledeki serseriler de yalnız yaşadığımı anladılar. Bir gece kapıyı kırıp içeri girivereceklerdiye ödüm kopuyor. Neler çektiğimi bilemezsin Hamit. Ne olur kurtar artık beni..."

Hamit'in ses tonu sakin ama buz gibiydi. "Şu anda senin için bir şey yapamam. Unutma, benimle yaşamayı sen tercih ettin, üstelik defalarca bunu istemediğimi söylememe rağmen."

"O evde bir gece daha geçiremem."

"Öyleyse babanın evine dön."

"Sokaklara düşerim, orospu olurum daha iyi."

"İyi, ol öyleyse."

Kız ağlamaya başladı. "Gerçekten bunu mu istiyorsun Hamit? Bir gün bir köşede cesedimi bulsalar mutlu mu olacaksın?"

Kızın göz yaşlarının Hamit'i zerre kadar etkilemediği belliydi. "Böyle bir şey bana ne mutluluk verir ne de üzüntü. Ama doğrusu, kimsenin seni öldüreceğini falan sanmıyorum."

"Biliyordum. Beni seviyorsun."

Doğrusu Hector kızın bu sonuca nasıl ulaştığını pek anlayamamıştı ama kız coşkuyla devam ediyordu. "Seni çok mutlu edeceğim. Hemen evlenmemiz gerekmiyor. Yakında ben de çalışmaya başlayacağım. Para biriktiririz. Birlikte her zorluğun üstesinden geleceğiz. Beni seviyorsun, beni seviyorsun."

"Sana nasıl laf anlatabileceğimi bilmiyorum," dedi kızın manik tavırlarına alışkın olduğu anlaşılan Hamit. "Bir kez

daha söyleyeyim: Seni sevmiyorum. Seni hiç sevmedim. Ben hiç kimseyi sevmiyorum. Hiç kimseyi özlemiyorum. Hiç kimseyle ilgilenmiyorum. Beni anlıyor musun?"

"Öyleyse neden o gün bana öyle sarıldın?"

"Hangi gün?"

"Hani daha yeni tanışmıştık. Büyükada'daydık. Birlikte bir tepeye çıkıp oturmuştuk. Olağanüstü romantik bir ortamdı. Deniz lacivert ve pürüzsüzdü, rüzgâr tenimizi yalıyordu, martılardan ve kıyıyı döven dalgalardan başka hiçbir ses duyulmuyordu. Biz şaraplarımızı yudumluyorduk ve sen de dünyadaki gelmiş geçmiş tüm erkek, kadın, yaşlı ve çocuklardan nasıl tiksindiğini anlatıyordun. Sonra ben senin gözlerinin içine baktım ve sen sustun. Ve bana sarılmanı söyledim. Ve sen de beni sıkıca öyle bir sevgiyle kucakladın ki... O zaman beni nasıl sevdiğini anladım. Ve sonsuza kadar seveceğini... İşte o anda, hayatım boyunca bana duyduğun aşktan bir an dahi kuşkuya kapılacak olursam bütün lanetlerin üzerime yağmasını diledim. Tanrım, her şey ne kadar güzeldi o zamanlar..."

Hector'un içi acıma dolmuştu. Kızın akli melekeleri belki son derece bozuktu ama Hamit'e çılgınlar gibi aşık olduğu su götürmezdi. Oysa Hamit hâlâ bir kaya gibiydi. "Bizim aramızda hiçbir şey hiçbir zaman güzel olmadı. Şu anda da güzel değil. Çünkü sen zırvalıyorsun. Ama sakın yanlış anlama; zırvalamasan güzel olurdu demek istemiyorum. O gün sana sarılmanı istediğinde kırk kere bunun nedenini sordum ve sen de hiçbir nedeni olmadığını bunu 'öylesine' istediğini söyledin. Sonra da bunu yaptığım için sana sırılsıklam aşık olduğuma hükmediyorsun. Ayrıca deniz pürüzsüzken aynı anda dalgalar kıyıyı dövüyor olamaz. Ne kadar saçmaladığını hiç değilse buradan anla."

"Olağanüstü bir gündü dedim ya," dedi kız sakince. "Ve sen, daha önce değil idiysen bile o gün bana aşık oldun. Çünkü aşık olmasan öyle sarılamazdın."

"Nasıl sarıldım ki sana?"

"Aşkla."

"İnan o gün senin yerine herhangi bir başkası da gelip yalvar yakar kendisine sarılmamı istese bunu yapardım. Ve şunu da ekleyeyim, bir patates çuvalına da aynı şekilde sarılırdım. Söyle bana, seni sevmediğime, hiçbir zaman da sevmemiş olduğuma nasıl ikna edebilirim seni?"

"Üzgünüm," dedi kız. "Buna imkan yok."

Hector artık bu konuşmayı kesmenin zamanı geldiğini düşünerek kafasını içeriye uzattı. "Kahvaltı hazır. Artık gelebilirsiniz."

Kız mutfağa girip elini Hector'a uzattı. "Özür dilerim, Monsieur Berlioz. Sabah geldiğimde kafam öyle bulanıktı ki size kendimi tanıtamadım. Ama şimdi çok iyiyim. Ben Nalan. Hamit'in kız arkadaşıyım."

"Bana Hector diyebilirsin," dedi Hector onun elini sıkarak. "Buyurun oturun şöyle. Umarım yumurtanı istediğin gibi pişirmeyi başarabilmişimdir."

"Ben kahvaltı edemeyeceğim," dedi Hamit kapıdan. "Hemen çıkmam gerekiyor. Hoşçakalın."

"Akşama görüşürüz," diye seslendi Nalan, Hamit'in arkasından.

Hector bunun kız açısından hiç de gerçekçi bir veda cümlesi sayılamayacağını düşündü. "Çay?"

"Lütfen."

Hector çayları koyduktan sonra geçip kızın karşısına oturdu. Sessizce yemeye koyuldular. Çatal bıçak şakırtıları, temkinli ağız şapırtıları, yanlışlıkla aynı anda aynı tabağa uzanıp sonra da aynı anda geri çekilen eller ve zoraki sırıtmalarla dolu işkence gibi bir kahvaltıydı. Nihayet Nalan rafadanlığındaki yumurtasını çatlatırken Hector ilk sözü etti. "İstediğin bu muydu?"

Kız birden başını kaldırıp ona öyle bir bakış baktı ki Hec-

tor'un beti benzi attı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yumurta..." diye geveledi Hector.

"Yumurta? Ah, evet çok güzel olmuş, eline sağlık. Afedersin, bu Hamit'le aramızdaki durum yüzünden kafam öyle berbat ki hiçbir şeyi doğru düzgün anlayamıyorum..."

"Sen ne sorduğumu sanmıştın?" diye sordu Hector çekine çekine.

"Ben, şey... Sabah buraya gelmem, sonra Hamit'le tartışmamız -sen de duymuş olmalısın-, sonra onun çekip gitmesi ve ikimizin yalnız kalması... Anlarsın işte... Sanki bütün bunları kasten yapıp yapmadığımı sordun gibi geldi."

"Hamit'le aramızdaki durum yüzünden olacak, ben de hiçbir şeyi doğru düzgün anlayamıyorum. O yüzden yumurtanı beğenip beğenmediğini sorduğumda ne anladığını da anlamadım."

"Hamit'le aranızda ne gibi bir durum var?" Nalan yine oturduğu yerde dikilmişti.

"Yok bir şey canım, şaka yaptım. Ne demek istediğini anlayamadım demek istemiştim sadece."

"Anlamadıysan mesele yok. Boş ver. Sigaran var mı?"

"Hamit de ben de sigara içmediğimiz için maalesef hiç yok."

"Ben Marlboro Lights içerim. Normali çok ağır geliyor."

Hector kızın konuşmanın arasına neden reklam aldığını anlayamadıysa da evet anlamında başını salladı.

"Marlboro Lights," diye tekrarladı kız.

"Ah, şey, tabi," diye ayağa fırladı Hector. "Şurada bir bakkal var, hemen alıp gelebilirim."

Nalan ona gülümseyerek karşılık verdi.

Hector kendini tam bir salak gibi hissederek bir çırpıda bakkala gidip bir paket sigara aldı. Nalan belki biraz tuhaf bir kızdı ama kesinlikle hayli sevimli bir tarafı da vardı. En acayip isteklerini bile öyle bir doğallıkla dile getiriyordu ki ona karşı koymak olanaksızlaşıyordu. Acaba Hamit bunu

nasıl başarıyordu? Kim bilir, belki de kıza karşı o kadar sert davranmasının nedeni, kendisini biraz salıverdiğinde iplerinin tamamen onun eline geçeceğinden korkmasıydı. Hector apartmanın kapısına geri dönüp zile basarken onu tekrar görmek için tuhaf bir sabırsızlık hissettiğini fark etti. Kapı otomatiğine bir türlü basılmayışını da bu sabırsızlığına verdi bir süre. Ne var ki, zile en az on kez bastıktan sonra bile hâlâ kapı açılmayınca o tatlı telaş yerini tam bir panik duygusuna bıraktı. Aklından bir sürü düşünce yıldırım hızıyla geçti. Öyle bir manyağın ne yapacağı belli olmazdı ki. Belki kapıyı vurup gitmiş, belki de epilepsi krizine yakalanmış bir kenarda kıvranıyordu. Hatta kendini asmış bile olabilirdi. Evde değerli ne bulduysa yanına alıp kaçması da hiç şaşırtıcı olmazdı. O sırada dışarı çıkmak üzere aşağı inen komşularından biri kapıyı açınca Hector adamın selamına karşılık bile vermeden merdivenlere koşturdu. Basamakları üçer dörder tırmanırken bir yandan da yanına anahtar almadan çıktığı için kendine lanetler okuyup duruyordu. Nefes nefese dairesinin bulunduğu kata ulaştığı anda kapı açılıverdi ve Hector, Nalan'la burun buruna geldi. Kız sırtına Hector'un bornozunu geçirmiş, saçlarını da bir havluya sarmıştı. "Ay bu ne acele," dedi kız. "Ben de sen dönene kadar bir banyo yapıvereyim dedim. Çok çaldın mı kapıyı?"

"Yok canım," dedi Hector tıknefes bir halde. "Sadece birkaç kez."

"Kim bilir neler düşünmüşsündür kapı açılmayınca..."

Hector sigarayı onun eline tutuşturup biraz utançla içeri girdi. "Hiçbir şey düşünmedim."

"Banyo yapmama kızmadın, değil mi? Hamit'in evinde bu iş o kadar zor ki... Aylardır doğru düzgün bir banyo yapamamıştım."

Hector kanepeye yığıldı. "Yok canım, niye kızayım ki? İyi yapmışsın."

Nalan gelip kanepeye Hector'un yanına oturdu. Ayaklarını altına alıp bir de sigara yakmasından anlaşıldığı kadarıyla bir süre daha bornozla onun yanında kalmaya da niyetli görünüyordu. "Gerçekten de çok naziksin," dedi gülümseyerek. "Fransız erkeklerinin çok nazik olduğunu duymuştum zaten."

Hector huzursuzluğunu belli etmemeye çalışarak boğazını temizledi. "Mersi."

"Fransız erkekleri hakkında başka şeyler de duydum."

Hector'un suratını ateş basmıştı. "Ya? Mübağaladır canım."

Nalan şuh bir kahkaha attı. "Ne duyduğumu bile söylemedim ki daha."

Hector da ister istemez sırıttı. "Öyle ya, söylemedin."

"Sen gerçekten Fransız mısın Hector? İnsanın inanası gelmiyor. Çok iyi Türkçe konuşuyorsun."

"Annem bir Türk'tü."

"Ama mesele sadece Türkçen değil. Fazlasıyla buraya ait gibisin. Örneğin daha yeni tanıştık ama ben çok yakın olduğumuzu hissedebiliyorum."

Sigara içen Nalan'dı ama öksüren Hector oldu. "Kan çekiyor tabii. Yani herhalde öyledir."

"Ya sen? Sen de aynı şeyi hissediyor musun?"

"Bilmem ki..."

"Bence hissediyorsun. Bir sevgilin var mı Hector?"

"Şey, hayır."

"Benim de yok," dedi Nalan sigarasının külünü sehpadaki kül tablasına silkerek.

Hector şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. "Hamit'in kız arkadaşı değil miydin sen?"

"Evet. Ne var bunda? İnsanın bir sürü kız arkadaşı olabilir, değil mi? Senin hiç kız arkadaşın yok mu? O da benim erkek arkadaşım ama sevgilim değil."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, sabahki tartışmanızın bir kısmını istemeden işittim. Kabul edersin ki, siz de bayağı yüksek sesle konuşuyordunuz. Aranızdaki ilişki hayli ciddi gözüküyordu."

"Maalesef," dedi Nalan sıkıntılı bir suratla. "Hamit bana deli gibi aşık. Oysa ben onu sevmiyorum. Acı ama gerçek."

Hector yine ne diyeceğini şaşırmıştı. İkisi arasında geçen konuşmaları tekrar düşününce kızın gerçekten de kendi aşkı hakkında ona hiçbir şey söylememiş olduğunu fark etti. "Ama evlilikten falan söz ediyordun."

"Bu doğru. Ne yapayım? Bugüne dek aşık olabileceğim biriyle karşılaşmayı boşuna bekleyip durdum. Artık bir yuva kurmalıyım. Hamit de iyi bir insan. Aşık değilim ama onu mutlu edebilirim. Evlendiğimiz takdirde ömrümün sonuna kadar sadık ve şefkat dolu bir eş olacağım onun için."

"Yanlış duymadıysam Hamit ısrarla seni sevmediğini söylüyordu..."

Nalan güldü. "Onun söylediklerine ne bakıyorsun? Bana olan aşkı yüzünden ne kadar acı çekiyor bir bilsen... Sanırım onu sevmediğimi biliyor. Gerçi bunu ona hiç söylemedim ama bilirsin insan böyle şeyleri hisseder. Bunu gururuna yediremediği için de beni sevmiyormuş gibi davranıyor."

Hector bu konuda onunla daha fazla tartışmamaya karar verdi ve giderek daha tehlikeli bir yer haline gelen kanepeden kalktı. "Kendime bir fincan çay koyacağım. Sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Nalan bakışlarını evin içinde gezdirirken. "Söylesene Hector burayı nasıl çekip çeviriyorsunuz?"

Hector bunun tehlikeli bir soru olduğunu hissetmişti. "Nasıl yani?"

"Yani temizlik, yemek, alışveriş gibi işleri kim yapıyor."

"Çoğunlukla Hamit. Bu konuda çok da başarılı doğrusu.

Gerçi zaman zaman benim dağınıklığımdan çok şikayet ediyor ama..."

"Ben hiç şikayet etmem."

"Anlayamadım."

"Bak, Hamit'i sana hizmetçilik yapsın diye tuttuğunu sanmıyorum. Zaten öyle olsa Hamit bu işi kabul etmezdi. Eminim ev işleri size bir sürü zaman kaybettiriyordur. Burada kalmama izin verirsen bu işleri ben yapabilirim."

Hector olduğu yerde buz kesmişti sanki. "Bence bu pek iyi bir fikir değil Nalan."

Nalan saçlarına sardığı havluyu kanepeye çarparak heyecanla oturduğu yerden ayağa fırladı. "İnan bana harika bir ev kadınıyımdır."

"Bundan kuşkum yok ama burası çok küçük bir ev ve..."

"Yerde bile yatabilirim. Hiç fark etmez. Hamit'le ne işler çevirdiğiniz umurumda bile değil!" Birden gözyaşlarına boğuldu. "Tek istediğim sıcak bir evde, güvenebileceğim insanlarla birlikte olmak. N'olur, beni kovma!"

Kız karşısında histerik bir şekilde ağlarken Hector'un bunu yapması mümkün değildi. Onun yanına gitti. "Ağlama lütfen, ağlama. Tamam, burada kalabilirsin. Bir süre. Ağlama artık. Bir süre kalabilirsin dedim... İstediğin kadar kalabilirsin."

Nalan ağlamayı kesip başını kaldırdı. "Doğru mu söylüyorsun?"

"Evet, doğru söylüyorum. Hamit'le işimiz bitene kadar burada kalabilirsin."

Nalan bir sevinç çığlığı atarak bütün gücüyle Hector'a sarıldı. "Tanrım! Çok mutluyum, çok!"

Bu sarılma o kadar uzun sürmüştü ki, Hector kızın kalp atışlarını bile vücudunda hissederken iki eli iki yanında durmanın pek soğuk bir tavır olduğunu düşünerek bir elini usulca onun saçlarına değdirdi. O anda kızın birşeyler mı-

rıldandığını fark edip ne söylediğini duymak için dikkat kesildi. "Beni seviyorsun," diyordu Nalan. "Beni seviyorsun."

* ✻ *

Hamit evden çıktıktan sonra keşif çalışması için dosdoğru Beşiktaş Balık Pazarı'na gitti. Hector'un planı Hamit'e hiç de 'harika' gözükmüyordu ve Hector'un anlattıklarına bakılırsa işin sonunda postu deldirme tehlikesi bile vardı. Aslında hikâyesi tam bir deli saçmasıydı ama Hamit'in her işi profesyonelce yapmak gibi bir alışkanlığı vardı. Hatta zaman zaman bu ciddiyetinin hastalıklı bir hâl aldığı bile söylenebilirdi. Örneğin yıllar önce günlük tutarken girişti̇ği uğraş hiç de normal sayılamayacak cinstendi. Babasından gizli tuttuğu günlüğünü, olur da adamın eline geçerse anlayamasın diye kendi uydurduğu şifreli bir alfabeyle yazıyordu. O aralar bir kitapta kendisininkine benzer şifreli alfabeleri çözmenin basit bir yolu olduğunu okuyunca işi bir adım daha öteye götürmeye karar verdi. Kitapta anlatılan yönteme göre, yazının yazıldığı dilde en çok kullanılan harfler şifreli metinde en çok kullanılan karakterlerin yerine yerleştiriliyor ve bu şekilde metin yavaş yavaş çözülüyordu. Hamit'in babası ilkokul mezunu bir imamdı ve Türkçe okuyup yazmayı bile doğru düzgün bilmiyordu. Oğlunun günlüğü kazara eline geçse, bunun ne olduğu konusunda en küçük bir fikir yürütme zahmetine dahi katlanmazdı. Yine de Hamit oturup alfabesindeki harflerin kimisine üç, kimisine dört ve kimisine de beş ayrı karakter belirlemiş ve günlüğünü bu karakterlerin her birini tesadüf düzeyinde bir nicelikle kullanarak tutmaya başlamıştı.

Hector'un planı bir aşamada tabanları yağlayıp mümkün olduğunca çabuk bir şekilde Büyük Beşiktaş Çarşısı'nın bodrum katındaki otoparka ulaşmayı gerektiriyordu. Her şey yolunda giderse orada 'motorize' olup tehlikeyi arkala-

rında bırakacaklardı. Ne kadar az şeyi şansa bırakırlarsa o kadar iyiydi. Bunun ilk adımı da kaçış rotasını çok iyi bilmekti. Muhittin'in Yeri, balık pazarının arka tarafına doğru uzanan daracık bir yol üzerinde, elli metre kadar içerideydi. Balık pazarının kurulu olduğu sokak da hayli dardı ve burası her zaman son derece kalabalık olurdu. Bu yolu boydan boya geçmenin çok zor olacağı açıktı. Otoparka giden en kısa yol balıkçı tezgahlarının hemen karşısında bulunan pasajdan geçiyordu ama bu rota da başka bir risk taşıyordu: Pasajın Beşiktaş Çarşısı'na açılan kapısının kepenkleri zaman zaman kapalı olabiliyordu. Bu nedenle kaçış planını bu yol üzerine kurmak son derece tehlikeliydi. Böyle bir durumda çaresiz pazarın içinden geçmeleri gerekecekti. Bu işi kolaylaştırmak için birşeyler düşünmeliydi.

Hamit bu düşüncelere dalmış gezinirken omuzuna birinin dokunduğunu hissetti. "Selamünaleyküm Abdülhamit."

Hamit daha arkasını dönmeden burnuna çarpan keskin gül suyu kokusunu aldığı anda büyük bir felaketle karşı karşıya olduğunu anlamıştı. Derin bir nefes alıp elin, sesin ve kokunun sahibine döndü. Kendisini selamlayan, çocukluk arkadaşı Halil İbrahim'di. O da kendisi gibi son derece dindar bir aileden geliyordu. Hamit, İmam Hatip Lisesi'nden ayrılana kadar birlikte okumuşlardı ve o anda Hamit'in karşılaşmak isteyeceği en son insandı. Aslında istemediği kişilere kendini göstermemek konusunda üstün bir beceriye sahipti ama kafası öyle meşguldü ki dalgaya düşmüştü işte. "Aleykümselam Halil İbrahim."

Halil İbrahim ince, uzun boylu ve sürekli olarak büyük bir haksızlığa uğramışlık duygusu taşıyan bir gençti. Bu duyguyu o kadar güçlü yansıtırdı ki, çişinin geldiğini bile söylese karşısındaki insan ondan özür dileme ihtiyacı duyardı. "Demek Türkiye'ye döndün," dedi her zamanki kırgın haliyle.

"Sadece kısa bir süre için," diye yanıtladı Hamit sıkıntıyla.

"Anlıyorum." Halil İbrahim başını hafifçe sallayarak bakışlarını havaya çevirdi. "Babanı ziyaret ettin mi?"

"Hayır, henüz fırsat bulamadım."

"Anlıyorum," dedi Halil İbrahim acı acı gülümseyerek. "Almanya'ya gitmeden önce dayını dolandırmışsın."

"Bunu kendisi mi söyledi?"

"Evet, üstelik sadece bana değil. Seni polise ihbar etti. Aranıyorsun."

"Öyle olsa yurtdışından giriş yaparken beni tutuklamaları gerekirdi, değil mi?"

"Tabii gerçekten memleket dışında idiysen," dedi Halil İbrahim imâlı bir tavırla.

Aslında Hamit'in içinden herifin kıçına tekmeyi basmak geliyordu ama bu stratejik açıdan çok yanlış bir hareket olurdu. Halil İbrahim'in hemen gidip ailesine Hamit'in Türkiye'de olduğunu bildirmek için can attığından emindi. Derhal önlemini almazsa ortalığı epeyi karıştıracağı kesindi. "Böyle ayak üstü konuşmayalım," dedi zoraki bir gülümsemeyle. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Birbirimize anlatacak çok şeyimiz olmalı. İşin yoksa bir yere gidip oturalım. Hem birşeyler içeriz."

"Martini falan gibi mi?"

"Ne martinisi canım," dedi Hamit gülerek. Sonra elini Halil İbrahim'in omuzuna koyup onu yürümeye teşvik etti: "Şurada bir börekçi var. Oraya gidebiliriz."

"Komünist olmuşsun," dedi Halil İbrahim yine damdan düşer gibi.

"Galiba sizin oralarda en popüler konu benim yaptıklarım."

"İnsanlar seni hâlâ önemsiyor Abdülhamit. Sen Cenab-ı Allah'ın müstesna melekelerle donattığı bir kulsun. Yoldan çıkmasaydın çok büyük işler yapabilirdin."

"Dinlemeden mahkûm etme. Yoldan falan çıkmış değilim."

"İkna olmayı severim Abdülhamit; ama bilesin ki pek zor ikna olurum."

"İşte geldik," dedi Hamit börekçi dükkanının kapısını açıp onu içeri buyur ederek.

Küçük dükkânda kasanın başında oturan bir kadından başka kimse bulunmuyordu. Geçip masalardan birine oturdular. Besbelli insanlardan huylanma konusunda Halil İbrahim'den aşağı kalır yanı olmayan kadın tepelerine dikilip onları baştan aşağı şöyle bir süzdü. Suratını ekşitip eliyle Halil İbrahim'den dalga dalga yayılan gül suyu kokusunu dağıtmaya çalıştı. "Hurma tatlısı kalmadı yalnız," dedi ağzındaki çikleti cak cak çiğneyerek.

Halil İbrahim kıpkırmızı kesilmiş, alnında koca bir damar belirmişti. "Bu cenabetin elinden mi yiyeceğiz yemeğimizi Abdülhamit?"

"Bu düdük bana mı diyor cenabet diye?"

"Hanımefendi lütfen bize iki porsiyon peynirli börek getirir misiniz," diye araya girdi Hamit olay daha fazla büyümeden. "İki de çay lütfen." Sonra da Halil İbrahim'in bakışlarını önüne eğmesinden yararlanarak, çaktırmadan kadına arkadaşının bir manyak olduğunu işaret etti.

Kadın anlaşılmaz birşeyler homurdanarak siparişleri hazırlamak üzere tezgahın arkasına geçince Hamit, Halil İbrahim'e döndü. "Boş ver onu. Onun gibi bir sürü zavallı var etrafta. Haydi anlat bana, görüşmeyeli sen neler yaptın?"

"Çarşamba'daki medreseyi hatırlıyor musun?"

Hamit, çocukken Halil İbrahim'le birlikte yaz tatillerinde eğitimlerini sürdürdükleri yasadışı dini okulu çok iyi anımsıyordu. Az falaka yememişti orada. "Elbette hatırlıyorum."

"İşte orada muallimlik yapıyorum. Allah'a şükür, birbirinden cevval on beş yirmi talebem var. Ama eminim bir dolandırıcı ve zındık oluşunun hikâyesi benimkinden çok daha ilginçtir," diye yanıtladı Halil İbrahim.

"Benim hakkımda çok peşin hükümlüsün Halil İbrahim. Sonra söylediklerinden pişmanlık duymayasın."

"Anlatacaklarını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Dinle öyleyse. Benim İmam Hatip'ten ayrılmamın nedeni daha o yaşta yüce bir amaç için çabalıyor olmamdı," dedi Hamit dramatik bir jestle.

"Yanlış hatırlamıyorsam o günlerde en çok kerhaneye girebilmek için çabalıyordun."

"Aleyhimde söylenenlere inanmaya bu kadar teşne olman beni çok hayal kırıklığına uğratıyor Halil İbrahim," dedi Hamit en incinmiş haliyle. "Belki de bu kadar gizli ve önemli şeylerden sana söz etmem büyük bir hata olacak. En iyisi bu karşılaşmayı unutup, kendi yolumuza devam edelim."

Hamit'in sözlerine pek itibar etmemekle birlikte Halil İbrahim'in içine bir kuşku düşmemiş de değildi. "Hâl ve gidişlerin söylenenleri haklı çıkaracak şekilde olmasa kimse bunlara inanmazdı Hamit. Unutma, güneşi balçıkla sıvayamazsın."

"Öyleyse lütfen beni sonuna kadar dinle ve kararını ondan sonra ver. Ayrıca sen de unutma ki, sağlam karakterli insanlar alaycılardan olmazlar." Bu doğaçlama fırsatı Hamit'in keyfini yerine getirmişti. Ciddi bir tavırla sürdürdü konuşmasını. "Bildiğin gibi lisedeki eğitim bana yetersiz geliyordu ve bu nedenle boş zamanlarımı bütünüyle ilim ve irfanımı kendi imkanlarımla artırmaya adamıştım. İşte bu dönemde onunla tanıştım; daha doğrusu eşsiz fikirleriyle."

"Yani Karl Marx'la."

"Bak yine alaycılardan oluyorsun..."

"Tamam, tamam. Lütfen devam et. Kimmiş o?"

O arada garson kadın en suratsız haliyle gelip masalarına iki tabak börek ve iki fincan çay bıraktı. Hamit kadın iyice uzaklaştıktan sonra büyük sırrını açıklamak üzere Halil İbrahim'e doğru eğilip, "Şeyh Sâfi," diye fısıldadı.

Halil İbrahim hiç de etkilenmiş görünmüyordu. "Şeyh Sâfi de kim?"

Hamit hayretle gözlerini iri iri açtı. "Şeyh Sâfi'yi tanımıyor musun yani?"

"Tanımıyorum," dedi beriki sinirlenerek. "Ne olmuş yani?"

"Aslında pek çok insan henüz onu tanımıyor," dedi Hamit. "Ama senin gibi hayatını Hak yoluna adamış birinin ondan haberdar olacağını düşünmüştüm."

"Madem öyle sen söyle bana kim olduğunu bu âdemin," dedi Halil İbrahim, Hamit'in küçümseyici sözlerini es geçerek.

Hamit iki elini iki yana açtı. "Karanlığın, batılın ve zalimlerin düşmanı ve mazlumların ve haklıların hamisi. Engin ilim ve irfan sahibi bir ermiş. Ve en önemlisi, iki vakte kadar yeryüzündeki aşağılık kapitalist düzeni yıkıp yerine Hak'kın bayrağını dikecek kahraman mücahitlerin önderi."

Halil İbrahim kolay kolay etkilenmemeye kararlıydı. "Kimlerdendir bu Şeyh Sâfi?" diye sordu kuşkuyla. "Alevi falan olmasın?"

Hamit'in yüzünde bu kez apaçık bir küçümseme ifadesi belirdi. "Sen hâlâ bunlarla mı uğraşıyorsun Halil İbrahim? Doğrusu beni çok şaşırttın." Hamit böreğinden koca bir lokmayı çiğnerken adeta bu önemli konuları onunla konuşmanın doğru bir davranış olup olmadığını tartmaya çalışıyor gibiydi.

Halil İbrahim birden eski arkadaşının gözüne girmek için kendisini bile şaşırtan bir çaba içine girdi. "Lütfen gücenme Abdülhamit. Sana itimat etmeyi ben de çok istiyorum ama sen de beni anlamalısın. Dini tahsilini bırakıp o komünist tiyatroculara katılman, dayını dolandırman... Bunlar çok menfi puanlar."

"Önce şu dolandırıcılık konusunu bir halledelim," dedi Hamit kızgın bir ses tonuyla. "Durmadan bunu söylemen be-

ni çok rencide ediyor. Dayım olacak o mendeburun dükkanında tam altı ay boyunca bir kuruş bile almadan çalıştım."

"Yine de hırsızlık yapmamalıydın."

"Yapmadım ki..."

"Öyleyse niye herkese böyle söylüyor?"

"İftira etmek için. Türlü sapıklığını bildiğim için beni suçlu duruma düşürmeye çalışıyor. İnsanlar benim bir namussuz olduğuma inansın ki, lafının bir değeri kalmasın istiyor."

"Türlü sapıklık derken neyi kastediyorsun?"

"Kedi köpek sikerdi," diye patladı Hamit'in sesi boş dükkanda. O anda çaktırmadan konuşmalarına kulak kabartan garson kadının elindeki tabak çanak yere düşüp tuzla buz oldu, Halil İbrahim ise, "Tövbe estağfurullah," diye bağırarak sandalyesiyle birlikte masadan geri çekildi.

Hamit devam ediyordu. "Yalnız kedi köpek mi? Deliği olan her şeyle cima yapardı," dedi tiksinti dolu bir tavırla. "En çok da genç oğlanları severdi."

Halil İbrahim, Hamit'in dayısıyla yalnız geçirdiği anları düşünürken ensesinden aşağı buz gibi bir soğukluk yayıldı. "Yoksa senle de?.."

"Ne münasebet? Ben onun kız kardeşinin oğluyum, yani evlat yarısı. Ama yine de böyle şeylere şahit olmak bile midemi bulandırıyordu. Artık bu konuyu kapatalım lütfen."

"Tabii."

"Börek çok güzel," dedi Hamit onun tabağını işaret ederek. "Niye yemiyorsun?"

"İştahım kaçtı. Boş ver. Bir de şu komünist tiyatrocuların arasına girmeni izah edecektin."

Hamit tabağındaki böreği silip süpürene kadar konuşmadı. "Söyle bana Halil İbrahim," dedi sonunda tane tane. "Bir düşmanı dıştan yıkamıyorsan, ne yaparsın?"

Halil İbrahim yanıtı şak diye yapıştırdı. "İçten yıkarsın."

"Bravo. İşte cevabı kendin buldun."

"Yani sen casusluk mu yapıyordun?"

"Bittabi."

"Yok, bu kadarına inanamam artık Hamit. Sen yine beni aldatıyorsun?"

"Günahıma giriyorsun Halil İbrahim. Seni ne zaman aldattım ki ben?"

"Beni bütün erkekler üç taşaklıdır diye kandırdığını ne çabuk unuttun. Hani ağlaya ağlaya Hoca Efendi'ye gitmiştim 'bir taşağım eksik' diye. Cümle âleme rezil etmiştin beni. Yediğim falaka da cabası."

Hamit olayı anımsayınca kahkahayı patlatmamak için dudaklarını ısırdı. Mümkün olduğunca ciddi bir tavır takınmaya çalıştı. "Ama bu seferki, taşak geçilecek bir mevzu değil Halil İbrahim."

"Peki neler yapıyorsunuz bu Şeyh Sâfi'nin dergâhında?"

"Çok güzel muhabbetlerimiz oluyor."

Aslında Hamit bu yanıtı soruyu geçiştirmek için vermişti ama Halil İbrahim bunu, onun kendisine sır verme konusundaki gönülsüzlüğüne yordu. "Anlıyorum," diye mırıldandı.

"İşte böyle Halil İbrahim. Belki şimdi söylediklerime inanmıyorsun ama Şeyh Sâfi'nin şanlı ordusunun batılın zulmünü ayakları altına alacağı gün çok mahcup olacaksın," dedi Hamit onun merakını körüklemek için.

Halil İbrahim düşünceli gözüküyordu. "Peki söyler misin bana ne zaman olacak bu?"

Hamit sonuna kadar onu kıvrandırmaya kararlıydı. "Dedim ya, Şeyh Sâfi'nin şanlı ordusunun batılın zulmünü ayakları altına alacağı gün."

"Ben de zaten onu soruyorum canım. Bu sözünü ettiğin gün ne zaman gelecek?"

"Ha, o mu? Haftaya çarşamba günü, saat iki buçuk sularında."

"Benimle dalga geçiyorsun sen."

"Yok, vallahi ciddiyim yahu. Haftaya çarşamba günü saat iki buçukta yüzyılın son güneş tutulması cereyan edecek. Güneş ayın arkasına gizlenecek ve tekrar oradan çıktığında bambaşka bir dünyayı aydınlatmaya başlayacak."

Hamit bu kez tam on ikiden vurmuştu. Halil İbrahim heyecanla titredi. "Allah'a şükürler olsun!"

"Ama..."

"Ama ne?" Halil İbrahim pür dikkat Hamit'in ağzından çıkacak sözcükleri bekliyordu.

"Ama İblis'in yardakçıları da boş durmuyor tabii. Bize mani olmak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır."

"Ona ne şüphe!"

"Aldığımız bir istihbarata göre, o mübarek gün Şeyh'in kutsal harekatı idare edeceği üssü öğrenmişler. Eğer bu doğruysa mutlaka onu ele geçirmeye çalışacaklardır."

"Allah korusun."

Hamit birden sertçe onun eline yapıştı. "Halil, sana itimat edebilir miyim?"

"Ne diyorsun Abdülhamit. Sen benim en kadim dostumsun."

"Onun kurtulması ve ordumuzun muzaffer olması için bana yardım edebilirsin."

Halil İbrahim'in alnındaki damar yine şişmişti. "Bunun için, Allah şahidim olsun, her şeyi yaparım."

"Öyleyse dinle beni. Şeyh'in üssü buraya çok yakın. Balık Pazarı'nın arkasında bir meyhane var: Muhittin'in Yeri. İşte Şeyh haftaya çarşamba günü oraya gelecek."

"Tövbe, tövbe... Şeyh Sâfi meyhaneye mi gidiyor?"

"Yok be canım, üs orası işte: Muhittin'in Yeri."

"Şeyh harekatı bir meyhaneden mi idare edecek yani?"

"Ne kadar beklenmedik bir manevra, değil mi? O gerçekten de çok akıllı bir adamdır."

"Ama artık değiştirmek gerekecek o üssü."

"Bunun için artık çok geç," diye başını iki yana salladı Hamit. "Her şey ayarlandı. Şeyh Sâfi gerekirse bu uğurda şehit olmayı göze aldı. Ama sen bunun önüne geçebilirsin."

Halil İbrahim şaşkınlık içinde sağına soluna bakındı, gözlerini kırpıştırdı, alnındaki teri sildi. "Ben... Ben tek başıma ne yapabilirim ki?"

"Neden tek başına olasın? Birbirinden cevval on beş yirmi talebem var dememiş miydin? Bu davanın kazanılmasına onların da yardımı dokunabilir," dedi Hamit. Sonra gülümseyerek ekledi: "Ayrıca şunu bil ki, inanan bir insanın yapabilecekleri sınır tanımaz."

6.

SENİHA HANIM'IN KORKUNÇ İNTİKAMI

Seniha Hanım'ın o kadar renksiz ve donuk bir hayatı vardı ki, ben bile amacım bu kadının trajedisini anlatmakken size onun yerine kocası Hüseyin Bey'den söz ederek başlamak istiyorum bu öyküye. Tanrı beni Seniha Hanım'ın gazabından korusun! Hüseyin Bey bundan yüz yıl kadar önce Arnavutluk'tan Türkiye'ye göç etmiş bir ailenin dört çocuğunun ikincisiydi. Ancak ailenin tek kızı olan ablası pek küçük bir yaşta hastalanıp öldüğü için en büyük çocuk psikolojisiyle yetişmişti. Hüseyin Bey'in her zaman çok asabi bir yapıya sahip olduğunu, ondan ölesiye korkan mahalle arkadaşlarının daha çocuk yaşta kendisine Deli Hüseyin lakabını yakıştırdıklarını biliyoruz. Deniz Harp Okulu'ndaki ilk yılında okuldan atılmasının nedeni de muhtemelen bu hırçın yapısıdır. Ama onu sadece etrafa dehşet saçan biri olarak görmek doğru değildir. Hüseyin Bey'in hayatı

üzerinde deliliği kadar belirleyici iki unsur daha vardır: Annesi Lütfiye Hanım'a karşı duyduğu derin sevgi ve Tanrı vergisi müzik yeteneği.

Hüseyin Bey yedi sekiz yaşlarındayken evde annesiyle yalnızdır. Dışarıda tipi vardır ve hava buz gibidir. Ama onlar bundan hiç etkilenmezler çünkü pencereleri sıkı sıkıya kapalıdır ve soba da kömür doludur. Hüseyin Bey, sobaya yakın bir koltukta oturan Lütfiye Hanım'ın ayaklarının dibinde oturmuş ut çalmaya çalışmaktadır ve annesi "Kuzuçem, benim küçük kuzuçem," diyerek usulca onun başını okşamaktadır. İşte gerçekliğinden bile emin olamadığı bu anı, öldüğü güne kadar Hüseyin Bey için biricik mutluluk kaynağı olacaktı. En küçük kardeşi öldüğünde onun cenazesine gitmeyerek evde beste yaparken, bir ucubeyle karşılaşacağından korktuğu için aynalardan kaçtığında, sayısız intihar girişimleri sırasında kan bileklerinden oluk oluk akarken, akıl hastanesinde nöbetler geçirirken ve en çok da yüreğini kasvet bürüyen, yatağın kendisini kustuğu o bitip tükenmez gecelerde hep Lütfiye Hanım'ın sevgi dolu, sıcak sesine tutunmaya çalışacaktı.

Hüseyin Bey, Harp Okulu'ndan kovuluşunun bir yıl sonrasında zengin bir ailenin on yedi yaşındaki kolejli kızına -elbette tam ondan bekleneceği şekilde, deli gibi- aşık oldu. Doğrusu bu ilişkinin ayrıntılarına fazlaca girmeye gerek yok. Hüseyin Bey kısa bir süre içinde hayatının aşkıyla evlenmeye karar verdi. Annesi, babası ve kardeşleriyle birlikte kızın evine görücüye gitti. Kızın babasının gözü damat adayını hiç tutmamıştı ve bunu açıkça belirtmekten de hiç kaçınmadı. Ziyaret boyunca Hüseyin Bey ve ailesiyle hep küçümser bir tavırla konuştu. Ve nihayet Lütfiye

Hanım mide rahatsızlığı nedeniyle kahvesini nezaketle geri çevirdiğinde de ona dönüp, "Hanım, hatır için çiğ tavuk bile yenir. Görücü ziyaretinde kahve içmek de adettendir," dedi. Bunun üzerine Hüseyin Bey adamı kucakladığı gibi camı çerçeveyi indirerek pencereden dışarı fırlattı. Neyse ki evin giriş katında oturuyorlardı ve adama fazla bir şey olmadı. Ne var ki Hüseyin Bey sevgilisinin yüzünü o günden sonra bir daha hiç göremedi. Bu aşk hikâyesinden geriye, elinde kalan tek şey, dinleyenlerin söylediğine bakılırsa Selahattin Pınar'ınkilere bile taş çıkartacak güzellikte onlarca aşk şarkısıydı.

Yaşadığı trajik ayrılıktan sonra da Hüseyin Bey tüm enerjisini musikiye yöneltti. Kimseyle konuşmuyor, doğru düzgün yemek yemiyor, uyumuyor, odasına kapanıp beste yapıyordu. Oğlunun yaşamla bağlantısının bu kadar zayıflaması Lütfiye Hanım'ı çok üzüyordu. Onu evlendirmeye karar verdi. Eş dostla bir araya gelindi ve Lüleburgazlı bir ailenin büyük kızı Seniha Hanım'ın Hüseyin Bey için çok iyi bir eş olacağına karar verildi. Seniha Hanım, Pratik Kız Sanat Mektebi'nde dikiş öğretmenliği yapıyordu. Doğrusu pek güzel bir kız değildi ama çok iyi bir aile terbiyesi almıştı ve Hüseyin Bey'in aksine hayli yumuşak huylu biriydi. Annesinin kendisi için ne kadar üzüldüğünü bilen Hüseyin Bey onun bu isteğine karşı çıkmadı. Zaten uzun süredir ailesine yük olduğunu düşünüyor ve yanlarından ayrılmak istiyordu. Evlenmek -ki, kiminle evleneceğini pek umursamıyordu- ona bütün hayatını geçirdiği evi terk etmek için ihtiyaç duyduğu gücü sağlayabilirdi.

Ancak Lütfiye Hanım'ın tahminleri pek doğru çıkmamıştı. Hüseyin Bey evlendikten sonra, huzur bul-

mak şöyle dursun, daha da mutsuz bir insan haline gelmişti. Çok kısa bir süre içinde her gün karısıyla kavga etmeye başladı. Onunla hiçbir şey paylaşmaya niyetli olmadığını ve onu hiçbir zaman sevmeyeceğini açıkça belli etmişti. Evdeki odalardan birini musiki çalışmaları için kendisine ayırdı. Karısına bir şey söylemedi ama Seniha Hanım evin bu bölgesinin kendisine yasak olduğunu hemen anladı. Her ne kadar bu durum kalbinde onulmaz bir yara açtıysa da, geceleri o odadan yükselen duygu yüklü nağmeler Hüseyin Bey için olduğu kadar onun için de hayatın tek renkli parçasıydı. Seniha Hanım'ın kocasını sevebilmek için gösterdiği gayretin tek nedeni de bu şarkılardı. Ne var ki, bu kadarı Hüseyin Bey'in sevgisizlik duvarını aşacak gücü sağlamaya yetmiyordu. Seniha Hanım'ın mutlu bir evlilik hayatı konusundaki ümitleri hızla tükeniyordu.

Çocuk sahibi olamıyorlardı çünkü gebeliğin belli bir aşamasında Seniha Hanım'ın taşıdığı çocuk zehirlenip ölüyordu. Bu yüzden Seniha Hanım kendini bütünüyle kız kardeşlerinin çocuklarına adadı. Her fırsatta yeğenlerini eve getiriyor onlarla avunmaya çalışıyordu. Hüseyin Bey de bundan pek şikayetçi değil gibiydi. Zaman zaman onlara ut çalıp şarkı bile söylüyordu. Karı koca birbirlerinden zerrece haz etmediklerini her fırsatta birbirlerine belli ediyorlardı ama iyi kötü bir denge tutturmuşlardı işte. Hatta Hüseyin Bey bir ara akrabalarının ısrarıyla bestelerinden bazılarını ünlü bir bestekâra gönderdi. Üstat, Hüseyin Bey'in eserlerini övgüyle karşıladıysa da bu konuda uzun süre herhangi bir başka gelişme olmadı. Bir gün Hüseyin Bey radyoda üstadın yeni bestesi diye kendi şarkılarından birinin çalındığını duydu.

Hırsından çılgına döndü. Telefonla, mektupla adama tehditler yağdırdı, birkaç ay hunhar cinayet planları kurdu. Nihayet durulduktan sonra da bir daha hiçbir bestesini hiç kimseye göndermeme kararı aldı.

Lütfiye Hanım'ın ölümü felaket zincirinin ilk halkasını oluşturdu. Hüseyin Bey korkunç bir kriz geçirip hastaneye kaldırıldı. Haftalarca ateşler içinde kıvrandıktan sonra kendine gelir gelmez ilk iş banyoya gidip bileklerini kesti. Akıl hastanesine yatırıldı. Çıktıktan sonra kendini tekrar musikiye verdi. Dünyanın en hüzünlü şarkılarını bestelerken odasının kapısı Seniha Hanım'a yine kapalıydı. Bir süre sonra aralarında eskisinden çok daha şiddetli kavgalar başladı. Bu döngü yıllar yılı böyle sürüp gidecekti. Hüseyin Bey intihar girişiminde bulunacak, önce acil servise sonra akıl hastanesine kaldırılacak, evine döndükten sonra bir sürü beste yapacak ve yeniden karısıyla didişmeye başlayacaktı.

Birlikte geçirdikleri onca yıl içinde Seniha Hanım kendisinin de bir insan olduğunu kocasına sadece bir kez hissettirebildiğini düşünüyordu. Yine ipe sapa gelmez bir nedenle bağrışırlarken Seniha Hanım birden sessizleşmiş ve gözlerine yaşlar dolarak, "Bu kadar sevilmemek için ne yaptım ben?" diye sormuştu. O zaman Hüseyin Bey sesini kesip odasına gitmiş ve saatlerce ut çalmıştı. Yalnız bu kez odasının kapısını açık bırakmıştı. Seniha Hanım gidip kapının yanındaki duvarın dibine çökmüş ve varlığını ona hissettirecek en küçük bir hareket dahi yapmadan ağlayarak onu dinlemişti.

Hüseyin Bey karaciğer yetmezliğinden öldüğünde Seniha Hanım altmış iki yaşındaydı. Cenazeden döndükten sonra kocasının otuz yıl boyunca apayrı

bir yaşam sürdürdüğü, kendisinden hiçbir iz bulunmayan hayaller, imgeler ve notalarla doldurduğu mabedine girip bir süre sessizce oturdu. Sonra kocasının bestelerinin bulunduğu nota kâğıtlarının hepsini bir araya toplayıp büyük poşetlere yerleştirdi.

İşte Profesör Fişek, bana verdiğiniz Tematik Algılama Testi kartının üzerinde görülen, evinin sokak kapısından bakan kadın Seniha Hanım, kilosu yirmi bin liradan satın aldığı on üç kilo kâğıdı el arabasına yüklemiş neşeyle oradan uzaklaşmakta olan kişi de bir eskicidir.

* * *

Profesör taksiyle Şevket Hakan Tunçel'in Bahçelievler'deki evine doğru giderken kendisini hayli gergin hissediyordu. Son buluşmalarının üzerinden sadece iki gün geçmişti ve Şevket'in daha sık görüşme talebine olumlu yanıt vermiş de değildi. Buna rağmen Şevket, sabahın köründe, üstelik de günlerden cumartesi olmasına rağmen telefon edip onu ısrarla evine çağırmıştı. Evindeki psikofizyoloji düzeneğini mutlaka görmesini istiyordu, ayrıca ona söylemesi gereken çok önemli bir şey vardı. Profesör biraz mırın kırın ettikten sonra birkaç saatliğine ona uğramaya razı olmuştu; elbette bu kesinlikle bundan sonra her gün üç saat görüşecekleri anlamına gelmiyordu. Aslında Profesör'ün canını sıkan, Şevket'le görüşmekten çok onun beklentilerine karşılık veremeyecek durumda olmasıydı. Bir önceki gün okumaya başladığı elektrofizyoloji makaleleri kendisine hiçbir anlam ifade etmemişti. Elektrofizyolojik Psikoloji insan ruhunun gizlerini keşfetmekten çok uzak, sıkıcı ve teknik bir dala benziyordu. Öte yandan Şevket artık ondan somut bir adım atmasını bekliyordu.

Kararlaştırdıkları gibi öğleden sonra saat bir sularında

Profesör, Şevket'in evine vardı. Profesör onu ilk kez takım elbise dışında bir giysiyle görüyordu. Özenle ütülenmiş bej rengi tişörtü, yeşil pantolonu ve aynı renkte Pierre Cardin çorapları, tam orta sınıf annelerin kendilerinden daha iyi mevkilere geleceğini umut ettikleri çocuklarına yakıştıracağı cinsten bir giyim zevkini yansıtıyordu.

Daha birkaç saat önce randevulaşmışlardı ama Şevket Hakan Tunçel, onu karşısında görmek kendisi için çok hoş bir sürpriz olmuş gibi davranarak Profesör'ü heyecanla salona buyur etti. 14. Louis tarzı klasik mobilyalar, oymalı kakmalı lambriler, kadife güneşlikler ve kristal avizelerle salon post-alaturka bir dekorasyona sahipti. Profesör, onun ailesinden kalan bazı eşyaları fazlaca sorgulamadan kullandığını düşündü.

"Bir şey içmek ister misiniz Profesör? İsterseniz sizin için çok özel şaraplarımdan birini açabilirim. Bordeux, Burgogne, Beaujeolais, Porto?.. Hepsi de son çeyrek yüzyıl içinde en iyi ürünün alındığı yıllara ait."

"Teşekkür ederim ama benim için biraz erken," dedi Profesör gösterişli koltuklardan birine oturarak. "Ama bir bardak soğuk su içebilirim."

"Elbette," diye mutfağa seğirtti Şevket. "Şarap için de acele etmemize hiç gerek yok. Nasıl olsa bütün hafta sonu bizim."

Profesör oturduğu yerde şöyle bir irkilip birşeyler söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Herhalde mutfakta kıs kıs gülerek benim bağırıp çağırmaya başlamamı bekliyordur diye düşündü. Onun espri anlayışı böyleydi işte. Gerçekten de Şevket elinde bir bardak suyla salona döndüğünde bile suratında hafif bir sırıtış vardı. "Buyurunuz efendim."

Profesör teşekkür edip bardağı aldı. Şevket de müzik setine bir klasik müzik CD'si yerleştirdikten sonra karşısındaki koltuğa yerleşti.

"Bu çalan Schubert değil mi?" diye sordu Profesör ağzını şapırdatarak.

"Berlioz."

"Tabii ya, Hector Berlioz. Herhalde bütün eserleri vardır sizde?"

"Elbette. Hector Berlioz'a bayılırım."

"Bu sevginiz, rüyalarınıza girmeye başlamasından öncesine uzanıyor sanırım."

"Benim rüyalarıma giren o değil ki; ikisi arasında sadece isim benzerliği bulunuyor. Belki de uzaktan bir akrabalıkları vardır ama pek sanmıyorum."

"Öyle olsun," dedi Profesör. "Bana anlatmanız gereken o çok önemli şey neydi acaba?"

"Aslında bu olay son görüşmemizden daha önce gerçekleşmişti ama o zaman bana bu kadar önemli gözükmediği için size anlatmamıştım," dedi Şevket. "Hector Berlioz öldü."

"Biliyorum. Üzerinden yüz yıldan fazla bir süre geçmiştir herhalde. Kabul, kötü bir espriydi."

"Benimki öleli bir hafta bile olmadı," dedi Şevket gülümseyerek.

"Bu iyi bir haber. Nihayet ondan kurtulduğunuza sevindim." Aslında Profesör bunun çalışmalarının bitmesi anlamına gelebileceğini düşünerek hayal kırıklığına uğramıştı. Şevket Hakan Tunçel vakası hakkında yazacağı makaleyi kafasında şekillendirmeye başlamıştı bile.

"Maalesef sevinecek bir şey yok çünkü on beş dakika kadar sonra yeniden dirildi."

"Ya? Ama en azından rüyalarınızdaki devamlılık öğesi bozulmuş gibi gözüküyor. Yani artık Hector Berlioz siz her uykuya daldığınızda hayatına kaldığı yerden devam ediyor olamaz."

"Ne yazık ki bu da doğru değil. Dirilişi tam anlamıyla mantık çerçevesi dahilinde gerçekleşti. Nefes tutma yarış-

ması yaparken işin ucunu biraz kaçırınca kalbi durdu. Sonra bir arkadaşı kalp masajı yapıp onu hayata döndürdü."

"Cidden çok mantıklı. Benim de bir sürü arkadaşım nefes tutma yarışması yaparken can verdi. Yasaklamak lazım bu sporu."

"Bana önemli gözüken, Hector'un ölümüyle tekrar hayata dönüşüne kadar geçen süre içinde gördüğüm rüyaydı."

Profesör Fişek, Şevket'in gördüğü rüyalarla ilgilenmeyi bilerek en sona ertelemişti. Bu yüzden ona Hector ve yaşamıyla ilgili pek bir soru sormuyordu. Ancak burada farklı bir durum söz konusuydu. "Ne gördünüz rüyanızda?"

"Bir sokakta yürüyorum. Etraftan tek tük insanlar, arabalar falan geçiyor. Nedense canım çok sıkkın. Derken bir bahçe görüyorum. Bahçede olağanüstü güzellikte dev bir ağaç var, üstelik çok da güzel kokuyor. Bu ne ağacıdır diye anlamaya çalışırken bakıyorum dallarından bir sürü farklı meyve sarkıyor; elmalar, armutlar, portakallar, çilekler, muzlar. Hatta çiçekler ve rengarenk misketler..."

"Misket mi?"

"Evet, bildiğimiz cam misketler. Çocukların oynadığı renkli cam küreler. Küçükken mahalledeki arkadaşlarımla ben de çok misket oynardım. Çoğunlukla kazanırdım ama kaybettiğim zaman öyle bir acı çekerdim ki o gece mide ağrısından uyuyamazdım. Hatta, diyelim üç kaybedip beş kazandığımda bile eğer belirli bir misket elimden çıkmışsa bu beni çok üzerdi. Her neyse... Ben tabii hemen bu ağaca çıkmak istiyorum ama o anda bahçenin dikenli tellerle çevrili olduğunu fark ediyorum. Bir süre bahçenin etrafında gezinip içeri girmenin bir yolunu arıyorum ama nafile. Sonunda sokağın diğer yanında birkaç katlı bir apartman bulunduğunu fark ediyorum. Çatısına çıkıp bahçeye atlayabileceğimi düşünüyorum. Apartmana girip merdivenleri çıkmaya başlıyorum. Sonunda çatıya ulaşıyorum. Ama çatının kena-

rına gelip de aşağı bakınca çok yüksekte olduğumu görüyorum. O alçak binanın çatısı belki yüz metre olmuş. Yine de bahçe ve o muhteşem ağaç beni orada bekliyor. Ona ulaşmak için anlatılmaz bir istek duyuyorum. Mantıken atlamamam gerektiğini biliyorum ama yere çakılma düşüncesi bana hiç de ürkütücü gelmiyor. Birden çatı katına açılan kapının ardından bazı sesler geldiğini işitiyorum. Sanki birileri beni kovalıyor. O zaman hiç düşünmeden ve büyük bir mutlulukla kendimi boşluğa bırakıyorum. Başım aşağıda iki elimi ileriye doğru uzatarak ağaca yaklaşıyorum. Tanrım, o ne mutluluk! Sonunda ağaca ulaşıyorum, dallarına çarpa çarpa yere yaklaşırken hiçbir yanım acımıyor. Yere çakılıp ölmeden bir saniye önce daldan bir leylak koparıyorum."

"Peki ya sonra?"

"Elimde leylak, sırt üstü yerde yatıyorum. Ölmüşüm. Öyle huzurluyum ki. Derken kendime geliyorum. Hamit, yani arkadaşım, yani Hector'un arkadaşı beni hayata döndürüyor."

"Ertesi gün Şevket Hakan Tunçel olarak uyandığınızda kendinizi nasıl hissediyordunuz."

"Çok iyi. Uzun süredir uyanıp da kendimi bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyordum. Ama buna o zaman çok özel bir önem yüklememiştim. Rüyalarımla ilgili bir şey sormadığınız için size anlatma gereği de duymadım."

"Peki, şimdi bu rüyanın size çok önemli gözükmesinin sebebi nedir?"

"Rüyam hakkında yaptığım çözümleme."

Profesör Fişek, Şevket'i varolan psikoloji bilimini çökertip kendi paradigmasını yaratma arzusundaki zeki ama fazlaca heyecanlı ve deneyimsiz öğrencilerine benzetiyordu. Geçen yıllar içinde böylelerine karşı hoşgörülü gözükmeyi öğrenmişse de içten içe hâlâ onlara ifrit oluyordu. "Peki, yaptığınız çözümlemeyi benimle paylaşır mısınız?"

"Freud'a göre rüyaların en önemli işlevleri arzularımızı tatmin etmektir değil mi?"

"Bu doğru."

"Benim rüyam da bir arzumu tatmin etmeye yönelik."

"Kaybettiğiniz misketlere kavuşma arzunuzu mu?"

"Hayır. Bu rüya benim rüya görme arzumu tatmin ediyor."

Profesör Fişek sıkıntılı bir şekilde iç çekerek koltuğuna biraz daha yayıldı. "Sanırım açsanız iyi olacak."

"Elbette. Şimdi bu rüyaya baktığımız zaman..."

"Ben Bordeaux'yu kastetmiştim."

"Pardon?"

"Türkçesi, bir şişe şarap açınanızı istiyorum."

Şevket yine o neşeli kahkahalarından birini atıp ayağa fırladı. "Şaraplar geliyor! Hiçbir yere ayrılmayın." Birkaç dakika sonra elinde çanak gibi iki kadehle odaya geri dönüp birini Profesör'e uzattı.

"Teşekkür ederim. Sağlığınıza içiyorum," diyerek şarabından bir yudum aldı Profesör.

"Ben de sizin sağlığınıza içiyorum."

"Şimdi devam edin lütfen."

"Pekâlâ. Bence bu rüyada gördüğüm olağanüstü bahçe, rüya denen fenomenin kendisini simgeliyor. Ben de mutlaka ona ulaşmak istiyorum çünkü yıllardır gerçek bir rüya görmüyorum. Ve yüksekçe bir yerden düşmek. Bu da son derece tipik bir rüya öğesi. Çatıdan aşağı bakarken hiç korkmuyorum çünkü bu bir rüya. Ve insan rüyasında başına ne gelirse gelsin ölmez."

"Fakat bütün bu söylediklerinizin bizim 'soruya ihtiyaç duyan yanıt' dediğimiz cinsten bir mantık hatası barındırıyor. Diğer bir deyişle, bu açıklama Hector'un bir düş ürünü olmadığı varsayımına dayanıyor."

"Kesinlikle," dedi Şevket kadehindeki tüm şarabı bitirdikten sonra. "Ama her gece yaşadığım o deneyime, en azından

normal bir rüya denemeyeceğini siz de kabul etmelisiniz."

"Böyle bir ayrım koyabilmek çok zor. Unutmayın düşler ancak bir sorunu sembolik olarak yansıtabilir yoksa sorunun kendisi olamaz."

"Benim fikrimce bu rüya, sorunumun o rüyalarla ilgili olduğunu açıkça ortaya koyuyor," dedi Şevket. "Şarabınızı tazelememi ister misiniz?"

Şevket'in ikram ettiği şarap gerçekten de mükemmeldi. "Evet, lütfen," diye kadehini ona uzattı Profesör.

"İsterseniz artık çalışma odama geçelim ve size elektrofizyoloji düzeneğimi göstereyim."

"Gördüğüm şeyleri layıkıyla takdir edebileceğimden emin değilim ama nasıl istiyorsanız öyle olsun."

Şevket'in çalışma odası, salonun aksine hayli dağınıktı. Kitaplar, sigara paketleri, tepeleme dolu kül tablaları, giysiler oraya buraya atılmıştı. Çalışma masasının üzerinde bir bilgisayar, bir kesintisiz güç kaynağı ve bir EEG monitörü ile kumanda tablosu bulunuyordu. Aletlerden çıkan bir sürü kablo, iç taraftaki diğer bir odaya doğru uzanıyordu. Profesör bu odanın Şevket'in yatak odası olması gerektiğini düşündü. Kablolar da elektrot bağlantılarıydı herhalde.

Şevket bilgisayarını açıp çalışma masasının başındaki sandalyeye oturdu. "Haydi Profesör, çekin kendinize bir sandalye de size ölçümlerin nasıl yapıldığını anlatayım."

Sonraki iki saat boyunca Şevket, Profesör'e dalgaların nasıl kaydedilmesi gerektiğini, monitörde beynin farklı bölgelerinden gelen dalgaların nasıl ayrı ayrı görüntüleneceğini, ardı ardına yapılan denemelerin nasıl bir araya getirilip ortalama eğrilerin bulunabileceğini ve P 300, N 100 gibi klasik dalgaları oluşturan uyarıcıların kayıtlı bulunduğu dosyaların yerini gösterip bunların deneğe nasıl verilmesi gerektiğini bir bir anlattı. Bu arada da, Bordeaux'nun yanı sıra bir şişe Beaujeolais ve bir paket sigara tükettiler.

Profesör eski kayıtlar üzerinde öğrendiklerini uygulamaya çalışırken Şevket kalkıp bitişikteki odaya geçti. On dakika kadar sonra Profesör ondan hiçbir ses çıkmadığını fark ederek huzursuzlandı. "Şevket Bey!"

"Gelin böyle Profesör..."

Profesör onun dediğini yaptı. Odanın eşiğinden içeri bir adım attı. Burası gerçekten de yatak odasıydı ve Şevket üzerinde atleti ve uzun donuyla yatağına uzanmıştı. "Haydi yapalım şu işi Profesör," diye fısıldadı.

Profesör elinde olmadan bir adım geriledi. "Hangi işi?"

Şevket dudaklarını ısırdı. "Bugün çok tuhaf davranıyorsunuz Profesör. Gördüğünüz gibi kafama elektrotları bağlamış ve yatağıma yatmış durumdayım. Hangi işten söz ediyor olabilirim sizce?"

"Giysilerinizi niye çıkardınız peki?"

"Siz yatarken giysilerinizi çıkarmaz mısınız?"

Profesör hafifçe öksürdü. "Şey, doğrusu bu çok ani oldu... Henüz kendimi buna hazır hissetmiyorum."

"Profesör sizden bekaretinizi istemiyorum ki... Geçin şu makinenin başına ve beyin dalgalarımı kaydedin. Sonra beynime uyarıcılar gönderin. Bütün paradigmalar makinede kayıtlı: P 300, N 100... Canınız ne istiyorsa yapın, isterseniz uyurken bana şok verin ve şu P 330'a neden olan uyarıcıyı bulun. Lütfen artık birşeyler yapın! Durmadan kaytarıyorsunuz."

"Ama bilimsel bir çalışma böyle yapılmaz ki. Böyle körlemesine ilerleyemeyiz."

"Nereye gideceğimizi bilmezken bundan başka seçeneğimiz var mı Profesör? Körlemesine bile olsa bir yerlere gitmek, durmaktan iyidir diye düşünüyorum."

Profesör sıkıntılı bir şekilde saçını sakalını kaşıdı. "Bana biraz vakit tanımalısınız."

"Biraz hayal gücü Profesör... Biraz hayal gücü istiyorum

sizden ve birazcık da heyecan."

"Pekâlâ, lütfen bana beş on dakika verin," dedi Profesör. "Ve bir de dergi lütfen. Yakın tarihli olursa sevinirim."

"İşte bir dahiye yakışacak enteresan bir istek," diye güldü Şevket. "Dergiler salondaki gazeteliğin içinde. Niye bir dergi istediğinizi sorabilir miyim acaba?"

"Tuvalete gireceğim de... İşim biraz uzun sürebilir."

Profesör yirmi dakika sonra odaya geri döndüğünde Şevket'i kafasında elektrotlarla yatağında uslu uslu kendisini beklerken buldu. "Sizi hipnotize edeceğim."

Şevket coşkuyla yatağında doğruldu. "Harika bir fikir!" Bu arada kafasındaki elektrotlardan biri kopmuştu. "Şunu tekrar yapıştırır mısınız lütfen?"

Profesör onun yanına gelip elektrotu eline aldı. "Nereye yapıştıracağım?"

"Bakın, şu 'fz' yazan yere. Görüyor musunuz?"

"Kafanızın tepesine niye yazı yazdınız?"

"Elektrotları her seferinde aynı noktalara yapıştırabilmek için elbette."

"Üf! Saçlarınız ne kadar yağlı böyle..."

"O saçlarımın yağı değil Profesör. Elektrot yapıştırılacak bölgenin iyice temizlenip yağlanması gerekir. Daha bunu bile öğrenemediniz mi?"

"Tamam, oldu işte. Umarım seansın ortasında düşmez," dedi Profesör. Sonra kapı ve duvarlara kaplanmış, kırılacak eşya paketlemelerinde kullanılan köpükleri işaret etti. "Bunlar ne işe yarıyor?"

"Ses yalıtımına," diye yanıtladı Şevket. "Elektrofizyolojik ölçümlerde bu çok önemlidir. En ufak bir ses bile dalga boyunu etkileyebilir. Siz de bu konuda çok hassas olmalısınız. İşitmemi istedikleriniz dışında hiçbir sesin beni rahatsız etmesine izin vermemelisiniz. Bu yüzden şimdi şu gördüğünüz kulaklığı takacağım, böylelikle sadece bilgisayardan

gönderdiğiniz işitsel uyarıcıları duyabileceğim. Benimle konuşmak istediğiniz zaman EEG cihazının üzerindeki mikrofon düğmesine basmalısınız."

"Bu demek ki, sizi diğer odadan ve mikrofon aracılığıyla hipnotize etmem gerekecek, değil mi?"

"Korkarım bu kaçınılmaz."

"Peki ben sizi nasıl duyacağım?"

"Mikrofon düğmesinin hemen üstünde elektrik anahtarına benzer beyaz bir düğme daha göreceksiniz. Onu açık konuma getirdiğinizde beni rahatlıkla duyabilirsiniz. Bilmem anımsatmam gerekiyor mu ama ben konuşurken elde ettiğiniz dalgaları değerlendirmeye alamayacaksınız çünkü gürültü..."

"Bunları biliyorum," diye onun sözünü kesti Profesör sabırsızca. "Sadece uykuya olabildiğince benzer derin bir gevşeme durumuna geçmenizi istiyorum. Hazırsanız başlayabiliriz."

"Çoktan beri bu anı bekliyordum Profesör," diye yanıtladı Şevket gülerek. "Nasıl hazır olmam?"

Profesör kapıyı çekip çalışma masasının başına geçti. EEG cihazının kumanda tablosunu önüne çekip ellerini ovuşturdu. Biraz da alkolün etkisiyle olacak içini garip bir güç duygusu kapladı. Şevket'in sözünü ettiği ses sistemini sınamak için beyaz anahtarı açıp mikrofon düğmesine basarak "Ben tanrıyım," deyiverdi.

"Profesör?" Şevket'in sesi bir hayli endişeli geliyordu. "O ses size mi aitti?"

"Ö-hm, evet. Şaka yapıyordum," diye geveledi Profesör. "Şimdi lütfen mümkün olduğu kadar rahat bir şekilde sırt üstü uzanın ve gözlerinizi kapatın."

"Tamam."

"Şimdi beşten başlayıp geriye doğru sayacağım, sıfıra geldiğimde uyumuş olacaksın."

"Demek nihayet bana 'sen' diye hitap etmeye karar verdiniz."

"Sadece benim sesimi duymanı istiyorum ve ben sana soru sormadıkça konuşmamanı..."

"Çok özür dilerim Profesör ama sormam gerekiyor: Bu 'soru sormadıkça konuşmama' kısmı hep söylenen bir şey midir yoksa beni susturmak için şimdi mi uydurdunuz?"

"Bakın, bu iş çözdüğünüz testlere dönecekse hiç başlamayalım daha iyi."

"Ama iyi bir hastanın terapi süreciyle ilgili aklında oluşan her türlü kuşkuyu terapistine yansıtması gerekmez mi? Örneğin samimiyetinizden kuşku duyduğum halde bunu size belirtmezsem bu bir güven ilişkisi kurmamızı engeller, öyle değil mi?"

"Bana güvenmeni istemiyorum Allah'ın cezası!" dedi Profesör. "İtaat istiyorum. Anlıyor musun? Kayıtsız şartsız itaat!"

"Tamam Profesör. Kızmayın. Kendimi tamamen sizin ehil ellerinize bırakıyorum," dedi Şevket gülerek.

"Seni öyle bir analiz edeceğim ki benimle karşılaştığın güne lanet edeceksin!" Profesör bunları söylerken elini mikrofon düğmesinden çektiği için Şevket bu tehdidi işitmedi. "Şimdi derin derin nefes almanı istiyorum ve kafandaki bütün düşünceleri uzaklaştırmanı. Sadece benim sesimi dinle. Birazdan uyuyacaksın ve sana sorduğum her soruyu yanıtlayacaksın. En edepsizce olanları bile. Uyandığın zaman kendini çok hafiflemiş ve mutlu hissedeceksin. Şimdi geriye doğru sayıyorum ve sen yavaş yavaş gevşeyip uyuyorsun: Beş... Dört... Üç... Bir." Haydi bir 'ikiyi unuttunuz' deyiver de odaya girip ağzını burnunu dağıtayım, diye düşündü Profesör. Neyse ki, Şevket'ten bir ses çıkmadı. "Sıfır. İşte artık uyuyorsun. Sesimi işitiyor musun?"

"Evet."

"Güzel. Şimdi bana adını ve yaşını söyle."

"Şevket Hakan Tunçel, yirmi dokuz."

"En sevdiğin yemek nedir?"

"Elma soslu Pekin ördeği."

"Temel Reis'in sevgilisinin adı nedir?"

"Safinaz."

Profesör, Şevket'in her soruya yanıt verecek kadar egosundan vazgeçtiğine kanaat getirmişti. "Hector diye birini tanıyor musun?"

"Evet. Her gece geliyor."

"Bana biraz Hector'dan söz etmeni istiyorum." Profesör hipnoz altında herkesin, hangi konuda konuşursa konuşsun lafı evirip çevirip saplantılarına getirdiğini biliyordu. Bunun için biraz açık uçlu herhangi bir soru sorması yeterliydi.

Şevket bir süre sessiz kaldı. Huzursuzca birkaç nefes aldıktan sonra zayıf bir sesle konuştu. "Hector zarif biri."

Profesör alelacele bir kalem kâğıt bulup bu ilk tepkiyi not edip dikkatle onun diğer söyleyeceklerini beklemeye başladı. Ne var ki, Şevket daha fazla konuşmaya niyetli gözükmüyordu. "Bunu biraz daha açıklayabilir misin?" diye sordu Profesör bu sorunun doğruluğundan pek de emin olamadan.

"Elleri çok güzel," dedi Şevket bir mırıltı halinde. "Benim ellerim çok kabadır. İnşaat işçilerinkine benzer."

Kompleks kokusu alan her psikolog gibi Profesör'ün gözleri ışıldadı. "Hector'un başka hangi yönleri dikkatini çekiyor?"

"Ben çocukken sık sık teyzemi ziyarete giderdik," dedi Şevket, Profesör'ün sorusunu dikkate almadan. "Teyzem hastalık derecesinde titiz bir kadındı. Titizdi ama hiç zarif değildi. Elini öpmeden önce gidip elimizi, yüzümüzü, ayaklarımızı yıkayıp bizim için evinde bulundurduğu giysilerimizi giymemiz gerekirdi."

Profesör, Hector konusunda ısrarcı davranmanın bir işe yaramayacağına karar verdi. Zaten şu aşamada Şevket'i ken-

di haline bırakması daha iyiydi. Hayli konuşkan olmasına rağmen bilinci yerindeyken kendi hakkında o kadar az şey söylüyordu ki. "Biz derken kimi kastediyorsun?"

"Ben ve kız kardeşim. O da zarif biri değildir."

Bu zarafet manyaklığı da neyin nesi böyle diye merak etti Profesör. "Lütfen devam et."

"Teyzemin tuvaletinde klozetin hemen yanında küçük bir aspiratör bulunurdu. Kapı kapandığı anda otomatik olarak çalışmaya başlardı. Klozette oturup çişimi yaparken hep parmağımı pervaneye sokmak gelirdi içimden."

"Çişini klozete otururak mı yapıyorsun sen?" Profesör soru ağzından çıktığı anda kendisine bir küfür savurdu. En olmadık konuya takılmasından daha beteri sesindeki iğrenme tınısıydı elbette.

Neyse ki Şevket hiç alınmış gözükmüyordu. "Sıçramasın diye," dedi sakin bir sesle.

Profesör bir süre düşündü. Artık uyarıcıları vermeye başlayabilirdi. Ne de olsa bu denemenin amacı psikanaliz yapmak değil Şevket Hakan Tunçel'in beyin dalgalarını incelemekti. Ama onu böyle savunmasız yakalamışken kolay kolay bırakmak hiç içinden gelmiyordu. Elektrofizyoloji seansına geçmeden önce birkaç soru daha sormaya karar verdi. "Bana hayatındaki en önemli kadınları sayar mısın Şevket."

"Teyzem ve kız kardeşim."

Profesör bu yanıta ne kadar güvenebileceğini pek bilemedi. Hakkında en son konuştuğu kadın Barbara Cartland ve Nene Hatun olsa onların adını verecekmiş gibiydi. "Başka?"

"Benim babam çok içerdi," dedi Şevket, Profesör'ün sorularından ziyade kafasına göre konuşmayı sürdürerek. "Çoğunlukla da dışarıda arkadaşlarıyla içer eve geç vakit ve sarhoş gelirdi. Annem babamı severdi ama bu huyu yüzünden ona çok kızar, söylenirdi. Neyse ki babam sakin sarhoşlardandı ve olay pek büyümezdi."

"Babamın yine içmeye gittiği bir akşam annem çok sinirliydi. Pencerenin önünde karpuz yiyor ve geldiği zaman ona kapıyı açmayacağını söyleyip duruyordu. Ben yere çökmüş halının üzerinde kibrit çöpleriyle resim çiziyordum. Sonunda annem babamın geldiğini görüp pencereyi ve ışıkları kapattı. Babam kapıyı vurdu tak tak tak diye. Annem bir sandalyeye çöküp beklemeye başladı. Kapı açılmayınca babam bir kez daha vurdu: Tak tak tak tak. Annem kararlıydı, yerinden bile kıpırdamadı. Babamsa sanki kapıya yeni gelmiş gibi, hep aynı yumuşaklıkla kapıyı vurmayı sürdürüyordu: Tak tak tak tak... İkisi de o kadar inatçıydı ki. Annem bir sigara yaktı. Babam devam ediyordu: Tak tak tak tak tak, tak, tak, tak..."

Şevket'in sesi gitgide daha irkiltici bir tona bürünüyordu. Profesör birden endişelendi. "Şevket Bey?"

"Bu saatlerce sürdü. Tak, tak, tak, tak, tak..."

"Yeter artık! Lütfen!"

"Tanrım, kafatasım parçalanıyordu: Tak, tak, tak, tak..." Şevket düpedüz krize girmişti.

Profesör panikleyerek yerinden kalktı ve yatak odasına daldı. "Uyan! Uyan artık!"

"Bana ne yaptınız böyle Profesör!" diye bağırarak kendine geldi Şevket. Gözyaşlarına ve hıçkırıklara boğulmuş bir halde yattığı yerde tepiniyordu. "Hayatımda bu kadar çok gülmedim ben..."

7.

"Nalan'ı ağlatan Handan'ı güldürürmüş," dedi Nalan gözyaşları içinde. "Beni çok ağlattın, umarım güldürecek bir Handan bulursun. Seni terk ediyorum Hamit."

Müzik setinin dibine çökmüş, etrafa saçılan CD ve kasetleri derleyip toplamakla uğraşan Hamit yaptığı işten başını bile kaldırmadı. "İyi," dedi bütün gamsızlığıyla. "Zaten burada kalıp Hector'a yük olman beni çok huzursuz ediyordu."

Nalan ağlamayı kesti. "Beni yanlış anladın Hamitçiğim. Ben seni terk ediyorum, bu evi değil."

Hamit ona yan gözle şöyle bir baktı. "Sana da bu yakışırdı zaten."

Nalan masanın yanındaki sandalyelerden birini Hamit'e doğru çevirip oturdu. Bir sigara yakarak bacak bacak üstüne attı. "Ayrıca benim Hector'a yük olduğumu da nereden çıkarıyorsun?"

"Hiç tanımadığın bir adamın evinde kalıp ekmek elden su gölden yaşıyorsan ve karşılığında beş kuruş ödemiyor ya da bir iş yapmıyorsan ona yük oluyorsun demektir."

"İnsanların bir arada olmayı istemek için ille de birbirle-

rinden bir çıkar beklemesi gerekmez Hamit. Onları birbirine bağlayan ve senin hiçbir zaman anlayamayacağın başka şeyler de vardır; sevgi gibi."

Hamit birşeyler söyleyecek gibi oldu ama tuvalette çekilen sifonun sesini duyunca vazgeçti. Hector, Fransızca bir şarkı mırıldanarak odaya girdi. "Vay, bu ne keyif böyle," dedi Nalan anında onun neşesini paylaşarak.

"Bir gazetede büyük abdestini yapmanın dünyanın en keyif verici şeyi olduğunu okumuştum," dedi o sırada işini bitiren Hamit.

"O zaman senin daha çok büyük abdeste çıkmanı öneriyorum sevgili dostum," diye cevabı yapıştırdı Hector. Nalan bu yorumu bir kahkaha ve alkışlarla karşıladı. Hector elini Hamit'in omuzuna koyarak devam etti. "Belki bu söylediğinin de katkısı vardır ama beni asıl yarını düşünmek neşelendiriyor. Bildiğin gibi yarın artık zengin insanlar olacağız. Tabii ben senden biraz daha zengin olacağım ama üç yüz bin dolar da hiç fena para sayılmaz, değil mi?"

Hamit bir şey söylemedi ama Hector'un Nalan'ın yanında paradan söz etmesine hayli şaşırmıştı. Kızın tepkisi de bütün öyküyü bildiğini açıkça gösteriyordu. "Ne var ki, bugün zengin değiliz. Bu yüzden de akşam yemeğinde sadece makarnamız var. Acıktıysanız sofrayı hazırlayayım."

"Sadece makarna değil," diye atıldı Nalan. Sonra da koşup buzdolabından iki şişe bira çıkardı. "Sürpriz! Dolapta bunlardan on kutu daha var."

"Harika!" diye bağırdı Hector coşkuyla. "Haydi hemen hazırlayalım sofrayı. Açlıktan ölüyorum."

Beş dakika sonra üçü de makarna, patates salatası ve biradan oluşan akşam yemeği için sofraya kurulmuşlardı. Hector bira kutusunu şerefe kaldırmaya hazırlanırken Hamit'in önünde sadece bir bardak su durduğunu fark etti. "Ne o? Sen içmiyor musun?"

"İçki mi? Ağzına bile sürmez," dedi Nalan.

Hector oturduğu yerde Hamit'e doğru döndü. "Peki neden?"

Hamit omuz silkti. "Tadını iğrenç buluyorum. Ayrıca içki içmenin de başlı başına iğrenç bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Nedenmiş o?" diye sordu Hector hayretle.

"İnsanın, gerçeğine katlanamadığı bir hayata dişiyle tırnağıyla sarılması iğrenç değil de nedir?"

"Her şeyi böyle abartırsın zaten," diye araya girdi Nalan. "Bunun gerçeğe katlanamamakla falan bir ilgisi yok. Biz sadece biraz keyiflenmek için içiyoruz."

Hamit bu yorumu sadece aşağılayıcı bir gülümsemeyle yanıtladı. Nalan'ın gerildiğini hisseden Hector alelacele söze girdi. "Anlayamadığım bir şey var; senin iğrenç bulduğun insanın içki içmesi mi yoksa hayata sarılması mı?"

"Her ikisi de," diye açıkladı Hamit. "Hayattan nefret etmek için yeterince sebebim var. Elbette bir başkası bunun aksine, hayatın çok güzel ve yaşanmaya değer olduğuna inanabilir. Bu noktada kimseye bir şey söylemeye hakkım olmaz çünkü iki farklı inanış ve iki farklı ahlâki çerçeve söz konusudur. Ancak aynı insan, her fırsatını bulduğunda o hayatın gerçeklerinden uzaklaşmaya çalışıyorsa işte o zaman iki yüzlülük yapmaya başlıyor demektir."

"Belki de adam hayattan kaçtığı o anları yaşamaya değer buluyordur," dedi Hector birasından koca bir yudum aldıktan sonra.

"Bu da bir kandırmaca ama bunu seninle tartışmama gerek yok," dedi Hamit. "Çünkü bence esas mesele böyle insanların ahlâki ilkelerine ters düşmesi değil; aslında hiçbir ilkeleri falan olmamasına rağmen kendilerini ve herkesi öyle olduğuna inandırmaya çalışmaları."

"Bunların hepsi palavra," diye araya girdi Nalan çatalını

Hamit'e doğru sallayarak. "İçki içmemesinin sebebi aldığı dini eğitim. Onun İmam Hatip'te okuduğunu biliyor muydun? Babası da bir imamdır. Evet, sonra entellerle takılmaya başlayınca onların gözüne hoş görünmek için dini inancını reddetmiş gibi görünmeye çalıştı. Aslında içten içe hâlâ gizli bir... bir... İnanıyormuş gibi gözüküp aslında inanmayanlara münafık denir bunu biliyorum da bunun gibi inanmaz gözüküp aslında inananlara ne denir bilemiyorum. Her neyse, günaha girmemek için içki içmiyor ve buna bir kılıf oluşturmaya çalışıyor; hepsi bu."

"Bilemiyorum," dedi Hector. "Benim de tanrıya inancım var ama onun birkaç kutu bira içtim diye beni cehennemde cayır cayır yakmak isteyeceğini pek sanmıyorum."

"Ay sünnetlisindir de sen o zaman!" dedi Nalan heyecanla.

Hector bunu duymazlıktan gelip hafifçe kızarmış bir suratla Hamit'e döndü. "Böyle bir ceza tanrının iyiliğine gölge düşürmez mi?"

"Hikmetinden sual olunmaz," dedi Hamit. "Ancak şu kadarını biliyorum ki, güçlü olan her zaman iyi olmak zorunda değildir. Hatta genellikle tersi doğrudur bunun."

Hector heyecanlanmıştı. "Yani sen demek istiyorsun ki..."

"Bir şey demek istemiyorum," diye onun sözünü kesti Hamit. "Sadece böyle bir olasılığın varolduğunu söylüyorum ve bu kadarı inancımı sorgulamama yetti."

"Off! Ruhumu kararttınız," dedi Nalan. "Siz erkekler durmadan birilerini yargılama gereği duyarsınız zaten. Aslında hepiniz tanrı olmaya çalışıyorsunuz. O kadar korkak ve zayıfsınız ki, bir insan olarak kendinizi güvende hissetmeniz imkansız. Ama bunun için sizi suçlamıyorum tabii; hep güçlü olmaya şartlandırılmışsınız. Bundan sonra lütfen benim yanımda böyle şeyler konuşmayın çünkü sizden nefret etmeyi istemiyorum. Ve şunu bilin yeter: Herkes kendi hayallerinden sorumludur."

Hector ağzı bir karış açık, kayıtsız bir tavırla masadan kalkıp müzik setini açan Nalan'a bakakalmıştı. Sanki bu sözleri söyleyenin gerçekten o olup olmadığını anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Bir zamanlar da 'Güzel Sözler, Özlü Düşünceler' kitabını baştan sona ezberlemişti," diye homurdandı Hamit. "Herhalde bu lafları da şu feminist yazarlardan birinden öğrenmiştir."

"İşte!" diye bağırdı radyo kanallarından birinde hareketli bir müzik bulan Nalan ona hiç aldırış etmeden. "Haydi dans edelim!"

"Voila!" diye bağırdı Hector elinde ikinci birası, ayağa fırlayıp Nalan'a katılırken. "Bu şarkıya bayılırım."

Hamit bir daha onların suratına bile bakmadan yemeğini bitirdikten sonra sofrayı toplayıp odasına çekildi.

Nalan ve Hector yaklaşık bir saat bira içip, tepinerek dans ettiler. Sonunda kahkahalar atarak el ele deli gibi dönüp dururlarken Hector dengesini bir daha bulamayacağını hissederek kendini kanepeye bıraktı, Nalan da onun üstüne yığıldı. Bir süre, öncekinden de daha şiddetli bir şekilde güldüler. "Seninle telefonda ilk konuşmamızı hatırlıyor musun?" diye sordu Nalan.

"Bien sûr! Aynı zamanda son konuşmamız olmuştu."

"Senin deli olduğunu düşünmüştüm," diye bir kahkaha attı Nalan!

"Ben de senin çok cazgır biri olduğunu düşünmüştüm."

"Ne kadar da yanılmışım!"

"Maalesef ben kendim için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Sen gerçekten de çok cazgır bir kızsın!" Hector bir kahkaha attı.

"Serseri!" diye bağırdı Nalan yumruklarıyla Hector'un göğsünü döverek.

Hector gülme krizine tutulmuş bir halde onun ellerini

tutmaya çalışıyordu. Sonunda Nalan ona vurmayı da gülmeyi de kesti. Bir süre sessizce Hector'un yüzüne baktı. "Beni hiç bırakma."

Hector'un kahkaha krizinden geriye sadece sersem bir sırıtış kalmıştı. "Non problem," diye mırıldandı.

Nalan nasıl anlamlandıracağını bilemediği bu tepki üzerine daha büyük bir ciddiyetle yineledi. "Beni sakın bırakma Hector." Hector başını iki yana sallıyordu. "Beni yazın bırakma," dedi Nalan yüzünü onunkine yaklaştırarak. "Sonbahar geldiğinde de... Kışın da... Hele hele ilkbaharda asla..."

"Non problem, non problem," diyordu Hector onun saçlarını okşayarak. "Yarın hepimiz çok zengin olacağız."

* * *

"Şemsi! Bize dört çay daha getir; Okan Abi'ninki açık olsun," diye bağırdı Tahtakafa Cemal çektiği jokeri keyifle iki onlusunun arasına yerleştirirken. Sonra yere bir karo üçlüsü çakıp somurtarak kâğıtlarına bakan Piç Okan'a döndü. "Oğlum, sen şimdi durmadan bu yabancı karılara gidiyorsun ya... Sonunda hepimizin ağzına sıçacaklar bu yüzden Allah canımı alsın."

Beş eldir bir üçlü bile yapamamış olan Piç Okan, kahvehanenin en renkli siması kabul edilen Tahtakafa'nın yorumuna bir küfürle karşılık vererek desteye asıldı, bir küfür daha savurdu. Elli bir partisinin diğer iki oyuncusu, Kız Tevfik ve Amcabey ise en az Tahtakafa kadar keyifli gözüküyorlardı. "Niye lan Tahtakafa?" diye sordu tombul parmaklarıyla durmadan elindeki kâğıtların yerini değiştiren Amcabey.

"Niye olacak," diye ona doğru eğildi Tahtakafa. "Şimdi bu karılar buradan paraları toplayıp toplayıp kendi memleketlerine gidiyorlar. Sonra ne oluyor? Oradaki ekonomiyi canlandırıyorlar. Gâvur bizden kazandığı dövizle füzeler, tanklar yapıp bizim düşmanlarımıza satıyor."

"Film adamsın lan Tahtakafa," diye bir kahkaha attı Kız Tevfik, Bafra sigarasının dumanını sapsarı olmuş son yedi dişinin arasından üfleyerek.

Kara kuru bir adam olan Şemsi gelip çaylarını masaya bırakırken Tahtakafa ona da takılmadan duramadı. "Hani askere giderken herkesten ciğer röntgeni isterler ya, bizim Şemsi'den sadece belden yukarısı çıplak fotoğraf istemişler biliyor musunuz," diyerek parmaklarını kahvecinin kaburgalarına daldırdı.

Şemsi acı bir viyaklamayla yerinden sıçradı. "Allah belanı versin Tahtakafa," dedi tepsisindeki çayları güç bela kurtararak. Artık hesabın Piç Okan'a patlayacağı iyice belli olduğu için ciddiyeti tamamen elden bırakan diğerleri kahkahadan yerlere yatıyorlardı.

Hızını alamayan Tahtakafa etraftaki masalarda oyun oynayanlara sataşmaya başlamıştı. Piç Okan ise burnundan soluyordu. "Ulan, adam gibi oynasanıza şu oyunu. Kıracağım ağzınızı burnunuzu, o olacak!"

"Kızına haşin erkeğim," diye ona döndü Tahtakafa. "Yanağındaki çiziği sevgilin olacak o orospu yaptı, değil mi? Niye elin karılarıyla fingirdeşiyorsun kocacığım, ben sana yetmiyor muyum?"

"Siktir ulan!" diye homurdandı Piç Okan yere bir karo papazı atıp. Sonra Kız Tevfik'e döndü. "Al... Bunu da al, bacağına sıçtığımının çocuğu."

"Alacağım tabii," diye papazı kaptı Kız Tevfik. Yere üç tane üçlü, bir tane dörtlü açıp bir kâğıdı da ortaya fırlattı. "Teke kaldım!"

"Feke kaldım," diye onun taklidini yaptı Piç Okan sinirle. "Dişsiz pezevenk!" Kız Tevfik onu büsbütün kudurtmak için sigarasının dumanını keyifle Piç Okan'ın suratına üfledi.

Birden tüm kahvehaneye bir sessizlik yayıldığını fark eden Piç Okan dönüp arkasına baktı. Kapıyla arasında ka-

lan boşluktan içeri pek az ışık sızan dev gibi bir siluet birini ararcasına çevresine bakınıyordu.

"Birisi telefon edip öğrensin bakalım hangi hayvanat bahçesinden kaçmış bu ayı?" diye fısıldadı Tahtakafa, Amcabey'e doğru eğilerek. O anda insan azmanı herkesi yararak kararlı adımlarla onların bulunduğu masaya doğru ilerlemeye başlayınca Tahtakafa, onun söylediklerinin duyduğunu zannedip panik halinde sandalyesini de devirerek ayağa kalktı. Ancak adam onunla hiç ilgilenmeden Piç Okan'ın başına dikildi. "Gelsene biraz şöyle," deyip boş bir masaya geçti.

Piç Okan, Tatar'ın geleceğinden haberdardı ama yine de onu görmekten hoşlanmamıştı. Elinde kalan kâğıtları masaya attıktan sonra isteksizce onun karşısına oturdu. Dev adamın kimseyi yemek niyetinde olmadığı anlaşılınca kahvehanedeki atmosfer yeniden normalleşmişti. Hafifçe yükselmeye başlayan mırıltıların kulak tırmalayıcı bir uğultuya dönüşmesi de fazla uzun sürmedi.

"Yarın büyük gün," dedi Tatar. "Farkındasın, değil mi?"

Piç Okan'ın yüzü seğirdi. "Farkındayım. Ne olmuş?"

"Şimdi dinle beni... Yarın sabah erkenden balık pazarına gideceğiz. Güneş tutulması öğlen iki ile iki buçuk arasında cereyan edecek. Tahminimce Hayri Kuru öğle saatine kadar meyhaneye gelecektir. Onun geldiğini görünce biz de meyhaneye gideceğiz ve buluşma planlandığı şekilde gerçekleşecek. Panş öldüğüne göre artık bütün paranın sahibi ikimiziz. Amma ve lakin herif terslik çıkarabilir. Her şeye hazırlıklı olmalıyız. Adam silahlı olabilir, paralar yanında bulunmayabilir ya da dışarıda onu kollayan birileriyle karşılaşabiliriz... Mutlaka ve mutlaka adamı alıp götürmemiz gerekiyor."

"Paraları tatlı tatlı verdikten sonra onu niye götürmemiz gereksin ki?" diye sordu Piç Okan huzursuzca.

"Sağ bırakmak çok riskli."

"O kadar sene çenesini tuttuktan sonra ötmez artık."

"Beş senedir bu parayla yapacaklarımın hayalini kuruyorum! Bir salak yüzünden bütün planlarımın altüst olmasını istemem," dedi Tatar hiddetle. "Ya da iki!"

Piç Okan bu tehdidi anlamazlıktan gelmeyi tercih etti. "Öyle olsun. Zaten ben onun geleceğini hiç sanmıyorum. Niye gelsin ki? Sen olsan gelir misin? Hele ki Panş'ı öldürdüğümüzü bile bile..."

"Yine aynı konuyu açıp beni hasta etme! Panş'ın elli bin tane düşmanı vardı. Onu bizim vurduğumuzu kimse bilemez. Ayrıca kaybedecek neyimiz var ki?"

"Tamam, haklısın. Peki ya herif güzellikle gelmek istemezse ne yapacağız?"

"Sen orasını merak etme. Bir planım var. Sana anlatacağım ama önce içecek birşeyler söyle. Boğazım kurudu."

Kahveci Şemsi çay ocağının arkasında kazık gibi dikilmiş içi içini kemirerek dikkatle onları izliyordu. Tatar'la Piç Okan'ın masasına gidip gitmemek konusunda bir türlü karar veremiyordu. Tatar normal koşullarda bir saniye bile bekletilmemesi gereken cinsten bir müşteriydi ama besbelli oraya Piç Okan'la ciddi bir konuda konuşmak üzere gelmişti. Bu durumda ona zorla bir çay satmaya çalışan biri gibi değerlendirilmeyi hiç istemezdi. Piç Okan'ın kendisine bir işaret çaktığını fark edince şimşek gibi yanlarında bitiverdi. Ellerini önünde kavuşturup Tatar'a doğru eğildi. "Buyur Abi. Ne emredersin? Çay getireyim mi Abi?"

"Yok çay istemem," dedi Tatar. "Soğuk birşeyler içeceğim. Sen bana buz gibi bir Lezzo getir en iyisi."

Şemsi ve suratındaki eğreti gülümseme bir süre daha aynı pozisyonda kaldı. "Afedersin Abicim. Nasıl söyledin?"

"Lezzo lan, Lezzo."

"Tabii Abicim... Lezzo Abicim... Hemen..." diye başıyla onaylayarak geriledi Şemsi, Piç Okan'a ne istediğini bile sormadan.

Şemsi gittikten sonra Tatar, Piç Okan'a döndü. "Bana bak, sakın bu gece içip sıçıp yarın beni oralarda tek başıma bırakma yoksa canını çok fena yakarım. En ufak bir hata her şeyi bok eder. Şimdi ne yapacağımızı bir kez daha anlatacağım, beni iyi dinle."

Tatar, Piç Okan'a planının ayrıntılarını anlatırken Şemsi de etekleri tutuşmuş bir halde kahvedeki herkesten 'Lezzo'nun ne menem bir şey olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Ne var ki zavallı adam kimseden ciddi bir yanıt alamıyordu. Sonunda korka korka Tatar'ın yanına geldi. "Abicim, sizin meşrubat portakallı gazoz gibi bir şeydi, değil mi? Emin olamadık da..."

"Tamam ulan, kalsın. İstemiyorum Lezzo falan," diyerek ayağa kalktı Tatar. Oturduğu yerde feleğini şaşırmış gibi duran Piç Okan'a kendisini takip etmesini işaret edip uzun adımlarla kahveden dışarı çıktı. Piç Okan kısa bir tereddüt geçirdikten sonra onun ardından gitti.

Bir dakika kadar sonra Piç Okan eli cebinde, Tatar'ın kendisine verdiği tabancanın kabzasında kahveye geri döndü. Kapıya yaslanıp evlere şenlik bir suratla içeridekilere baktı. Onların dışarıya çıkmalarının ardından kahvehaneye çökmüş olan sessizliği Tahtakafa Cemal'in tok sesi bozdu. "Oğlum Şemsi! Bize üç çay getir. Okan Abi'ne de eraş pozitif bi serum çek."

8.

Yirmi beş yıllık öğretim üyesi Profesör Olcayto Fişek sınıfa girdiğinde, mesleğe başladığı ilk günden beri öğrencilerin ne kadar değiştiğini düşündü: Giyim kuşamları, saç kesimleri, dinledikleri müzik, konuşma tarzları... Aynı denebilecek tek şey hepsinin geri zekâlı oluşuydu. "Günaydın," diyerek kürsüye geçti. Ağır ağır sandalyesini çekip oturmak, çantasından çıkardığı bazı evrakları incelemek ve dolmakalemiyle bu evraklar üzerinde birtakım notlar almak gibi sınıfın ders havasına girmesini sağlayan rutin işlemlerden sonra bakışlarını öğrencilerin üzerinde gezdirerek son mırıltıları da ezdi. "Evet çocuklar, bugün dönem sonu sunumlarımıza başlıyoruz. Her bir arkadaşımız, bütünüyle kendi olanakları ve hayal gücüyle yaptığı bir çalışmayı diğerleriyle paylaşacak. Sunum interaktif olacak; yani dinleyici konumundaki arkadaşlar diledikleri zaman anlatıcının sözünü kesip soru sorabilecekler. Ancak dönem sonuna kadar yapılan çalışmaların tümünü dinleyebilmek için her ders en az iki sunum yapılabilmeli. Anlayacağınız, vaktimizi iyi kullanmalıyız. O yüzden lütfen bir soru sormadan önce iki kez

düşünün. Ve bu da, her zaman yaptığınızdan iki kez daha fazla düşünmeniz gerektiği anlamına geliyor."

Profesör, sınıfın en iddialı öğrencilerinden Akın Akıncı'nın ayağa kalktığını görünce, kim bilir kaçıncı kez bu çocuğun bütün hırsını özgün kafa yapısına borçlu olduğunu düşündü. Akın master yıllarından çok önce, daha lisans eğitimi alırken yumurta biçimindeki kafatasıyla dikkatini çekmişti Profesör'ün. Zaman içinde, kendini gösterdikçe de zihinsel yetenekleriyle Profesör'ün az çok özdeşleşebildiği, kendisinde gençliğini görebildiği tek öğrencisi haline gelmişti. Evet, Akın başından beri özel bir öğrenciydi ve piştikçe daha da iyi olacağı kuşkusuzdu. Ama çocuk kürsünün yanına gelip kazık gibi tepesine dikilince Profesör biraz huylandı. "Ne var? Ne istiyorsun?"

"Burada dersi veren kişi konumunda bizler olacağımıza göre sunumların kürsüden yapılması daha doğru diye düşünüyorum," dedi Akın, isteği reddedildiği takdirde her tür çılgınlığı yapabileceğini düşündüren bir suratla.

Profesör zoraki gülümsedi. "İyi de, ben nerede oturacağım?"

"Benim yerime geçebilirsiniz," dedi Akın aynı ciddiyetle. "Ya da isterseniz sandalyenizi alıp bir kenara çekilebilirsiniz. Ben sadece kürsüyü istiyorum."

Profesör olayı bir kişilik savaşına çevirmemek gerektiğini düşünerek ama böyle düşündüğü için de kendini dünyanın en sefil yaratığı gibi hissederek masadaki kâğıtlarını toplayıp kalktı. "Nasıl istersen. İleride o kadar sıkılacaksın ki bu masadan," dedi durumu biraz olsun kurtarmak için. Ama sesi kulağına öyle iğrenç gelmişti ki kendinden bir kez daha nefret etti.

"Çalışmamın adı 'Kocasının Kafasını Baltayla Parçalayan Kadınlar,'" diye sunumuna başladı Akın Akıncı. Sınıftan bir mırıltı yükseldi. Akın umursamadan devam etti. "Bugün si-

ze psikoseksüel çatışmaların cinsiyetler arası ayrışma aşamasında ortaya çıkan farklı moral gelişim süreçlerinin kadında yol açtığı özgün bir davranış örüntüsünden söz etmek istiyorum."

Sınıftaki mırıltıların yükselmekte olduğunu fark eden Profesör araya girdi. "Bir dakika lütfen Akın." Aslında Profesör Fişek hiçbir zaman şovmen ruhlu hocalardan biri olmamıştı. Onun daha ağırbaşlı ve pek anlaşılır şeyler anlatmamakla beraber öğrencilerine, ileride onu vaktiyle daha dikkatli dinlemedikleri için büyük pişmanlık duyacaklarını düşündüren bir tarzı vardı. Ama o gün, belki de kısmen Akın egosunu zedelediği için biraz sululuk yapmak geliyordu içinden. "Arkadaşlar," dedi esprilerini anlama eğilimindeki azınlığı gülmeye hazırlayan bir ses tonuyla. "Klinik psikoloji master sınıfı öğrencileri olarak, hiç değilse burada konuşulanları çok iyi anlayabiliyormuş ve hatta bunlara karşı gerçekten de ilgi duyuyormuş gibi bakabilme yeteneğini kazanmış olmanız gerekiyor."

Profesör'ün sözleri hedefini bulmuştu. Öğrenciler bir iki kahkaha attıktan sonra arkadaşlarının sunumunu dinlemek için daha büyük bir istek duymaya başladılar.

Akın sunumunu kaldığı yerden sürdürdü. "Ülkemizde ve dünyada her yıl yüzlerce evli çift birbirini öldürüyor; işi sosyal yönden ele alırsak bu rakam yüz milyonlara bile vurabilir ama bu, şu anda konu dışı. Benim çalışmamda ele aldığım cinayetlerin operasyonel tanımlaması sadece fiziksel imhayla sınırlıdır.

"Evet, eş cinayetlerine baktığımız zaman karısını öldüren kocalarla, kocasını öldüren karıların rakamının aşağı yukarı aynı olduğunu görüyoruz. Yani bu noktada, bir psikolog açısından her şey son derece normal. Ancak ne zaman ki, cinayet için seçilen yöntemleri inceliyoruz o zaman ortaya son derece ilginç farklılıkların çıktığını görüyoruz. Uyur-

ken kocasının kafasını baltayla parçalayan kadınların sayısı, karısını aynı biçimde infaz eden erkeklerin tam yüz yetmiş sekiz katı. İşte beni, bu konuyu araştırmaya iten şey bu rakamlar arasındaki dramatik fark oldu." Akın bu noktada arkadaşlarının tepkilerini gözlemek için bir süre sustu.

Konuşan tek kişi VJ kılıklı kız Esra oldu. "Ay Akın, sen hakikaten manyaksın!"

Akın gülüşmeler çığrından çıkmadan yüksek sesle sunumuna döndü. "Şunu da belirtmek isterim ki, ünlü psikanalist Richard Dikbaş 1984 tarihli makalesinde pek çok normal kadının -tabii bir kadın ne kadar normal olabilirse- rüyasında kendini baltayla koca kafası parçalarken gördüğünü belirtiyor. Üstelik bu kadınların bazıları evli bile değil!"

"İtiraz ediyorum hocam," diye itiraz etti şişe dibi gözlüklü kız.

"Neye itiraz ediyorsun kızım?" dedi Profesör Fişek. "Mahkemede değiliz ki... Ne söyleyeceksen söyle."

"Belki mahkemede değiliz ama Akın arkadaşımız kadınları yargılıyor. Onların normal olmadığını söylüyor. Bu, kadın sınıfına karşı yapılmış bir ayrımcılıktır ve..."

"Kadınlar bir sınıf değildir avanak!" diye onun sözünü kesti bahar döneminin sonuna yaklaşılmasına rağmen hâlâ atkısını çıkarmayan Yaşar. "Bu yüzden de kadın sorunu, mücadele içinde ayrı bir sorun olarak ele alınamaz."

"Avanak senin anandır... babandır!" dedi kız öfkeyle.

"Yeter!" diye bağırdı Profesör Fişek. "Bir daha böyle sözler ettiğinizi işitirsem ikinizi de sınıfımdan atarım."

"Biz zaten hiçbir zaman sizin sınıfınız içinde yer almadık," dedi Yaşar. "Yanlış anlaşılmasın, burada 'biz' derken kendimi kastediyorum, buradaki gençleri değil."

Bir anda kan beynine çıkıverdi Profesör'ün. "Arkadaşlarına genç deme," diye homurdanarak bir solukta delikanlının yanında bitti.

Yaşar aşağılayıcı bakışlarla Profesör'ü şöyle bir süzdü. "Ne var ki bunda? Genç olmak kötü bir şey mi?"

Profesör o anda okuduğu vaka analizlerinde kimi hastalarının göz kararması diye tanımladığı deneyimi yaşadı. Çocuğun boynundaki atkının bir ucunu nasıl yakalayıp bütün gücüyle kendine çektiğini bilemedi. "Bana demagoji yapma ulan!"

Çocuk dili dışarıda sırasının üzerinde yapıştı. Kurtulmak için ne kadar çırpındıysa da para etmedi. "Pardon," dedi boğuk bir hırıltı halinde.

Ne var ki, bu özür Profesör'ün hiddetini geçirmeye yetmemişti. Atkıyı biraz daha sıktı. "Bana pardon da deme!"

Çocuk çaresizce bir kez daha hırladı. "Pardon..."

"Sen bittin," dedi Profesör. Diğer öğrenciler çıt çıkarmaya bile cesaret edemeden cinayeti izliyorlardı.

Tam o sırada hemen her zamanki gibi hiçbir şeyin farkına varmadan gözleri kapalı walkman dinleyen ve besbelli kendini iyice müziğe kaptırmış olan çiçek çocuğun bağırtısı duyuldu. "Şubidup!"

Profesör başını o yana çevirip atkının ucunu bıraktı. Zavallı delikanlı perişan bir halde sandalyesine yığıldı. Öğrencilerse bu kez yeni kurbanın akıbetini izlemek üzere sandalyelerini çiçek çocuğa doğru konumladılar. Profesör ağır ağır hâlâ eliyle koluyla ritim tutarak şarkı mırıldanan çocuğun yanına yaklaştı. Elini uzatıp walkman'i kapattı. Çocuk birden kendine geldi. Gözlerini açıp karşısında hocasını görünce pek şaşırmadı ama sınıftaki ölüm sessizliği ve arkadaşlarının suratlarındaki dehşetli ifade hiç de hayra alamet değildi.

Neyse ki Profesör güçlükle de olsa kendisini yeni bir şiddet girişiminden alıkoymayı başardı. "Derste müzik dinleme yavrum. Bak arkadaşın sunum yapıyor," dedi delilik sınırının azıcık gerisine çekilmiş yumuşak bir ses tonuyla.

Profesör çocuğun uslu uslu kulaklıklarını çıkarttığını gö-

rünce oradan uzaklaşmak üzere arkasını döndü. Ne var ki tam o sırada çiçek çocuk viyakladı: "Pardon hocam."

Profesör bir an sırtına okkalı bir tokat yemişçesine sarsıldı. "Ona kadar say," diye telkinde bulundu kendine.

Bu arada atkılı genç yerinden fırladı ve koşa koşa sınıfın kapısına ulaştı. "Bunun hesabı sorulacak!" diye bağırdıktan sonra ağlayarak kaçıp gitti.

Profesör iki kez ona kadar saydıktan sonra Akın'a döndü. "Haydi sunumuna devam et yavrum. Seni dinliyoruz," dedi hiçbir şey olmamışçasına.

"Tabii, hocam... Elbette..." diye geveledi Akın. "İsterseniz yerimden de devam edebilirim?"

"Ne gerek var yavrucuğum? Bugün sınıfın hocası sen sayılırsın."

"Şey, tabii. Evet, elimizdeki veriler cinayet aleti konusundaki seçimin tümüyle pratik nedenlere dayanmadığını açıkça gösteriyor. Öyleyse sormamız gereken soru şudur: Niçin balta? Ya da şöyle sorabiliriz: Balta balta mıdır? Benim buna cevabım, hayır balta sadece bir balta değil bambaşka bir şeyin sembolüdür."

"Çok ilginç," dedi Profesör çiçek çocuğun sırasının üstüne oturarak. "Lütfen bize bu baltanın neyi sembolize ettiğini açıklar mısın?"

"Elbette hocam. Zevkle," dedi Akın zevkle. Profesör'ün ilgisi bir anda kendini yeniden çalışmasının heyecanına kaptırıvermesini sağlamıştı. "Çok küçük yaşlarda her çocuğun zıt cinsiyetli ebeveynine karşı bir aşk duyduğunu biliyoruz. Yani erkek çocuk annesine, kız çocuk ise babasına tutkun."

"Ama bu çok masum bir aşk, değil mi hocam?" diye aradan çıkıverdi Esra.

Freud'un teorisini yeni öğrenen bütün salak kız öğrencilerinin standart sorusuyla bir yüksek lisans sınıfında karşı-

laşmak Profesör'ün sinirlerini yeniden ayaklandıracak gibi olduysa da bu soruyu nazik bir gülümsemeyle geçiştirdi. Akın da devam etmesi gerektiğini anladı. "Ve elbette çocuk zaman içinde bu aşkın umutsuzluğunu fark ediyor. Çünkü çok güçlü bir rakibi var, yani hemcinsi olan ebeveyni. Ve işte bu aşamada oğlan Oidipus, kız Electra kompleksini yaşamaya başlıyor. Diğer bir deyişle, çocuk hemcinsi olan ebeveynini öldürmek istiyor."

"Amma da yaptın ha!" diye isyan etti rüyasında babasının penisi olan iri yarı genç.

Belki de kadere inanmalıyım, diye düşündü Profesör. O gün katil olmaya yazgılıydı herhalde. "Neden bütün bunları yeni duyuyormuş gibi davranıyorsunuz çocuklar? Siz aydan mı geldiniz?"

"Hayır da yani," dedi çam yarması. "Neden Freud'un bütün söylediklerini harfiyen kabul edelim? Dünyada pek çok kişi artık ona itibar etmiyor. Örneğin şey Freud'çular... Ney Freud'çulardı yahu? Dilimin ucunda ama..."

"Neo-Freudienler," diye tısladı Profesör işaret ve baş parmaklarıyla kafatasını sıkarak.

"Evet. Ben bir neo-Freudien'im. Akın'ın söyledikleri bana saçma geliyor."

"Ben daha bir şey demedim ki," dedi Akın. "Bunlar Freud'un söyledikleri. Şimdi biraz daha sabredersen ben de birşeyler söyleyebileceğim."

Çam yarması bilimsel bir konuda itirazda bulunmaktan dolayı duyduğu gururla çenesini kapatıp eleştirel bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu.

Akın hafifçe öksürerek dikkatleri tekrar üstüne topladıktan sonra devam etti. "Her neyse, hepimizin bildiği ya da bilmesi gerektiği gibi hemcinsi olan ebeveynin yüreciğine saldığı korku nedeniyle çocuk aşkından vazgeçmenin mantıklı olacağını anlar. Çünkü rakip çok büyük ve ürkütücü-

dür. İşte bu aşamada çocuk, burada adı gerekmeyen bir savunma mekanizması aracılığıyla, aslında nefret ettiği hemcinsi ebeveyniyle özdeşleşir. Yani bükemediği bileği öper. Kız çocuklar annelerini, erkek çocuklar babalarını örnek almaya başlarlar ve hayatları boyunca taşıyacakları cinsel rollerini de böylelikle öğrenirler."

"Ben bütün bunların uyurken kocalarının kafasını baltayla parçalayan kadınlarla ne gibi bir ilgisi olduğunu hâlâ anlamıyorum. Şunu biraz daha basitleştiremez misin?" diye atıldı Esra herkesi zekâsından ziyade cesaretine hayran bırakarak.

"Psikanaliz çok karmaşık bir konudur," dedi Akın kasım kasım kasılarak. "En basit haliyle ele aldığımızda dahi bazı şeyleri anlamak güç olabilir. Einstein'in ne dediğini bilirsin: 'Bir şeyi olabildiğince basitleştirmeliyiz; daha fazla değil.'" Kendinden çok memnun olduğu her halinden belliydi.

"Ama vaktimiz giderek azalıyor," dedi kız iyiden iyiye sinirlenerek. "Ve daha şu baltanın ne anlama geldiğini bile söylemedin. Ben de sunumumu bugün okumak istiyorum."

Akın hiç bozuntuya vermeden ağır ağır konuşmayı sürdürdü. "Az önce çocuğun hemcinsi olan ebeveyniyle özdeşleşme nedeninin korku olduğunu söylemiştim anımsarsanız. Burada, çocuğun neden korktuğu çok önemlidir. Evet, erkek ve kız çocuk farklı şeylerden korkmaktadır. Erkek çocuk, irrasyonel bir şekilde babasının gelip yakut çekicini keseceğinden korkmaktadır."

"Neyini neyini?" diye sordu Semra.

Akın sağ kolunu sol eliyle kavradı. "Yakut çekicini. Bu, Araplar'ın erkeklik organı için kullandıkları çok zarif bir terimdir. Sizinkine de yakut taşı derler... Şey, yani kadınlık organına."

"Ya? Çok hoş," diye mırıldandı Semra besbelli analojiyi anlamlandırmaya çalışarak.

"Kız çocuk ise böyle bir şeyden korkmaz çünkü onun kesilebilecek bir yakut çekici yoktur. Onun bütün korkusu, annesinin sevgisini kaybetmektir."

O sırada titrek bir öksürük duyuldu. "Bir şey sorabilir miyim hocam?" diye sordu besbelli henüz yeterli miktarda alkol almamış olan sinek beşli acınası bir ses tonuyla.

Profesör başıyla onaylayınca Afşin, Akın'a döndü. "İnsan neden nefret ettiği birinin sevgisini kaybetmekten korksun?"

Akın otomatik olarak açıklayıcı postürüne bürünüp ona döndü fakat hiçbir şey söyleyemeden öylece kalakaldı. Sorunun onu şaşırttığı belliydi. Biraz ıkınıp sıkındı, kâğıtlarını karıştırdı ve sonunda çakmak çakmak olmuş gözlerini Afşin'e dikti. "Bir hayvan bile annesinin sevgisini kaybetmek istemez Afşin." Sonra da onun başka bir ukalalık etmesine fırsat vermemek için çabucak devam etti. "Peki bir yanda yakut çekicinin kesileceğinden korkan bir oğlan, diğer yanda ise zaten pek hazetmediği bir kadının sevgisini kaybetmekten korkan bir kız. Şimdi kendimize şu soruyu soralım: Bu iki çocuktan hangisinin korkusu daha büyüktür? Elbette ki, erkeğinki. Korkunun büyüklüğü de ahlâkın temelini oluşturduğu için erkekler, kadınlardan daha ahlâklıdır."

Bu iddia, Profesör'ün az önce estirdiği terörün son izlerini de sildi. Kızlardan bir homurtu, erkeklerden hoşnut nidalar yükseldi. "Yani bu kadınlar ahlâken daha zayıf oldukları için mi kocalarının kafasını parçalıyor diyorsun?" diye bağırdı Semra.

Akın'ın yerinde Michael Kaine olsa o kadar soğukkanlı gülümseyemezdi. "Bilakis güçlü oldukları için."

"Söylediklerinin hiçbirini anlamıyorum. Üstelik anlaşılır şeyler söylediğinden de pek emin değilim!" diye karşılık verdi Semra.

Profesör Fişek'in öfkesi de yerini garip coşkuya bırakmıştı. Hatta ne zamandır sınıfta kendini bu kadar iyi hissettiği-

ni anımsamıyordu. "Haydi arkadaşlarını daha fazla merakta bırakma," dedi Akın'a neredeyse sevecen bir ses tonuyla.

Hocasının memnuniyetini fark eden Akın boğazını temizledi. "Görüyorsunuz ya, psikanaliz paradokslarla dolu," dedi keyifle. "Bakın, bazı çocuklar bu özdeşleşme işini fazla abartırlar; elbette bunun nedeni, yine, duyulan korkunun büyüklüğüdür. Ve bildiğiniz gibi, her sevginin temelinde cinsellik vardır. Bu yüzden, bu özdeşleşme esnasında cinsel enerjilerini de hemcinsleri olan ebeveyne yöneltiverirler. Bunun neticesinde de, bireyde eşcinsel eğilimler baş gösterir. Bu eğilimler açık ya da örtük olabilir. Şimdi olayın kız çocuğundaki etkisine bakalım: Kız çocuğu cinsel enerjisini annesine çevirmiş, yani anasıyla çiftleşmek istiyor..."

"O-ha," dedi çam yarması.

Akın kaptırmış gidiyordu. "Ne var ki, bunu yapamaz çünkü onu mutlu edebilecek bir şeyi... bir yakut çekici yok. Bu kez de, bir yakut çekicine sahip olan babasını kıskanmaya başlıyor. Ondan nefret ediyor ve büyüyünce de bütün erkeklerden. İçten içe hep bir yakut çekicine sahip olmayı istiyor. Ve işte meşum bir gece, yıllar yılı içinde büyüttüğü bir yakut çekicine sahip olamama acısıyla, gerçek bir yakut çekicine sahip olan kocasını, daha doğrusu kocasının suretinde babasını ortadan kaldırıyor." Akın en dramatik tavrını takınarak öyküsünü tamamladı. "Ve hem de neyle? Evet, yanılmadınız! Balta, yani ölümcül bir yakut çekiciyle."

"Bence karın senin kafanı kahvaltı masasında uçuracak," dedi şişe dibi gözlüklü kız. "Sonra da onu bir rafadanlığa yerleştirip afiyetle yiyecek."

"Arkadaşlar," dedi Profesör Fişek. "Akın hepinize çalışmasının bir kopyasını dağıtacak. Tüm görüş ve eleştirilerinizi yazıp bana verebilirsiniz. Ama şimdi lütfen bu konuyu kapatıp Esra'nın sununa geçelim."

Esra çiçek desenli sunum dosyasıyla kürsüye geçti. Saçını

başını düzelttikten sonra dosyasını açtı. "Benim çalışmamın adı... Ama lütfen gülmeyin. Erkek arkadaşım çalışmama bu ismi vermem için çok ısrar etti."

Böylece sınıftaki herkesin suratına peşinen bir sırıtış yerleştirivermişti. "Lütfen, rahat ol ve sunumunu yap," dedi Profesör.

"Teşekkür ederim hocam. Çalışmamın adı 'Mestan'ı Nasıl Mest Ettim'."

Sınıfta tüm kampüsü yerinden oynatacak bir kahkaha koptu. Çiçek çocuk bile Profesör'ün tam dibinde ve sağ elinin altında oturmasına rağmen krize girmiş gibi gülüyordu. Profesör Fişek hafifçe boğazını temizledi. "Mestan senin erkek arkadaşın mı oluyor?"

Dalgacı psikologlardan kimisi gülmekten sıralarından yuvarlanırken Esra en gücenmiş haliyle Profesör'e döndü. "Hayır hocam. Mestan benim köpeğim," dedi hırçınlıkla pişmanlık arasında gidip gelen bir sesle.

"Pekâlâ çocuklar! Lütfen arkadaşımızın çalışmasını dinleyelim."

"Size sunacağım çalışma bir deney," diye başladı Esra. "Tek denekli bir deney. Deneğim de, köpeğim Mestan."

"Yani sadece bir denek mi kullandın?" diye sordu Profesör. "Bu sayı biraz az değil mi?"

"Ama ortaya çıkardığım şey o kadar evrensel ki, bulduğum sonuçların tüm insanlık için geçerli olduğunu siz de göreceksiniz."

Profesör dudaklarını ısırdı. "Yani sen bize, bir denekli çalışman neticesinde keşfettiğin gerçeğin, gelmiş geçmiş tüm insanlar için genellenebildiğini söylüyorsun. Ve kullandığın denek de bir köpek; Mestan. Yanılıyor muyum?"

Esra'nın yüzü koca bir gülücükle aydınlandı. "Tastamam öyle hocam."

"Memleketimizin ruh sağlığını sizlerin eline emanet ede-

ceğimizi düşünmek içimi ne kadar rahatlatıyor bilemezsin," dedi Profesör. "Lütfen başla kızım."

"Köpeğim Mestan üç yaşında bir erkektir," diye başladı sunumuna Esra. "Mestan'ın çok önemli iki özelliği vardır: Bunlardan birincisi iki ayağı üzerine dikilip patilerini sallayarak 'isteme' davranışı sergilemesi, ikincisiyse cinselliğe karşı son derece ilgisiz bir hayvan olmasıdır. Onu Kaan'ın - yani erkek arkadaşımın- köpeği Lucy'yle çiftleştirmeye çalıştığımız günü anımsıyorum da, sonuç tam bir faciaydı. Lucy zavallı Mestan'ın tepesine çıkmış zavallı köpeciğim iç parçalayıcı feryatlarla kaçacak delik aramıştı. O gün yaşadığı travmadan sonra Mestan dişilerden büsbütün soğudu. Ama ben bu durumu değiştirmeyi başardım.

"Benim annem bir hemşire olduğu için ilaçlarla küçük yaşımdan beri haşır neşiriim. Bu yüzden erkeklerde cinsel iştah yaratan bir ilaç kokteyli hazırlamam güç olmadı. Her gün öğlen yemeğinden sonra saat tam birde Mestan'a bu ilaçtan bir doz enjekte etmeye karar verdim. Ilacım daha ilk gün tesirini gösterdi ve Mestan hayatında ilk kez erişkin cinsel davranışları göstermeye başladı."

"Yani Lucy'yle çiftleşmeyi kabul etti, öyle mi?" diye sordu Profesör.

"Tabii ki onu Lucy'yle karşılaştırma riskini göze almadım," dedi Esra tam bir kendine güvenle. "Seanslar esnasında Mestan ve ben tamamen yalnızdık."

Arkadaşları yeniden kahkahaları koyuverince Esra söylediklerinin ne anlama geldiğini düşündü. "Aptallar!" diye bağırdı. "Öyle değil! Bir köpeğin cinsel davranış gösterdiğini anlamak için ille onunla yatmanız gerekmez."

"Bu cinsel davranışları nasıl tespit ettiğini anlatabilir misin lütfen?" diye sordu Profesör kahkahalar biraz diner gibi olunca.

Esra kıpkırmızı kesilmişti. "Şey," dedi eliyle sağ dizinden

aşağısını sıvazlayarak. "Bu konuda bana güvenmenizi istemek zorundayım."

"Pekâlâ," dedi Profesör. "Seni dinliyoruz."

"Dediğim gibi her gün aynı saatte ona bu iğneyi yapıyordum ve Mestan da iğneyi yemesinden aşağı yukarı on dakika sonra gelip cinsel davranışlarını güzelce sergiliyordu. İnanın, o eski pısırık Mestan'dan eser kalmamıştı... Ve şimdi deneyimin en can alıcı noktasına geliyorum. On beş gün bu şekilde davrandıktan sonra on altıncı gün ona bir iğne daha yaptım: Ancak bu kez enjektörde sadece tuzlu su bulunuyordu, cinsel uyarıcılar değil. Oysa Mestan iğneyi yedikten sonra en az bir önceki günkü kadar istekli bir hale geldi. Düşünebiliyor musunuz hocam? Hayvan iğneyi yedikten sonra cinsel uyarılmaya öyle bir koşullanmış ki, tuzlu su bile onu azgın bir canavara çevirebiliyordu!"

Öğrenciler mırıl mırıl kendilerince bu çalışmanın anlam ve önemini tartışırlarken Profesör hiçbir şey söylemeden öylece duruyordu. Sanki başka bir dünyaya dalmış gibiydi.

"Görüyorsunuz ya," dedi Esra. "Plasebo etkisi elde etmek için ille de bilişsel yorum gerekmiyor..."

Fakültede İşletme eğitimi gördükten sonra her nedense klinik psikoloji yüksek lisansı yapan o tuhaf cinse ait insanlardan biri olan Bora atıldı. "Plasebo etkisi nedir ki?"

"İnancın gücü," diye yanıtladı Semra. "Başının ağrıdığını söyleyerek doktora gidersin ve doktor da sana ağrı kesici diye aslında hiçbir işe yaramaz bir hap verir. Sen de yuttuğun hapın bir baş ağrısı ilacı olduğunu düşündüğün için ağrıdan kurtuluverirsin. Psikosomatik rahatsızlıklarda plasebo kullanmak yaygın bir yöntemdir."

"Bugüne kadar öyleydi," dedi Esra gözleri parlayarak. "'Mestan'ı Nasıl Mest Ettim' adlı tarihi makale yazılana kadar. Benim çalışmam, plasebo etkisi oluşturmak için bir bilişsel yorum gerekmediğini açıkça ortaya koyuyor."

"Ya da hayvanlarda da bilişsel yorumlama görülebileceğini," dedi Akın alaycı bir tavırla. "Zaten senin varlığın bile başlı başına bunun kanıtı."

"Hocam, bana hakaret ediyor!" diye bağırdı Esra.

"Sen bir üç kâğıtçısın. Ben bu çalışmanın çok benzerinin eşeklerle yapıldığını biliyorum. Hayvana her gün ensülin verip kan şekerini düşürüyorsun ve sonunda tuzlu su bile versen enjeksiyonun ardından kan şekeri düşüyor."

Esra hiddetten mosmor kesilmişti. "Hocam, Akın bana eşek diyor!"

Profesör Fişek konuşulanların hiçbirini duymuyor gibiydi. Gözleri ileride sabit bir noktaya takılmış kendi kendine aynı sözcüğü tekrarlayıp duruyordu. "Plasebo."

Çiçek çocuk temkinli bir şekilde uzanıp hocasının donuk yüzüne baktı. "Plasebo çok sıkı bir gruptur hocam. Bende bir sürü kaseti var. İsterseniz getiririm."

* * *

Profesör Fişek aynı günün akşamı Şevket Hakan Tunçel'i cep telefonundan arayarak P 330'u bulduğunu ve uygulama yapmak üzere akşam onun evine gelebileceğini bildirdi. Şevket Hakan Tunçel sevincinden deliye dönmüştü.

"Siz bir harikasınız Profesör! Siz dünyanın en büyük bilim adamısınız. Gelmiş geçmiş en büyük dahi... Ama ben bunu biliyordum. Sizin kesinlikle başarılı olacağınızdan emindim. Nobel'i kazanacaksınız! Hatta Légion d'honneur ve devlet sanatçısı unvanı alacaksınız. Siz..."

"Lütfen biraz sakinleşin," dedi Profesör telefonun almacını bütün gücüyle sıkarak. "P 330'u benim bulduğum söylenemez. Ayrıca henüz olumlu bir sonuç alıp alamayacağınızı bilemiyorum. Övgülerinizi ancak denememiz başarıya ulaştıktan sonra kabul edebilirim."

Şevket coşkusunu dizginlemekte güçlük çekiyordu. "De-

ğil mi ki siz o dalgayı yakaladığınızı söylüyorsunuz, ben başarılı olacağınızdan eminim! Yarım saat içinde evde olurum. Sabırsızlıkla sizi bekleyeceğim. Kaçta gelebilirsiniz?"

Profesör duvardaki saate baktı. "Sekiz gibi."

"Anlaştık o zaman."

Profesör telefonu kapattıktan sonra öğleden sonraki üç saat süresince yazdığı yazıya göz gezdirdi. Başlıklandırma, özet, sağ üst köşede çalışmanın yayımlandığı derginin adı ve sayfa numaraları, kullanılan fontlar, referanslar... Görünüş olarak elindeki zırvalığı American Psychologist dergisinde yayımlanmış saygın bir bilimsel makaleden ayırt etmek mümkün değildi. Derin bir iç çekip yerinden kalktı ve odasından çıkıp yazının bir fotokopisini çekmek üzere Bölüm Sekreterliği'ne gitti.

Taksim'de yediği akşam yemeğinin ardından taksiyle Bahçelievler'e doğru giderken Profesör'ün içi içini yiyordu. Plasebo etkisiyle bir adamın beyin dalgalarını etkilemeye çalışmak tam bir çılgınlıktı. Üstelik öyle içler acısı bir metodolojiyle hareket ediyordu ki yaptığı iş bilimsel açıdan da bir kepazelikti. Gerçi amacı sağlıklı bir bilimsel çalışma yapmak değil, şu ya da bu şekilde Şevket Hakan Tunçel'in arızalı beyninde P 330 ortalamalı dalgalar oluşturmak ve bunları onun suratına çarpmaktı. Ona sorununun çözümünün bu dalgalarla ilgili olmadığını anlatmanın başka hiçbir yolu yoktu. Yine de bir bilim adamı olarak içi rahat etmiyordu işte. Sonra başka sorunlar da vardı: Şevket hem kafası çalışan hem de çok hastalıklı bir adamdı. Onun kendisini kandırmaya çalıştığını hissederse vereceği tepkiyi kestirmek çok güçtü. Her şeyin yolunda gitmesi, yani Profesör'ün sefil planının başarıya ulaşarak Şevket'in P 330 dalgaları yumurtlaması da başka bir felaketti. Bu, "Ş.H.T. Vakası" makalesinde atlayamayacağı kadar önemli bir fenomen olurdu ve bilim dünyası bu yaptığına hiç de hoş gözle bak-

mazdı. Sonra birtakım serseriler çıkıp çağdaş psikolojinin tüm kazanımlarını sadece bir 'plasebo etkisi' olarak tanımlamaya kalkışmaz mıydı? Bu anti-psikiyatristlerin eline koz vermeye gelmezdi. Tam bir batağa saplanmıştı. Acaba daha önce bir psikolog Nobel Bilim Ödülü'nü kazanmış mıydı?

Profesör, Şevket'in apartmanının önünde taksiden indiği anda kapı otomatiğine basıldığını işitti. Belli ki, Şevket'in içi içine sığmıyordu. Merdivenleri tırmandığında da, tam tahmin ettiği gibi onu kapıda ve suratında koca bir sırıtışla kendisini beklerken buldu. "Hoşgeldiniz, Profesör. Artık gelmeyeceğinizden korkmaya başlamıştım."

Profesör içeri girerken kol saatine baktı. "Saat daha sekizi beş geçiyor."

"Ama ben sizi dört saattir bekliyorum," dedi Şevket bütün gücüyle onun elini sıkarak.

"Of, parmaklarımı kıracaksınız! Bana kastınız mı var?"

"Özür dilerim. Sizin telefonunuzu aldığımdan beri gücümü hiç kontrol edemiyorum nedense. Arabamı kapının önüne park ederken de vites kolunu kırdım zaten. Herhalde aşırı heyecandan."

Çok güzel, diye düşündü Profesör. İstediğini elde edemezse çok, ama çok sinirlenecek, gücünü kontrol edemeyen potansiyel bir sapık katille aynı evdeyim. Ve az sonra onu kandırmaya çalışacağım. "Biraz sakinleşmeye çalışın rica ederim."

"Haklısınız, özür dilerim. Sakinleşmeliyiz, çok sakinleşmeliyiz... Durun şu kılıcı alayım kanepenin üzerinden de rahat rahat oturun şöyle."

Profesör Fişek en az bir metre uzunluğundaki kılıca dehşetle baktı. "O ne öyle?"

"Bu dedeme ait," dedi Şevket kılıcı bir yakuza estetiğiyle Profesör'ün burnuna doğru uzatarak. "Yemen'de bununla onlarca kişiyi biçmiş. Pek hoş bir şey değil tabii ama insanı heyecanlandırıyor."

Profesör'ün suratını ateş basmıştı. "Verin de bir inceleyeyim şunu."

Şevket seri bir hareketle kılıcın keskin tarafını düşey konuma getirerek kabzayı kanepeye oturmuş olan Profesör'e uzattı.

"A, gerçekten çok güzelmiş. Şimdilik şuraya koyayım da, daha sonra iyice bakarım," diyerek kılıcı kanepenin Şevket'e uzak düşen kenarına dayadı Profesör.

Şevket onun yanına çöktü. "Haydi anlatın Profesör."

Profesör bir iki yutkundu. Sonra cebinden dörde katlanmış sahte makaleyi çıkarttı. "İşte. Bu, Amerikan Psychologist'in Ağustos sayısında yayımlanan bir makale. 'Klasik Elektrofizyoloji Paradigmalarında Sapmalar' adını taşıyor. Aslında çok basit. Belirli koşullar altında, sizin de daha önce sözünü ettiğiniz N 100, P 300 gibi klasik dalga boylarında kısalmalar ve uzamalar olduğunu tespit etmişler."

"Ne gibi koşullar altında?"

"Genellikle deneklere çeşitli kimyasallar vermişler. Metabolizmayı hızlandıran kimyasallar dalganın ortaya çıkış süresini çabuklaştırırken, yavaşlatanlar geciktiriyormuş. İşte bakın, burada P 300 paradigmasının deneklerde 330 milisaniyelik pozitif sıçramalar oluşturduğu yazılı. Tabii yazar P 330'a özel bir önem atfetmemiş. Çünkü bunun ne kadar önemli bir dalga olduğunu henüz bilmiyor."

Şevket heyecanla makaleyi Profesör'ün elinden alıp incelemeye başladı. "Peki bu deneyde metabolizmayı yavaşlatmak için deneklere hangi maddenin verildiği yazılı mı?"

"Evet. Bakın şurada: *Tilia Cordata.*"

"Tilia Cordata mı? O da nedir?"

Profesör ellerinin titremesine mani olmaya çalışarak son darbeyi vurdu. "İşte bu," dedi cebinden çıkardığı adi bir kesekâğıdını ona uzatarak.

Şevket kesekâğıdını alıp merakla içine baktı. "Ama bu... bu bildiğimiz ıhlamur."

Profesör yalandan bir kahkaha atarken yüzü öyle bir şekil almıştı ki suratına bakan sekiz yaşın altındaki tüm çocukları ağlatabilirdi. "Evet, ıhlamur. Başından beri ihtiyaç duyduğumuz tek şey bir bardak sıcak ıhlamurmuş..."

Şevket bir elinde sahte makale, diğerinde ıhlamur dolu kesekâğıdı olduğu halde ayağa kalkıp düşünceli bir şekilde odanın içinde dolanmaya başladı. Kanepenin diğer tarafına doğru yöneldiğini görünce Profesör kılıcı oradan alıp diğer tarafa dayadı. "Ne düşünüyorsunuz?" dedi heyecandan kısılmış bir sesle.

Şevket sessizce bir aşağı bir yukarı gezinerek makaleyi sonuna kadar okudu. Okumayı bitirince Profesör'e döndü. "Aptalca," dedi. "Yalan olamayacak kadar aptalca."

"Ne demek şimdi bu?"

"Dünyanın en önde gelen bilimsel dergilerinde bile gerçekle ilgisi olmayan çalışmaların yayımlanabildiğini biliyorum. Hatta yanlış anımsamıyorsam bir Fransız hiç anlamadığı bir konuda anlaşılmaz sözcüklerle dolu bir makale yazmış ve bu makaleyi de çok saygın bir dergide yayımlatmayı başarmış. İşin komiği, bu yazısı nedeniyle alanın önde gelen isimlerinden de büyük övgü almış. Sonra da aynı dergiye yazısının bir zırvalıktan ibaret olduğunu bildiren bir mektup yazınca kıyamet kopmuş..."

Profesör onun nereye varacağını tam olarak anlayabilmiş değildi. Ama görünüşe göre numarayı yutmamıştı. "Yani sizce bu da öyle bir makale mi?"

"Hayır," dedi Şevket. "Demin de söylediğim gibi bu makalede yazan şeyler o kadar aptalca ki, değil American Psychologist hakemlerini, bir çocuğu bile kandıramaz. İşte tam bu yüzden, yazanların doğru olabileceğine inanıyorum."

Profesör bir an ne düşüneceğini bilemedi. Şevket'in her şeye rağmen kendisinden kuşkulanmaması sevindiriciydi tabii, ama bir amatör olarak, makaleyi bu denli geri zekâlı-

ca bulması hiç de hoş değildi. Neyse ki Şevket onun durgunluğunu yanlış yorumladı. "Üzülmenize hiç gerek yok Profesör. Bu sersem herif ne bulduğunun farkında bile değil," dedi elindeki kâğıtları sallayarak. "O dalgayı diğer dünyalara açılan bir anahtar olarak ilk siz kullanacaksınız. Bu yüzden de, Nobel Ödülü'nü siz kazanacaksınız."

Profesör biraz rahatlamış bir halde arkasına yaslanıp bir sigara yaktı. "Bunu göreceğiz. Artık isterseniz denememize başlayabiliriz."

"Hay hay. Şu andan itibaren emrinize amadeyim. Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Öncelikle şöyle koyu bir ıhlamur yapmanızı istiyorum," dedi Profesör sigarasının dumanını savurarak. "Biraz bolca yapın. Ben de içeceğim." Şevket sevimli kahkahalarından birini atarak mutfağın yolunu tuttu.

Beş dakika sonra, Profesör ilgiyle kılıcı incelemekteyken elinde buharı tüten iki fincanla geri döndü. "Sizi tekrar hipnotize etmem gerekecek," dedi Profesör ıhlamurunu höpürdeterek. "P 300 paradigmasının işe yaraması için uyarıcıları bilinçli bir şekilde takip etmeniz gerekiyor. Buna karşılık sizin derdiniz düşlerinizle. Uyanıkken düş dünyasına girmeniz de bana teorik bir olanaksızlık gibi gözüküyor."

Şevket başıyla onayladı. "Oysa hipnoz altındayken bana uyarıcıları takip etmemi emredebilirsiniz."

"Kesinlikle," dedi Profesör.

Sessizce ıhlamurlarını içtikten sonra Şevket pijamalarını giyip dişlerini fırçaladı. "Her şey gerçeğe uymalı," diye açıklıyordu bunları yapmasının nedenini. "Her gece yatmadan önce ne yapıyorsam onları yapmalıyım. Düşlerim çok berrak olmalı."

Ardından birlikte Şevket'in çalışma odasına geçtiler. Bilgisayar açıktı ve elektrofizyoloji düzeneği çalışmaya hazır durumdaydı. Şevket yatak odasına girmeden önce bir an

durdu, dönüp Profesör'e elini uzattı. Profesör tedirgin bir şekilde onun elini sıktı.

"Profesör," dedi Şevket neredeyse hüzünlü bir ses tonuyla. "Az sonra çıkacağım yolculuk, siz buna inanmasanız da, çok tehlikeli olabilir. Bir daha geri dönemeyebilirim bile. Çok sarsıcı şeylere hazırlıklı olmalısınız ve ne olursa olsun, beynimin çalışması durmadıkça odama girmemelisiniz. Ve şunu da bilmenizi istiyorum ki, benim için yaptıklarınızı çok takdir ediyorum. Siz gerçek bir dost ve çok iyi bir insansınız. Size mutluluklar diliyorum."

Nedense Şevket Hakan Tunçel'in sözleri Profesör'e son derece inandırıcı gelmişti. Bir an için, onu gerçekten de büyük tehlikelerle dolu bir dünyaya göndermekte olduğunu düşündü. Her şeyden vazgeçip, ona gerçekleri söylemek geldi içinden. Ama sonra dişlerini kenetledi. Bu onun iyiliği için, diye düşündü. "Ben de sana renkli rüyalar diliyorum dostum."

Şevket'in gözlerinde bir mutluluk parıltısı uçuştu. Sonra arkasını dönüp odaya girdi ve kapıyı sıkıca kapattı. Profesör de bilgisayarın başına geçip cihazlar üzerinde son kontrollerini yaptı. On dakika kadar sonra mikrofondan Şevket'e seslendi. "Elektrotları bağladınız mı?"

"Hepsi tamam Profesör," dedi Şevket heyecanlı bir sesle. "Uyutulmaya hazırım. Ama önce size bir şey söylemek istiyorum. Olur da oradan sağ salim dönersem, bana yaptığınız iyilik karşılıksız kalmayacak. Sizi internetteki en sıkı Lolita sayfalarına ücretsiz abone yapacağım."

9.

Hamit, Muhittin'in Yeri'ne girdiğinde içeride meyhanecinin genç yamağından başka kimse yoktu. Temizlik işlerine henüz başlamış olan yamak şaşkınlıkla ona baktı. Herhalde adres soracak diye düşünerek onun yanına gitti. "Buyurun abicim," dedi yabancının bir soyguncu olma olasılığına karşı süpürgesinin sapını sıkıca kavrayarak.

"Biraz oturacağım," dedi Hamit ve doğruca gidip bir iskemleye çöktü.

Yamak onun bu pervasızca hareketine çok bozulmuştu ama kızgınlığının ne kadarını dışa vurması gerektiğini pek kestiremiyordu. "Yalnız daha açık değiliz abicim," dedi onun başına dikilerek.

"Zararı yok. Ben içki içmeyeceğim. Sen işine bak. Benim burada biriyle randevum var."

Delikanlı gözlerini kuşkuyla kıstı. "Bu saatte mi?"

"Beklediğim kişi bir saat içinde gelir; tabii gelecekse."

Yamak bir süre düşündü. Sonunda bu birkaç dakikalık düşünsel sürecin meyvesi olan görüşünü bildirdi. "Yalnız burada beklemek yasak abicim."

Hamit başını kaldırıp ilk kez ona dikkatle baktı. Yamak süpürgenin sapını daha bir güçlü kavradı.

"Senin adın ne bakayım?" diye sordu Hamit.

"Benim adım Yurdakul da... yine de beklemek yasak abicim," dedi yamak inatla.

Hamit ona doğru bir sandalye çevirdi. "Gel otur bakayım şöyle biraz Yurdakul." Yurdakul'un tereddütle bir kendisine bir sandalyeye baktığını görünce gülerek ekledi: "Beş dakika canım, fazla değil. Hâlâ kalınama izin vermezsen giderim."

Yurdakul sıkıntılı bir şekilde itaat etti.

"Sen nerelisin Yurdakul?"

"Erzurum, Horasan."

"Vay! Bir dadaşsın ha?"

Yurdakul biraz kızardı. "Yok canım. O kadar da değil."

"Söyle bakayım kaç para alıyorsun buradan? Asgari ücret mi?"

Yurdakul oturduğu yerde huzursuzca kıvrandı. "Yalnız benim çok işim var abicim. Patron geldiğinde her şeyi hazır etmezsem çok kızar."

"Haydi canım... Muhittin Abi kalender adamdır."

"Ne Muhittin Abi'si abicim? Muhittin Abi iki yıl önce öldü. Şimdi burayı Cevdet Bey işletiyor. Cevdet Bey ve oğulları..."

"Allah rahmet eylesin," dedi Hamit üzgün bir suratla. "İnsan iki yıl hastanede yatınca böyle şeyleri duyamıyor tabii."

"İki yıldır hastanede mi yatıyordun sen abi?"

Hamit başıyla onayladı. "Sen çok iyi bir delikanlıya benziyorsun Yurdakul. Bak sana buraya neden geldiğimi anlatayım..."

Yurdakul hâlâ kendini pek rahat hissetmiyordu ama karşısındaki adama duyduğu kızgınlık hafiflemiş gibiydi. Zaten duygusal bir yapısı olduğu için böyle ağır bir hastalık geçirmiş birine kabalık etmek istemezdi.

"Beni içki bitirdi Yurdakul," dedi Hamit. "Alkol bütün vücudumu tüketmişti. Bir yıl boyunca doktorlar iflas etmiş organlarımı iyileştirmek için uğraştılar."

"Şimdi maşallahın var abicim... Vallahi benden sıhhatli gözüküyorsun."

"Evet ama asıl iyi edilmesi gereken vücudum değil beynimdi... Sonraki bir yıl da psikolojik tedaviyle geçti. Ve nihayet beni geçen hafta taburcu ettiler. Alkol bağımlılığından tamamen kurtulmuş gibiydim ama unutmamak lazım ki bütün bu süre boyunca koğuşuma kolonya sokulmasına bile izin verilmemişti. Asıl önemlisi içki içebilecek olmama rağmen irademle bunu yapmamayı başarmamdı..."

"Sen de ilk iş sabahın köründe meyhaneye geliyorsun be abicim. Yapma bunu kendine... Bak bu kadar eziyet çekmişsin. Çekirdek çitletmeyi denesen... Ben sigarayı öyle bıraktım, misal. Gerçi ara sıra yine içiyorum ama..."

"Sandığın gibi değil Yurdakul," diye onun sözünü kesti Hamit. "Ben buraya içmeye değil doktorumla buluşmaya geldim."

Yurdakul'un suratı koca bir soru işaretine dönmüştü. "Nasıl yani?"

"Alkolden sonsuza kadar kaçamam. Şimdi buraya gelip içki içmeyecek iradeyi gösterirsem çok önemli bir başarı kazanmış olacağım. Tabii henüz yeterince güçlü olmadığım için doktorumun gözetimi altında bulunmam şart. O yüzden o da buraya gelip benimle birlikte oturacak. Akşam da pavyona gideceğiz."

Bu tedavi yöntemi Yurdakul'un aklına ne kadar yatmıştı bilinmez ama düşünceli düşünceli başını salladı. "Tabii piskoloci çok önemli bir şey," diye mırıldandı.

Hamit elini onun omuzuna attı. "Konfiçyüs'ün dediği gibi Yurdakul: Dosdoğru tehlikenin yüreğine git, orada huzuru bulacaksın."

"Muhakkak abicim," diyerek ayağa kalktı Yurdakul. "İstediğin kadar oturabilirsin burada. Demin söylediklerim için de kusura bakma. Biliyorsun işte..."

"Hiç dert etme Yurdakulcuğum," diye onu teselli etti Hamit. "Nereden bilecektin ki? Hırlısı var hırsızı var."

"Ben işime döneyim o zaman," diyerek meze tezgahının arkasına geçti Yurdakul. "A, bak doktor bey de geldi galiba!"

Gerçekten de içeriye sırtında koyu renkli bir takım elbise bulunan yaşlıca, sıska ve pek mahzun yüzlü bir adam girmişti. Elinde kocaman bir Bond çanta taşıyordu. Adam onları kibarca selamladıktan sonra gelip Hamit'in yanı başındaki masaya oturdu. Hamit dikkatle bakınca çantanın adamın bileğine kelepçelenmiş olduğunu fark etti. Nasıl hareket etmesi gerektiğini pek bilemiyordu. Yoksa Hector'un çılgınca hikâyesi gerçek miydi? Tedirginlikle adama doğru döndü. "Hayri Bey?"

Adamın yüzünde kırışıklarla dolu bir gülümseme belirdi. "Hayri Kuru," diyerek elini uzattı Hamit'e.

Hamit abondane olmuş bir şekilde adamın elini sıktı. "Hamit."

"Siz emanetçi misiniz?"

"Ben... evet, sanırım."

"Güzel. Panş kendisi gelemezse bir emanetçi göndereceğini söylemişti. Yine de sizden bir ispat göstermenizi rica etmek zorundayım. Lütfen gücenmeyin. Size güvenmediğimden değil ama emaneti doğru kişiye teslim ettiğimden emin olmak mecburiyetindeyim."

"Tabii, tabii..Çok haklısınız," dedi Hamit. Montunun cebinden Hector'un kendisine verdiği Panş ve Bebeka'ya ait fotoğrafı çıkarıp yaşlı adama uzattı. İnşallah işe yarar, diye düşündü. Olmazsa yapılacak en doğru şey, adamı oradan kaçırmadan derhal Hector'u çağırmanın bir yolunu bulmaktı. Bu yaşlı başlı, kibar adamın üstüne saldıracak hali

yoktu ya. Hayri Kuru titreyen ellerle resmi ondan aldı.

"Ah güzel Madam Bebeka," diye hüzünle iç geçirdi yaşlı adam, Panş ve Bebeka'nın fotoğrafına bakarken. "Ve sevgili Panş. Sizleri bir daha görebilecek miyim acaba?"

Hamit, Hayri Kuru'ya acıyarak baktı. Belli ki, zavallı adam dostunun başına gelenlerden habersizdi.

Yaşlı adam anıların ağırlığından kurtulmak istercesine şöyle bir silkindikten sonra cebinden çıkardığı küçük bir anahtarla bileğindeki kelepçeyi çözdü. Sonra da Hamit'in şaşkın bakışları arasında çantayı ona uzattı. "Evet artık kimliğinizi de ispat ettiğinize göre size bunu vermemem için hiçbir neden kalmadı."

Hamit bir teşekkür cümlesi geveleyerek çantayı aldı.

"Sizden bir istirhamda bulunabilir miyim lütfen?"

"Elbette, buyurun."

"Sizin için bir mahzuru yoksa bu fotoğrafı saklamak isterim."

Hamit bir an kararsız kaldı. Fotoğrafın Hector için önemini pek bilemiyordu ama her durumda Hayri Kuru'nun o resmi daha çok hak ettiği kesindi. "Resmi alabilirsiniz," dedi. "Ayrıca buradaki paradan da payınıza düşeni..."

Hayri Kuru parmağını dudaklarına götürerek ona sessiz olmasını işaret etti. "Paradan söz etmeyin. Ben payıma düşeni fazlasıyla aldım," diye fısıldadı resmi sıkıca yüreğinin üstüne bastırarak.

Demek dünyada hâlâ böyle insanlar vardı. Sevdiği insanların bir resmi karşılığında üç milyon doları gönül rahatlığıyla bir yabancıya teslim edebilecek kadar yüce ruhlu olanlar. Belki de tüm insanların aç gözlü, bencil ve aşağılık yaratıklar olduğuna inanmakta o kadar haklı değildi. "Ama siz bunu hak ediyorsunuz," diye ısrar etti. "Maalesef sevgi dolu anılar bu vahşi dünyada yaşamı sürdürmeye yetmiyor."

"Yo, yo ben anılardan söz etmiyordum," dedi Hayri Kuru.

"Bu resim elbette benim için çok değerli ama ben payıma düşeni aldım derken daha ziyade yatırımlarımı kastediyordum. Sevgili Panş iki yıl bekledikten sonra bu paranın büyük bir kısmını dilediğim gibi değerlendirebileceğimi söylemişti. Ben de gayrimenkul ve repoya yöneldim. Ayıptır söylemesi, buradaki üç milyon dolar benim servetimle kıyaslandığında pek küçük bir meblağ olarak kalıyor. İçiniz rahat olsun. Ve bu fotoğraf için de size çok teşekkür ederim." Bunları söyledikten sonra da ayağa kalkıp Hamit'i ve buzdolabına buzlukları yerleştiren Yurdakul'u bir kez daha selamlayarak meyhaneden çıktı.

O ana kadar doktorla hastasını rahatsız etmekten özenle kaçınan Yurdakul elinde süpürgesiyle, boş boş kapıya bakan Hamit'in tepesinde bitti. "Ne diyor doktor abicim?"

Hamit dalgın bakışlarını Yurdakul'a çevirdi. "Ne doktoru?"

Yurdakul gözlerini kırpıştırdı. Artık neler düşündüyse, şöyle bir dudaklarını ısırıp alelacele işine döndü. "Yok bir şey abicim. Sen keyfine bak."

Yurdakul yanından uzaklaşınca Hamit usulca çantayı araladı. Çanta tıka basa para doluydu. Yüreği gümbür gümbür atmaya başladı. "Üç milyon dolar," diye mırıldandı. Soğukkanlılığını toplamak için birkaç dakika daha orada oturduktan sonra çantayı kapıp Yurdakul'a bir hoşçakal bile demeden dışarı çıktı.

Ne var ki sokağa adım attığı anda ensesinde soğuk bir metalin temasını hissetti. "Hop, delikanlı! Nereye böyle aceleyle?"

Hamit büyük bir belayla karşı karşıya olduğunu derhal kavradı. Görünüşe göre Hector'un ikinci varsayımı da doğru çıkmıştı. Arkasındaki adam Panş'ın katillerinden biri olmalıydı. Hiçbir şey söylemeden olduğu yerde durdu.

"Tabancamı cebime koyuyorum. Ters bir hareketini gördüğüm anda yakarım. Şimdi ağır ağır yürü bakalım."

Hamit çarşıya doğru ilerlerken sokağın ucunda Hayri Kuru ve ensesinde eciş bücüş, çirkin suratlı bir herifin dikilmekte olduğunu fark etti. Onların yanından geçerken Hayri Kuru, bir selam vermeyi de ihmal etmeden Hamit'in yanı sıra yürümeye başladı. Arkasında bekleyen herif de peşlerine takıldı.

"Şimdi sola dönün," diye emretti Hamit'in arkasındaki.

"Nasılsın Tatar?" diye sordu Hayri Kuru, Beşiktaş Çarşısı'na doğru uzanan pasajın ve balıkçı tezgahlarının bulunduğu tarafın ters yönünde ilerlerken. "Nesebi sahih olmayan Okan Bey son gördüğümden bu yana pek değişmemiş ama senin saçların bembeyaz olmuş."

"Kapa çeneni," diye homurdandı Tatar.

Hamit elinden geldiğince sakin olmaya çalışarak gözleriyle çarşıyı tarıyordu. Derken az ötedeki bir dükkanın önünde bekleyen Hector'la göz göze geldi. Hector milli bayramlarda gösteri yapan öğrencilerinkilere benzer bir hareket yaptı. Bu, o zirzop planı işletmeye başladığının göstergesiydi. Hamit derin bir soluk aldı.

Hector göz açıp kapayıncaya kadar onlara doğru yürüyen insanların arasına karıştı. Sokağın iyice daraldığı bir noktaya geldiklerinde aralarında bir metreden az bir mesafe kalmıştı. Birden Hector dehşetli bir çığlık atarak bütün ağırlığıyla kendini Hamit'in üzerine bıraktı. Ardından canhıraş feryatlarla yerde tepinmeye ve breakdansçılar gibi sırtı üzerinde dönmeye başladı. Tatar, Hamit ve Hayri Kuru'yu iki eliyle iki yana doğru açarak ayaklarının dibinde kıvranan adama baktı. "N'oluyor lan bu herife?"

"Sara!" diye bağırdı Hamit kendini Tatar'ın elinden kurtararak. Sonra ok gibi fırlayıp etraftan geçen insanları yaka paça Hector'un başına doğru çekiştirmeye girişti. "Sara krizi geçiriyor. Yardım edin! Soğan bulun!"

Futbol derbilerinden sonra en çok sara krizi geçirenlere

ilgi duyan halk, Hector'un çevresinde hızla birikirken Tatar bir anda Hamit'in yok olduğunu fark etti. Arkasına dönüp bakınca onu ters yönde son hızla uzaklaşırken gördü. Dev gibi kollarını sağa sola savurarak çevresindeki kalabalığı yardı. "Piç Okan! Beni burada bekle. Hayri Kuru'yu kaçırırsan seni boğarım!" diye bağırarak Hamit'in peşine düştü.

Hamit pasaja doğru kaçarken dönüp göz ucuyla arkasına baktı. Peşindeki herif, cüssesinden hiç beklenmeyecek bir süratle ona yaklaşmaktaydı. Çantayı iki eliyle göğsüne bastırıp bir sağ bir sol yaparak insanların arasından sıyrılmaya çalışırken az ötedeki balıkçı tezgahlarının hemen önünde bekleşen tuhaf bir grup gözüne çarptı. Hepsi de poturlar giymiş, sakallı ya da sakallı olmayı pek arzuladıkları belli yedi sekiz kişi. Hamit bu grubun başındaki adamı gayet iyi tanıyordu.

"Halil İbrahim," diyerek onun omuzlarına yüklendi Hamit. "Peşimde biri var. Durdurun onu!"

"Neler söylüyorsun Abdülhamit? Bu kalabalık da ne böyle?" dedi Halil İbrahim telaş içinde.

"Şeyh Sâfi orada," dedi Hamit, Hector'un başında toplanmış kalabalığı işaret ederek. "Takım elbiseli, zayıf... Esir alınmış durumda.... Onu kurtarmalısınız! Sara krizi geçiren adam size yardım edecektir. Kaybedecek zaman yok. Dikkat edin, silahlılar!"

Hamit daha bu son sözleri söylerken oradan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Halil İbrahim bir an kararsızlık içinde çevresine bakındı. İri yarı bir herif, üstelik de elinde bir tabancayla kendilerine doğru yaklaşmaktaydı. Çabuk düşünmeli, çabuk karar vermeli ve cesaretle uygulamaya geçmeliydi; gerçek bir komutan gibi! Sırtını dikleştirdi ve sağ elini ileriye doğru uzattı. "Binali, Mustafa, Hasan! Çabuk koşun! Saralı adama Şeyh'i sorun. Allah yardımcınız olsun!" Üç talebe şimşek gibi komutanlarının gösterdiği yöne fırladılar. Halil

İbrahim ise iki eliyle pazarcılara ait dev bir balık tepsisini tuttuğu gibi tam yanından geçen tabancalı herife yapıştırdı.

Tatar ne olduğunu anlamadan kendisini yerde buldu. Ne var ki, Halil İbrahim ve talebeleri bu zaferin tadını çıkaracak fazla vakit bulamadılar çünkü tepsilerinin yere çalındığını gören iki balıkçı deliye dönmüşlerdi. Balıkçılar korkunç naralar atarak poturlulara giriştiler. Onları gören arkadaşları da, üç beş serseriye meydan dayağı çekme fırsatından yararlanabilmek için curcunaya katılmakta gecikmediler. Yumruklar, tekmeler havada uçuşuyor, naralar ve acı dolu nidalar, balıklara basıp düşenlerin kemik çatırtılarına karışıyordu. Bütün bu kıyamet içinde en talihsizler, bir an önce oradan kurtulmaya çalışan Tatar'ın önüne çıkanlardı. İnsan azmanı öfkeden kudurmuş bir halde, tuttuğu birkaç kişiyi bir daha iflah olmaz hale getirerek hengamenin içinden çıktı ve Hamit'in arkasından pasaja daldı.

Kavgacılar grubuyla saralıyı izleyenler grubu katılımcıların artışıyla birbirine teğet iki güruh haline gelmişlerdi ve bu halk kitlelerinin kaynaşması fazla vakit almadı. Hector'un tepesine dikilmiş demokrat ruhlu vatandaşlardan biri, altındaki ince uzun, poturlu adamın ağzına leşi çıkmış bir palamutu tıkıştırmaya çalışan pos bıyıklı balıkçıyı sertçe dürtükleyerek, "Beyefendi," dedi, "eğer bu zavallıyı hemen bırakmazsanız polis çağırmak zorunda kalacağım." Balıkçı derhal altındakini bırakıp ayağa kalktı ve palamutu vatandaşın suratına öyle bir çaktı ki adamcağız âfetten henüz zarar görmemiş balıkçıların tezgahlarına kadar uçarak birkaç tepsiyi daha yerle bir etti. Sıradan ve iyi niyetli bir vatandaşın dayak yediğini gören birkaç sıradan ve iyi niyetli vatandaş da balıkçılara girişince tam anlamıyla kızılca kıyamet koptu. Balıkçılar poturluları, vatandaşlar balıkçıları ve başka vatandaşlar da diğer vatandaşları dövüyordu. Çiğ balığı yemekten ucu ucuna yırtan Halil İbrahim ise yüzüstü sürü-

nerek elleriyle yerleri yokluyor ve iki dişinden yoksun bir şekilde bağırıp duruyordu. "Lenslerim, lenslerim. Sakın üstüne basmayın."

Halil İbrahim'in Şeyh'i kurtarmakla görevlendirdiği üç yağız delikanlı Binali, Mustafa ve Hasan gelişmiş bir sorumluluk anlayışıyla, arkadaşlarının dayak yemesine aldırış etmeden "saralıyı" bulmaya çalışıyorlardı. Sonunda biri yerde kendi kendine debelenen adamı fark edip hızla onun yanına koştu. "Selamünaleyküm ya bu vaktin sabahı. Binali'ye destur var mı?"

Hector gözlerini açıp tepesine çökmüş kara yağız delikanlıyı görünce oturduğu yerde dikildi. Çevresine şöyle bir bakınca halkın kendisine duyduğu ilginin çoktan kaybolduğunu anladı. Boş gözlerini Binali'ye çevirdi. Sersemce başını iki yana salladı. "Mais, je comprends pas... Hamit?"

"Abdülhamit Ağabey emniyette evelallah. Bizimkiler peşindeki mendeburun icabına baktılar... Şeyh'in esir alındığını işittik. Senin emirlerini bekliyoruz. Bize bunu kimin yaptığını söyle hemen gidip kıralım o mübareğe uzanan ellerini." O sırada Mustafa ve Hasan da gelmiş Binali'nin arkasında esas duruşa geçmişlerdi.

Hector, Binali'nin yardımıyla ayağa kalktı. Hiçbir şey anlamıyordu. Ama galiba bu tuhaf insanlar dosttu ve kendisine yardım etmeye çalışıyorlardı. Belki de onları Allah göndermişti. Eğer böyleyse ilk fırsatta İslam dinini benimseyecekti. Şöyle bir çevresine bakınca az ötede Hayri Kuru'yu çekiştirerek oradan uzaklaşmaya çalışan Piç Okan'ı gördü. Parmağıyla onları işaret ederek bağırdı. "Kurtarın. İhtiyar adamı kurtarın."

Bu sözü duymalarıyla üç genç ok gibi atılıp Piç Okan'ın üstüne çullandılar. Piç Okan küfürler savurarak silahına davranmaya çalıştı ama çok geçti. Gençler bu imansızın ağzını burnunu, eğitim gördükleri mektebin de bulunduğu

Çarşamba semtinin pazarına benzetirken Hayri Kuru hepsini tek tek selamlayıp aralarından sıyrıldı ve kaşla göz arasında ortadan kayboldu.

Artık Piç Okan'dan bir tehlike gelmesi imkansızdı. Hector derhal kavgacıların arasından sıyrılıp pasaja doğru yollandı. Kimin kim olduğu umurunda değildi. Bütün istediği bir an önce otoparka gidip Hamit ve paralarla birlikte oradan uzaklaşmaktı.

Halil İbrahim sayesinde Tatar'la arasındaki mesafeyi biraz olsun açmayı başaran Hamit pasajdaki dükkanların önünden bir solukta geçip çıkışa yönelmişti. Ne var ki, orada onu kötü bir sürpriz bekliyordu. Sabah geldiğinde açık olan çıkış, demir kepenklerle kapatılmıştı. Yapacak bir şey yoktu. Geri dönüp otoparka diğer yoldan ulaşmaya çalışmalıydı.

Ancak arkasını dönüp iki adım atmıştı ki boğazında demir gibi bir pençe hissetti ve karşı konmaz bir güçle kepenklere fırlatılmadan bir saniye önce Tatar'ın hiddetten mosmor kesilmiş korkunç suratını gördü. "Seni piç kurusu!"

Hamit kepenklere çarpıp dili dışarıda yere yığıldı. Tatar eğilip çantayı yerden aldıktan sonra, dükkanlarının içinden dehşet dolu bakışlarla kendilerini izleyenlere aldırmadan belinden tabancasını çıkardı. Buz gibi bakışlarını kurbanından ayırmadan namluya mermiyi sürdükten sonra silahını yarı yarıya kendinden geçmiş Hamit'e doğrulttu. "Belki seni affedebilirdim. Ama şu ana kadar on bir kişiyi vurdum ve tek sayılardan hiç hoşlanmam."

* * *

Şevket Hakan Tunçel yatakta gözlerini açınca gördüğü tavanı bir yerlerden anımsıyor gibiydi. Ama bunun her sabah uyandığı zaman gördüğü tavan olmadığından da emindi. Kafası feci bulanıktı. Birden bir elin fanilasının içine girdiğini hissetti. Göğsünün üzerindeki yumuşak okşayışlar ka-

rarlı bir şekilde aşağı doğru iniyordu. "Profesör?" diye mırıldandı.

Bir kadının uykulu kıkırdama sesini duydu. "Profesör sensin. Bunu kanıtladın. Aşk profesörü. Şimdi tamamen seninim. Sen de benimsin tabii... Artık her şeyini o kadar iyi tanıyorum ki... Milyonlarca kişi arasında seni görmeden tanıyabilirim. Bu koku, bu ten, bu..."

Nalan çırılçıplak bir halde bir çığlık atarak dikildi. Şevket acınası bir suratla ona bakıyordu. Birden Nalan onun Hector olmadığını anlamasını sağlayan unsura hâlâ sımsıkı yapışmış olduğunu fark ederek bir çığlık daha attı.

Zaten beyni zonklayan Şevket kulaklarını tıkadı. "Tanrım, ne bet ses!"

Nalan dehşetle yataktan dışarı fırlamış bağırıyordu. "Kimsin sen? Hector nerede? Tanrım, ne yaptım ben? İmdaaat!"

"Dur, sakin ol. Açıklayabilirim," diye ayağa kalktı Şevket. Ancak aceleden toparlanmayı unuttuğu için Nalan onun belden aşağısındaki uygunsuz durumu fark edip bir çığlık daha koyuverdi. "İmdaaat! Sapık! Tecavüzcü! Yardım edin komşular!"

Şevket kızın pencereye fırladığını görünce aklını toparlamayı sonraya bırakıp pijamasını çektikten sonra bir hamlede yatağın üstünden geçerek onu kıskıvrak yakaladı. Kız deliler gibi bağırıyor, ondan kurtulmak için çırpınıyordu. Şevket kızın ağzını tıkamaya çalıştı ama Nalan dişlerini insafsızca eline geçirince acıyla bağırarak onu bıraktı. "Kes artık, n'olur! Kötü bir niyetim yok... Niye böyle yapıyorsun?"

Ne var ki Nalan zıvanadan çıkmıştı ve bu ruh durumunu sevdiği belliydi. Beline kadar pencereden dışarı sarkmış çığlık çığlığa gelip geçenlerden yardım istiyordu.

Şevket ona nefretle baktı. "Günah benden gitti." Bütün gücüyle kızı belinden tutup kaldırarak yatağa yapıştırdı. İki

dizini kızın iki kolunun üzerine yerleştirdikten sonra da elini ağzına bastırdı. Nalan artık sadece faltaşı gibi açılmış gözleriyle bağırabiliyordu. Şevket yatağın üzerinde bulduğu külotu Nalan'ın gırtlağına kadar soktuktan sonra diğer çamaşırlarla da ellerini ve ayaklarını sıkıca bağladı. Bir süre bekleyip kızın kendisinden bir zarar gelmeyeceğini anlamasını umut ederek onu bıraktı. Ama Nalan yatışacak gibi değildi. Şevket'in elinden kurtulduğu anda sürpriz kutularından fırlayan oyuncak soytarılar gibi kendini yataktan aşağı atıverdi. Sürüne sürüne pencereye doğru yaklaşmaya çalışıyordu. Şevket artık onun sakinleşmesi konusundaki bütün ümitlerini tüketmişti. Nalan'ı, bir çekişte yatağın üzerinden çıkarttığı çarşafa sarıp sarmaladıktan sonra omuzuna vurdu. Sonra da Hector'un gardırobunu açıp yükünü karga tulumba giysilerin arasına attı. Gardırobun kapısını kilitledikten sonra rahat bir nefes aldı. Neyse ki, komşular kızın yardımına koşmaya niyetli gözükmüyordu.

Şevket yatağın kıyısına çöküp etrafına bakındı. Her şey ne kadar da tanıdıktı. Oysa oraya daha önce Şevket Hakan Tunçel olarak hiç gitmemişti. Burası, iki yıl boyunca Hector'un vücudu ve bilinciyle yaşadığı evdi. Bir anda içine bir kuşku düştü. Ayağa fırlayıp tuvalete daldı ve aynanın karşısına geçti. Evet, bu surat kesinlikle Şevket Hakan Tunçel'e aitti. "Bu olamaz," diye mırıldandı kendi kendine. Başından beri diğer tarafa geçmenin mümkün olduğunu savunup durmuştu ama kendini orada bulduğu anda da durum inanılmaz gözükmeye başlamıştı. Bir süre kendi çevresinde dönüp durduktan sonra kararını verip yatak odasına döndü. Travma geçirecek zaman değildi; durum ne kadar travmatik olursa olsun. İşte, ne zamandır istediği şey gerçekleşmişti ve vakit kaybetmeden planını uygulamaya başlamalıydı. Duvardaki saat ikiyi gösteriyordu. Hector ve Hamit, Hayri Kuru'yla buluşmaya gitmiş olmalıydılar. Gardırobu

açıp Nalan'ın altından bir tişört ve bir kot pantolon çektikten sonra gardırobu tekrar kilitledi. Neyse ki, Hector'la beden ölçüleri aşağı yukarı aynıydı. Hızla giyinip oturma odasına geçti. Buzdolabının üzerindeki kavanozun içinden biraz para alıp evden dışarı fırladı.

Cihangir'deydi, tam olması gerektiği gibi. Temiz hava keyfini yerine getirmişti. Büyük bir maceranın içindeydi. Belki de şimdiye kadar hiçbir insanoğlunun yaşamadığı cinsten bir maceranın. Fındıklı'ya kadar giden taş merdivenleri koşarak indi. Derhal yolun karşı tarafına geçip Beşiktaş'a gitmek üzere bir taksiye atladı. Taksiyle çarşıya kadar girmeye çalışmak çok zaman kaybına yol açacağı için Akaratler'den az ileride arabadan indi ve üst geçitten geçip hızlı adımlarla balık pazarının bulunduğu sokağa yöneldi. Otoparkın kapısında pusu kurmaya gitmeden önce pazarı kolaçan etmekte fayda vardı.

Nitekim sokağa adım attığı anda doğru bir karar verdiğini anladı. Onlarca insan birbirine girmiş, ortalık savaş alanına dönmüştü. Kalabalığa biraz daha yaklaştı. Hector ya da Hamit'i görebilmek için bakışlarıyla çevreyi tararken bir kadının feryatlarını işitti. "İmdat! Polis! Adam öldürüyorlar!"

Bir an bile düşünmeden kadının bağrış çağrış çıktığı pasaja girdi. Dehşet nidaları onu pasajın arka çıkışına kadar yönlendirdi. Kepenklerin dibine yarı baygın bir halde yığılmış Hamit'i ve silahını ona doğrultmuş olan Tatar'ı gördüğü anda zınk diye durdu. Koşa koşa cinayet mahalline gelmişti ve şimdi ne yapacağını bilemiyordu işte. Yıllar süren aikido eğitimi o anda hiçbir işe yaramazdı çünkü aikido bütünüyle savunmaya dayalı bir spordu ve Şevket'in birini alt edebilmesi için öncelikle o kişinin kendisine saldırması gerekiyordu. Hatta 14. yüzyılda yaşamış, bu savunma sanatının en büyük ustalarından Ueşiba Marihei'nin zamanında geliştirdiği yöntemler o kadar savunmaya dönüktü ki, saldıra-

cak kişi olmadığından öğrencileri kendi aralarında antrenman yapamıyorlar ve bu yüzden o son derece yetenekli gençler her sene yapılan müsabakalarda diğer ekollerin temsilcileri tarafından fena halde benzetiliyorlardı. Evet, büyük usta ipin ucunu biraz fazla kaçırmıştı gerçekten de.

Öte yandan kaybedilecek bir saniye bile yoktu. Herif Hamit'i vurmak üzereydi. Şevket buna izin veremezdi. "Hey serseri!" diye bağırdı filmlerde esas oğlanların yaptığı gibi. "Bırak onu. Bana gel erkeksen!"

Tatar şaşkınlıkla ona döndü. Garip bir postürle kendisine yaklaşan zibidiye suratını ekşiterek baktı. "Allah kahretsin. Yine tek sayıya düşeceğim." Bunu söyledikten sonra da tabancasını Şevket'e çevirip ateşledi.

Şevket patlamanın hemen ardından göğsünden yükselen tok bir ses duydu. Sonra ciğerlerinde anafor gibi yükselen korkunç bir yanma ve acı hissetti. Bir an sonra beyaz tişörtü üzerine yayılan kanı gördü. Korkusuna hakim olmaya çalıştı. "Bu sadece bir rüya," diye mırıldandı gözlerini yumarak. "Şimdi uyanacağım. Rüyalarda hiç kimse ölmez ki..."

Ne var ki bir türlü uyanmıyordu ve ağrı yavaş yavaş vücuduna yayılıyordu. Gözlerini tekrar açtığında karşısındaki herifin namlusuna bir kurşun daha sürdüğünü gördü. Bütün gücünü toplayıp onun üstüne atıldı ve kendisine uzanmış kolu bileğinden yakalayıp ters çevirdi. Tatar'ın bileğinden çıkan çatırtı dükkanların içinden bile duyuldu.

Tatar acı bir feryatla tabancayı bırakıp bütün ağırlığıyla Şevket'in üzerine çullandı. Ama Şevket artık intikamcı bir ninjadan farksızdı. Rakibinin diğer kolunu yakalayıp, onu da doğa kurallarına ters bir yönde var gücüyle büktü. İflahı kesilen Tatar çantayı da bırakmış ve dizlerinin üstüne çökmüştü ama Şevket onu yeterince cezalandırdığına hâlâ kanaat getirmemişti. Parmaklarıyla adamı suratından kavrayıp kafasını geriye doğru yere çaktı. Tatar artık acayip yönlere bakan sağ

eli ve sol koluyla bir ucube gibi yerde baygın yatıyordu.

Hamit kendine geldiğinde, hırıltılı bir solukla çantayı yerden alıp sendeleyerek ama mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oradan uzaklaşmaya çabalayan bir adam gördü. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bıçak gibi sırtına saplanan bir acıyla olduğu yerde kalakaldı. Kaburgaları kırılmıştı.

Kurşun Şevket'in göğsünü delip geçmişti. Yaranın önünden arkasından oluk oluk kan akıyordu. Kıpkırmızı ve sırılsıklam olmuş tişörtüyle pasajın önünde belirdiğinde insanlar çığlıklar atarak çil yavrusu gibi sağa sola kaçıştılar. Birden bir siren sesi duyuldu. Şevket polis sireniyle ambulans sireni arasındaki farkı bilmiyordu ama gelenin hangisi olduğunu da umursadığı yoktu. Arkasını dönüp pasajın üst katlarına çıkan merdivenlere yöneldi. Gücünün elverdiğince hızlı bir şekilde basamakları tırmandı. En üst kata ulaşıp çevresine bakınınca tavanda çatıya açılan küçük boşluğu fark etti. Bütün enerjisi vücudundan çekilirken son bir gayretle boşluğun hemen altında bulunan tahta merdiven yardımıyla çatıya tırmandı.

Elindeki çantayı bırakmadan yarı sürünerek yarı yürüyerek çatının köşesine doğru ilerledi. O anda birisinin kendisine seslendiğini duydu. "Dur!"

Şevket dönüp gözlerinde uçuşan karaltıların arasından sesin sahibini seçmeye çalıştı. "Hector..."

İşte başına bütün bu işleri açan adamla karşı karşıyaydı. İki yıldır düşlerini çalan ve az daha kendisini öldürmesine neden olacak adam. Maalesef ondan hesap sorabilecek durumda değildi.

Hector onun kendi adını telaffuz ettiğini duyunca şaşkınlıkla duraladı. Onu ilk kez gördüğünden emindi ama her nasılsa giysileri son derece tanıdık geliyordu. Ona doğru temkinli birkaç adım attı. "Evet, ben Hector. Ama sen kimsin? Beni nereden tanıyorsun? Daha önce karşılaştık mı?"

Şevket delice bir kahkaha attı. Sonra yüzü acıyla buruştu. Ağır ağır çatının tam köşesinde ayağa dikildi. Aşağıda yüzlerce insan toplanmış dehşet içinde onu izliyordu. Sirenler artık bağırıyordu ve bir adam hoparlörden kendisine birşeyler söylüyordu. Hafifçe Hector'a döndü. "Bildiğim tek şey bundan sonra hiç karşılaşmayacağımız..."

Hector ona biraz daha yaklaştı. "Çok kötü yaralanmışsın. Hastaneye gitmen lazım. Şimdi o çantayı bana ver ve bırak seni aşağı indireyim," dedi sapsarı bir suratla.

"Üzgünüm, bu çantayı sana verememçünkü onu almak için çok uzak bir yoldan geldim," dedi Şevket hırıltılı bir sesle. "Evet, bundan sonra seninle karşılaşmayacağız ama belki sen beni görebilirsin. Belki de her gece..." Sonra başını kaldırdı. Birden gün ışığının kaybolmaya başladığını fark etti. Güneş ağır ağır dev bir karaltı halindeki ayın arkasına gizleniyordu. Havada tatlı bir esinti vardı. Şevket derin bir soluk aldı, bir iki sendeledi ve gözlerini yumup gülümseyerek kendini boşluğa, leylak kokulu misket ağaçlarına doğru bıraktı.

10.

Profesör Fişek yarım paket çikolata, üç kutu bira ve yedi sigarayla geçen bir saatin sonunda sadece bir tek P 330 dalgası yakalayabilmiş olmanın verdiği hayal kırıklığıyla ayağa kalktı. Elleri cebinde odada turlamaya başladı. Şevket Hakan Tunçel'i bir tek P 330 dalgası keser miydi acaba? Onunla dalga boyunun niceliği mi önemlidir yoksa niteliği mi konulu, büyük olasılıkla saatler sürecek bir tartışmaya gireceğini düşünmek keyfini çok kaçırıyordu. Belki de canı cehenneme deyip bu vakayı unutması ve bilimsel araştırmalarını dışkılamanın satır aralarına yoğunlaştırması en doğrusuydu. Evet, Şevket klasik bir psikanaliz sürecine rıza göstermediği takdirde onu başından atacaktı. Kendisi için ne kadar büyük bir özveride bulunduğunu anlayamıyorsa, bu onun sorunuydu. Memleketin en önde gelen psikanaliz kuramcılarından biriydi ve asla terapi sürecine girmeme konusundaki prensibinden onun için vazgeçmişti. Bu, hiç de az bir şey sayılmazdı ve Şevket Hakan Tunçel için bundan böyle yapabileceklerinin en fazlasıydı. Öte yandan ona karşı belli bir sempatisi olduğu da gerçekti. Belki ara sıra

görüşebilirlerdi; iki eski arkadaş olarak. Şevket hayli birikimli ve dost canlısı bir insandı. Yalnız başına yürümesi pek zor yaşam yolunda birbirlerine destek olabilirlerdi. Mesela Şevket gelip, iyice demode kalmış ve son günlerde epeyi sorun çıkaran bilgisayarını bir elden geçirebilirdi. Bilgisayarcı değil miydi? Gelip yapsındı pezevenk. Eline mi yapışırdı yani? Profesör öyle durduk yerde kendi kendine Şevket'e bozuk çalarak buzdolabından bir kutu bira daha almak üzere mutfağa yöneldi.

Profesör elinde birasıyla odaya geri döndüğünde monitördeki dalgalarda tuhaf hareketlenmeler olduğunu fark etti. Derhal masanın başına geçti. Birkaç kanalda sadece eksen üzerinde ilerleyen düz bir çizgi gözlemlenebiliyordu ki bu da söz konusu kanallara bağlı elektrotların düştüğünü gösteriyordu. Hâlâ yapışık olanlardan gelen dalgalar ise herhangi bir paradigmaya değil düpedüz bir kaosa işaret ediyordu. Şevket uyanmış olmalıydı. Ama öyleyse neden dışarı çıkmıyor ya da en azından kendisine seslenmiyordu? Hemen kulaklıktan birkaç değişik paradigmaya ait uyarıcı gönderdi. Sonuç aynıydı. Şevket hiçbirine gerekli tepkiyi vermiyordu. Seans kesinlikle sona ermişti.

Profesör gidip kapıyı usulca araladı. "Şevket Bey?"

Yanıt alamayınca aralık kapıdan içeriye ürkek bir adım daha attı. Odanın loş ışığına henüz alışamamış olan gözlerini kısarak yatağa baktı. "Aman tanrım!"

Şevket yatakta değildi. Ne de odanın içinde herhangi bir başka yerde. Profesör şaşkınlık içinde sakallarını kaşıyarak kapıdan diğer odaya bir göz attı. Acaba kendisi mutfağa gittiğinde mi dışarı çıkmıştı? Olacak şey değildi. Peki neredeydi öyleyse bu herif? Gerçekten düşlerindeki bir dünyada kaybolup gitmiş miydi? Haydi diyelim gitti, o zaman monitörde görülen beyin dalgaları kime aitti?

Derken yatağın bulunduğu köşeden bir tıkırtı geldi. Pro-

fesör tekrar o yöne bakınca bir kıpırtı fark etti. Yatakla duvarın arasında kalan daracık boşlukta bir kafa gözüktü. Profesör hemen odanın ışığını yaktı. "Şevket Bey! Bu ne hal?"

Şevket Hakan Tunçel suratında şok tedavisinden çıkmış hastalarınkine benzer bir ifadeyle o daracık yerde durmuş, çıplak göğsünü yoklayıp duruyordu. Kafasının dört bir tarafından yukarıya doğru uzanan bir sürü kabloyla, elektronik bitkilerle ekili bir saksıya benziyordu. Profesör yanına gelip onu ellerinden tutarak yatağa oturttu. Kendisi de yatağın bir ucuna ilişti. "Uyanın artık. Seans bitti."

Uyan emri Şevket'i biraz daha kendine getirmiş gibiydi. Yutkundu, gözlerini kırpıştırdı, göğsünü ve sırtını bir kez daha yokladı, derin bir soluk aldı, çevresine bakındı.

O sırada Profesör, Şevket Hakan Tunçel'in kendisini odaya kapatmadan önce pijamalarını giydiğini anımsadı. Oysa o anda üzerinde sadece bir don vardı. "Pijamalarınız nerede?"

"Pijamalar öbür tarafta kaldı," dedi Şevket zayıf bir sesle.

Profesör, Şevket'in yatakla duvar arasındaki boşluğu kastettiğini düşünmek istedi. "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Sanırım iyiyim. Ciğerlerim hâlâ biraz yanıyor ama birazdan geçer herhalde. Hastaneye falan gitmeme gerek yok. Evet, kesinlikle çok iyiyim."

Profesör içinden bir daha kimseyi hipnotize etmeyeceğine yemin etti. "Tam bir saattir hipnoz altındasınız. Korkarım size çok yüklendim. Özür dilerim. Şimdi biraz yatıp dinlenin. Ben, kendinizi iyice toparlayana kadar burada bekleyeceğim."

"Benim için endişelenmenize gerek yok Profesör," dedi Şevket kafasındaki elektrotları sökerken.

"Sadece bir tane," dedi Profesör sıkıntıyla. "O kadar ıhlamura rağmen sadece bir tane P 330 dalgası yakalayabildik.

"Deneme başarıya ulaştı Profesör. Düşler âlemine gitmeyi başardım."

Profesör sinirli bir şekilde gülerek başını iki yana salladı. "Hayır bu olamaz, bir tanecik dalgayla nereye gidiyorsun?" Neye ve niye karşı çıktığını pek bilmiyordu ama asabı çok bozulmuştu birden.

"Önemli olan nicelik değil ki nitelik Profesör," dedi Şevket iyiden iyiye eski Şevket olmaya başlayarak. "Size daha önce de burada uyurken geçirdiğim sürenin orada uyanık geçirdiğim süreye eşit olmadığını söylemiştim."

İşte Profesör'ün korktuğu başına gelmişti. Ne var ki, o bunu düşünürken her ikisinin de şu anda savundukları fikrin tam tersini iddia edeceklerini sanıyordu. Hayat çok tuhaftı gerçekten de. "Siz istediğinizi elde ettiğinizi söylüyorsanız bu tartışmanın bir anlamı yok elbette. Peki bana neler yaşadığınızı anlatabilir misiniz?"

"Müthiş bir maceraydı gerçekten de," dedi Şevket gülerek. "İnanın hâlâ etkisi altındayım. Hector'la karşılaşmam, o gangsterin beni vurması ve en sonunda da kendimi damdan aşağı atışım... Öleceğimden o kadar emindim ki. Belki de ölmüşümdür zaten."

"Gangster mi? Ondan hiç söz etmemiştiniz..."

"Onun varlığından ben de haberdar değildim de o yüzden. Gerçi ortaya çıkabileceklerini tahmin ediyordum ama onu hiç görmemiştim. Namussuz herif vurdu beni. Tabii ben de onu iyice bir benzettim. Eğer araya girmesem hepsini öldürecekti; Hamit'i, Hayri Kuru'yu, hatta belki Hector'u da..."

"Hector anan, gangster baban!" diye bağırdı Profesör coşkuyla ellerini çırparak.

Şevket bir an durup onun kendisine küfür edip etmediğini anlamaya çalıştı. "Sizi kızdıracak bir şey mi söyledim Profesör?"

Profesör'ün heyecanı görülecek şeydi. "Başlangıçta Hector'un babanı sembolize ettiğinden kuşkulanıyorduın ama sonra öyle olmadığı anlaşıldı. İnsan niye babasından 'zarif

biri' diye söz etsin ki? Ama mutlaka bir de baba olmalıydı. Babayı bir türlü bulamıyordum ama şimdi ortaya çıktı işte. Hector sizin annenizden başka biri olamaz. Çapraz özdeşleşmenin müthiş bir örneği... Hatta bildiğim kadarıyla ilk örneği... Anne rüyalarda bir erkek şeklinde ortaya çıkıyor! Böylelikle hem yüceltilebiliyor hem de sapkın cinsel isteklerden uzak tutuluyor. Görünmeyen ama ürkütücü varlığını hep hissettiren o gangsterse apaçık bir şekilde babanızı simgeliyor. Ve siz, tam o herkese zarar vereceği sırada ortaya çıkıp onu haklıyorsunuz..."

"Aman biraz yavaş Profesör... Yani siz benim oraya hiç gitmediğimi mi iddia ediyorsunuz?"

"Ne olursunuz biraz mantıklı düşünün... Gayet zeki bir insansınız ama bu konuda konuşurken bambaşka biri haline geliveriyorsunuz. Gerçekten bir insanın düşlerinde yarattığı bir dünyaya fiziksel olarak girip çıkabileceğini nasıl düşünebilirsiniz? Siz burada yatıyordunuz ve ben de içeride beyin dalgalarınızı kaydediyordum."

"Ama P 330..."

"P 330 bir zırvalık! Sıradan, boktan bir dalga. Ihlamur içince 300 milisaniyelik sıçramaların 330 milisaniyeye çıkacağı ise tamamen benim uydurduğum bir yalan. O makaleyi ben yazdım. Ihlamur bir plasebo."

"Olabilir ama işe yaradı ve ben oraya gittim," dedi Şevket inatla.

"Peki bir kanıt gösterin o zaman. Vurulduğunuzu söylüyordunuz, nerede yaranız?"

Şevket göğsüne baktı. "Ama acıyordu," diye mırıldandı. "Tamam kabul ediyorum, bu pek ikna edici bir kanıt değil. Ama sizin de bazı şeyleri açıklayabilmeniz gerekiyor. Siz söyleyin bakalım, nerede benim pijamalarım?"

"Nerede çıkardıysanız oradadır," dedi Profesör dağınık oğlunu azarlayan bir anne gibi. "İşte şurada, uyurken düş-

tüğünüz şu aralıkta olmalı..." Sonra da pijamaları bir an önce bulup Şevket'e göstermek için balıklama yatakla duvarın arasına daldı. "Üf amma da pis bir yermiş. Hiç temizlenmiyor mu burası? Hah, işte şu çantanın altından çıkacağından eminim pijamalarınızın. Dur çıkaralım şunu da altı açılsın. Müsaadenizle..."

Profesör hummalı bir şekilde arama tarama çalışmalarını sürdürürken Şevket hayretler içinde onun yatağın üzerine attığı çantaya bakıyordu. Çantayı sapına asılı kelepçeden tutup kendisine doğru çekti. Derin bir nefes alıp çantayı açtı. Bir süre sessizce deste deste sıralanmış yüz dolarlık banknotlara baktı. Sonra yüzünde bir gülümseme belirdi, gülümsemesi giderek bir kahkahaya dönüştü ve deli gibi bağırarak ayağa fırladı. "Başardım! Üç milyon dolar, hepsi benim."

Profesör yine ne olduğunu merak ederek ona baktı. "Yine ne oldu?"

"Oraya gittiğimi kanıtlayacak bir şey mi görmek istiyordunuz Profesör? İşte size kanıt! Tam üç milyon dolar." Şevket dans ederek çantayı yatağın üstüne attı.

Profesör çantadaki paralara baktı. Yüzlük banknotlardan birini çıkartıp inceledi. "Gerçeğe benziyor. Bu kadar paranız olduğunu bilseydim her seans için sizden iyi bir ücret talep ederdim."

Şevket heyecanla onun yanına gidip oturdu. "Yoktu ki... Ne zamandır bir borç batağında kıvranıp duruyordum. Bu parayı oradan alıp getirdim."

Profesör gözlerini kısıp ona şöyle bir baktı. Neyin nesiydi bu herif? Bir manyak mı, bir gangster mi, bir kamera şakası mı yoksa bilinçaltından çıkagelen en lanetli kabusu, yani babasının hayaleti mi? "Bu kara para, değil mi?" dedi en aydınlanmış ses tonuyla.

Şevket elini onun omuzuna attı. "Profesör sizi tüm anlattıklarının gerçek olduğuna nasıl inandırabilirim bilmiyo-

rum. Ama son bir kez size anlatmaya çalışacağım. Lütfen beni dinleyin; gerçeklik konusundaki düşüncelerinizi, benim bir ruh hastası olduğum konusundaki güçlü inancınızı birkaç dakikalığına unutup beni dinleyin.

"Hector olarak uyanmaya başladığım ilk günler bunu çok eğlenceli bulmuştum. Bir başkasının hayatını gizli kameradan izlemek gibi bir şeydi. Ancak, bir süre sonra bu durum, sizin deyişinizle, gerçeklik duygumu yitirmeme yol açtı. Hayatım tam bir kabusa dönüşmüştü. Ne kendimin ne de yaptığım herhangi bir şeyin gerçek olduğuna inanabiliyordum. Hector'dan bir an önce kurtulmaktan başka seçeneğim yoktu. Ne var ki, bunu yapamıyordum. Sonunda, sizin de bildiğiniz gibi tek çarenin kendimi öldürmek olduğuna karar verdim. Fakat bunu yapmak hiç de kolay değildi. Derken zaman içinde, belki de gerçekliğe ilişkin kurgumu değiştirmem gerektiğini düşünmeye başladım. Belki de, her ikimiz de başka başka düzlemlerde aynı derecede gerçektik, ya da düş. Bunu fark etmek Hector'la ilgili sıkıntılarımı gidermiyordu ama sorunumun gerçeklikle bir ilgisi olmadığını kavramamı sağlamıştı..."

"Gerçeklik kurgunuz," diye araya girdi Profesör her bir sözcüğün üzerine basa basa, "değiştiğine göre neden Hector'un varlığı size hâlâ sıkıntı veriyordu?"

"Buna net bir yanıt vermek güç ama çok huzursuzdum. Giderek daha huysuz ve sinirli bir tip olmaya başlamıştım. Daha az hayal kuruyordum. Sonunda bunun nedeninin rüya görememek olduğunu anladım. Gerçek dünya dediğimiz o korkunç kısıtlamalarla dolu yerde gözlerimi kapatıp aynı ona benzer bir başka yerde uyanmak beni mutsuz ediyordu. Hector'un varlığı benim rüya görmemi engelliyordu ve bu beni çok kızdırıyordu. Çocukluğunda arkadaşlarına birkaç âdi misket kaptırdı diye mide spazmları geçiren birinin rüyaları çalındığında ne hale geleceğini düşünsenize. Evet,

rüyalarım bana giderek daha kıymetli görünüyordu. Hatta uykunun tek amacının, rüya görmemizi sağlamak olduğuna inanmaya başlamıştım."

"Bunu anladım. Lütfen devam edin."

"Anlayacağınız hâlâ Hector'dan kurtulmam gerekiyordu ama artık bunun tek yolunun kendimi öldürmekten geçtiğini düşünmüyordum. Pekâlâ oraya gidip onu da öldürebilirdim. Sonra bir de ortada sözü geçen bir para vardı. Gitmişken o parayı da alıp eskisinden çok daha mutlu bir hayata dönebilirdim."

"Az önce o gangsterin Hector'a zarar vereceğinden çok korktuğunuzu söylemiştiniz."

"Oraya gidene kadar onu öldürmeye kesin olarak kararlıydım. Ama onunla karşılaşınca bunu yapamayacağımı anladım. Bu, cinayet olurdu."

"Kim düşlerindeki bir adamı öldürmekten sorumlu tutulabilir ki?"

"Yasal olarak hiç kimse. Ama bu, vicdanen kendimi bir katil gibi hissedeceğim gerçeğini değiştirmiyordu. Bu nedenle, parayı alıp kendimi o tarafta öldürmeye karar verdim. Tahminlerim doğru çıkarsa o dünyada yok olarak o dünyayı da yok edebilecek ve rüyalarıma yeniden kavuşabilecektim. Hatta şanslıysam, dönerken paraları da beraberimde getirebilirdim. Nitekim, şu ana dek her şey düşündüğüm gibi gelişti."

Profesör başını iki yana salladı. "Çok ilginç bir öykü bu... Ama maalesef birçok şeyi açıklamıyor. Örneğin neden kurşun yaranızı değil de sadece para dolu çantayı bu tarafa getirdiniz?"

"Sadece yara da değil. Hector'un giysilerini ödünç almıştım, onlar da ortada yok. Uyandığımda kendimi burada, zaten bana ait olan bu donla buldum. Öte yandan Hector'un evinde bıraktığım pijamalarım da kayıp. Teyzemin hediye-

siydi onlar. Size ondan hiç söz etmiş miydim? Her neyse... Sorunuzun yanıtını kesin olarak bilemiyorum. Ama bir açıklaması var mutlaka. Belki de şöyle düşünmeli: Bu benim rüyam, istediğimi getirip istediğimi bırakmakta özgürüm."

Profesör tam birşeyler söyleyecekti ki kapı zilinin çalındığını işiterek irkildiler. Bir an sessizce bakıştılar. İkisi de birbirinin korku duyduğunu anlamış ve bu yüzden daha fazla gerilmişlerdi.

"Korku bulaşıcı bir hastalıktır," dedi Şevket sonunda gülerek. "Kapıcı servis için geldi herhalde."

Ancak Şevket sözünü bitirir bitirmez kapı bir daha çalındı. Sonra bir kez daha. Şevket kapıyı açma işinin kendisine düştüğünü fark ederek sinirli bir şekilde ayağına bir pantolon, sırtına da bir gömlek geçirdikten sonra kapıya yöneldi. "Afedersiniz Profesör. Şimdi dönerim."

Şevket koşar adımlarla gidip kapıyı hırsla açtı. Ancak karanlıkta gördüğü siluetin kapıcıya ya da karısına ait olmadığının ayrımına varması pek uzun sürmedi. "Buyurun. Ne istemiştiniz?" diye sordu tedirgin bir sesle.

Orta boylu, tıknaz gölge elini kapının kirişine koyarak usulca başını ileriye doğru uzatınca Şevket adamın hafifçe kelleşmiş kafasını gördü. Bir yerden hatırlayacak gibiydi bu yüzü. "Rahatsız ediyorum ama sizde bana ait bir şey var," dedi adam. "Onu almaya geldim."

Şevket böyle bir tavırla ve bu ses tonuyla konuşan birine hayatta hiç kimsenin itiraz edemeyeceği duygusuna kapıldı. Yine de mümkün olduğunca dirençli bir tavır takınmaya çalıştı. "Siz de kimsiniz?"

"Benim adım Şeref'tir ama herkes beni Panş olarak tanır."

"Olamaz."

Şevket korkuyla bir adım geri atınca adam bunu bir davet olarak kabul ettiğini gösterir bir şekilde eşikten içeri girdi. "Olamaz mı? Neden olamazmış? Ah, evet anladım. Güneş

gözlükleri yüzünden. Evet, yıllardır kimse beni güneş gözlüklerim olmaksızın görmemiştir. Ama şimdi buna gerek görmüyorum çünkü artık gözlerimden korkmuyorum." Bunu söyledikten sonra da dostça elini uzattı.

İnsanlarla tokalaşırken her zaman kuvvet denemesi yapmayı adet haline getirmiş olan Şevket parmaklarının adamın avucunda bir çocuğunki gibi zayıf ve güçsüz kaldığını hissetti dehşetle. "Bu bir kabus."

Panş elini Şevket'in omuzuna atıp hiçbir güçlük çekmeden onu içeriye doğru yönlendirdi. "Belki de haklısınız ama biraz sakinleşin lütfen."

İkisi birlikte Şevket Hakan Tunçel'in yatak odasına girince Profesör genelevde polis baskınına uğramış bir devlet başkanı gibi yatağın üstüne sıçradı. "Neler oluyor burada? Bu adam da kim?"

"Tanıştırayım," dedi Şevket bezgin bir tavırla. "Profesör Olcayto Fişek ve bu da Şeref Bey; nam-ı diğer Panş."

Panş, Profesör'le el sıkışırken yatağın üzerinde duran çantayı fark etti. "Ah işte burada." Çantayı alıp sakin bir şekilde kapıya yöneldi. "Sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim. Bunun için her ikinize de teşekkür ederim."

Şevket ona doğru bir hamle yapacak gibi oldu ama son anda kendini frenledi. Bir hayalet karşısında ne kadar şansı olabilirdi ki? "Buraya gelip sakin sakin üç milyon dolarımızı aldıktan sonra bize sadece bir teşekkür mü ediyorsunuz?"

Panş dönüp bir kaşını kaldırarak ona şöyle bir baktı. "Bu paranın sizin olduğunu pek sanmıyorum. Eğer öyleyse, bana ait olan üç milyonu verin de gideyim."

Şevket yutkundu. "O para ne sizin ne de benim. Ya da şöyle söyleyeyim, onu benden önce çalmanız size fazladan herhangi bir hak sağlamaz."

"Tanrım, ben nasıl bir işin içine bulaştım böyle," diye homurdandı Profesör Fişek yüzünü avuçlarının içine alarak.

"Endişe etmenizi gerektirecek bir şey yok Profesör," dedi Panş. Sonra Şevket'e döndü. "Bence siz bu işten yeterince kazançlı çıktınız zaten."

"Ne kazandım ki ben?"

"Bir düşle bir dünya yaratılabileceğini öğrendiniz, yetmez mi?"

"Anlaşılan o dünyayı yaratan benim değil sizin düşlerinizmiş," dedi Şevket adeta sitemkar bir tavırla.

"Bu doğru değil," dedi Panş. "Birisini düşlerinize kattığınız anda o kişi farkında olmasa bile ruhunun derinliklerinde bunu anında hisseder ve sizinle birlikte o düşü örmeye başlar. Yani olup bitenlerde benimkiler kadar sizin düşlerinizin de önemli bir rolü vardı. Hem kim bilir, belki farkında bile olmadan siz de bir dünya yaratmışsınızdır."

Profesör yıllar boyu düşlerine konu ettiği kadınların tüm rezil fantezilerinden haberdar olduğunu düşünerek titredi. "Siz neler söylüyorsunuz! İnsan salt düşleriyle bir başkasının yaşamını nasıl etkileyebilir?"

Panş, Profesör'e döndü. "Profesör, aslında bir diğerinin yaşamını etkileyebilmenin tek yolu budur. Dünyayı değiştiremezsiniz ama yeni bir dünya yaratabilirsiniz. Eğitiminiz nedeniyle, bunu anlamak sizin için herkesten daha zor, bunu biliyorum. Yine de, sizin durumunuzdaki bir insan için fena sayılmayacak bir sezgi gücünüz olduğuna inanıyorum. En azından, size çok daha fazla para ve popülarite kazandıracağı halde terapistliği başından reddetmeniz korkaklığınız kadar bu yeteneğinizin de göstergesi."

Şevket perişan bir halde olduğu yere çömelmişti. "Peki tüm bunların sebebi neydi?"

Panş bakışlarını uzaklarda, kendisinden başka hiç kimsenin görmediği bir yere dikti. "Uzun yıllar utanç verici bir hayat sürdürdüm. Ta ki onunla, yani hayatımın aşkı, güzel Bebekam'la karşılaşana dek. O bir melek olduğu için, bu

kaba ve vahşi ruhu sevdi; bana aşkını sundu. Mutluydum, çok mutluydum. Ne var ki, bir canavara böyle bir ödül çok fazladır. Onun aşkını hak etmek için ancak arı ruhların geçebileceği zorlu bir yolu aşmam gerekiyordu.

"Suç ortaklarım tarafından alçakça öldürülmem yolculuğumun ilk adımıydı. Güzel Bebekam'ın düşleri ve aşkımın kudreti bana başka bir dünyada yeniden yaşam kazandırdı. Öldürülmeden önce, ona zengin ve namuslu bir erkek olarak döneceğime ve sonsuza kadar mutlu yaşayacağımıza dair söz vermiştim. Namusluydum ve onu hep seveceğimden zerre kadar kuşkum yoktu. Ne var ki, hâlâ zengin değildim. Öldürüldüğüm bir dünyaya geri dönüp paramı almam mümkün olmadığı için de bu konuyu halletmek için sizin düşlerinizden yararlandım."

Kısa süren sessizliği Şevket bozdu. "Hepsi çok güzel de, aşk ateşiyle yanan arı bir ruhun bu kadar büyük bir hırsla, onun bunun rüyasında para peşinde koşması biraz ayıp olmuyor mu?"

"Söylediğim gibi, ona söz vermiştim ve bir erkek verdiği sözü daima tutmalıdır; ölmüş bile olsa."

"Peki neden ben?" diye inledi Şevket.

"Sen yeterince zeki ve yeterinden fazla hırslıydın. Bu olay, zekânın daha da keskinleşmesini, hırsının törpülenmesini sağlayabilirdi. Elbette, asıl amacım bu değildi ama madem bir şey yapacaktım o zaman kamu yararını da gözetmekte fayda var diye düşündüm."

"Sakın bu anlattıklarınıza inandığımı falan sanmayın," diye araya girdi Profesör. "Bence ikiniz de aklınızı kaçırmışsınız. Ancak öykünüzdeki iç tutarsızlıkları göstermek bunu anlamanıza yardımcı olabilir diye bir soru da ben sormak istiyorum: Anladığım kadarıyla Bayan Bebeka'yla diğer tarafta, yani Şevket Bey'in rüyasında gördüğü dünyada tanıştınız. Oysa şimdi siz buradasınız ve o hâlâ orada, yani bu durumda

siz de Bayan Bebeka'yla ancak rüyanızda görüşebilirsiniz."

"Yaşadığınız hayat sadece bir olasılıktır Profesör. Hayal edebileceğiniz tüm hayatlardan sadece biri. Bize kapıları kapalı olan bir tek dünya var; orası da zaten benim varolmayı tercih etmediğim bir yer. Bebeka'yla ikimizi bekleyen sonsuz sayıda yaşam bulunuyor. Bunu anlayabiliyor musunuz?"

Profesör kuyruğuna basılmış gibi dikildi. Anlayabiliyor muydu ha? Kendisine bunu sormak bu haydut kılıklı herife mi düşmüştü. "Madem öyle, siz de ortalığı bu kadar karıştıracağınıza şöyle bir gözünüzü kapatıp dünyanın en zengin adamı olduğunuzu hayal ediverseydiniz. 'Düşlüyorum öyleyse vardır!' Her şey bu kadar basit değil mi?"

"Öncelikle şunu bilmelisiniz ki, düşleriniz ancak ve ancak onlara inanacak kadar güçlüyseniz gerçektir. Birçok insan için hayalle düş arasındaki farkı yaratan da budur zaten. Bu ayrımı aşmış kimseler olduğundan eminim, onlar hayallerine de tüm yürekleriyle inanabilirler. Ne yazık ki, ben henüz onlardan biri değilim ve para da benim için inanılacak bir düş olmaktan çoktan çıktı."

"Paraya değer vermediğiniz için bizim üç milyon dolar gitti desenize," dedi Şevket acı acı gülerek.

"Öyle de denebilir," diye yanıtladı Panş kibarca.

"Son bir soru daha," dedi Şevket. "Neden kritik tarih olarak yüzyılın son güneş tutulmasının yaşanacağı günü seçtiniz?"

Panş omuz silkti. "O gün buluşma fikri çok estetik gelmişti. Her zaman biraz romantik olmuşumdur. Bu da benim zaafım işte, ne yapayım? Her neyse, artık gitmeliyim. Bebekam'ı daha fazla bekletmek istemiyorum. Bir boy aynanız var mı acaba? Ne de olsa beş yıldan sonra beni ilk defa görecek, kendime biraz çekidüzen vermeliyim."

11.

DÜNYANIN EN İYİ SAĞ KOLUNU KULLANACAK BEYİN ARANIYOR!

25 yaşında, iyi eğitimli, iki yabancı dil bilen sağlıklı genç, vücudunun bütünlüğünü koruyabilmek amacıyla, yeteneklerini değerlendirmek isteyen kişilerin davetini bekliyor.

İlgilenenler ..... numaralı telefona başvuruda bulunarak randevu alabilir.

Hector, zaten pek de keyifli olmayan Pazar sabahı kahvaltısını büsbütün zehir eden bu acayip "ne iş olsa yaparım" ilanına suratını ekşiterek baktıktan sonra dörde katlanmış gazeteyi masanın karşısında oturmuş çayını karıştıran Hamit'e geri verdi. "Bu, istifa ettiğin anlamına geliyor herhalde?"

Yaşadığı tüm o sarsıcı olaylardan sonra Hector öyle az konuşur olmuştu ki Hamit onun ağzını açıp birşeyler söylemesinden memnunluk duydu. Azılı gangsterlerle boğuşmak, karakolda saatlerce polise ifade vermek, iki gün nezarette kalmak hiç onun yaşam tarzına uygun şeyler değildi.

"Seninle yaptığımız anlaşma sona erdiğine göre kendime yeni bir iş aramam doğal sanırım."

"Yeni bir anlaşma yapabiliriz," dedi Hector. "Ücretini yetersiz buluyorsan sana biraz zam da yapabilirim."

"Ücret kesinlikle yetersiz ama sorun bu değil. Daha fazlasını verebilecek durumda olmadığını biliyorum. Asıl mesele şu ki, bence artık bu serüven sona erdi."

"Birdenbire benim evimde ve her nedense pijamalarıyla ortaya çıkan, hiç kimsenin tanımadığı bir adam. Görünüşe göre her şeyden haberi var. En doğru zamanda, en uygun yerde bitip paraları kapıyor, birtakım tuhaf laflar ettikten sonra ölümcül bir yarayla kendisini bir binanın tepesinden atıyor ve ondan geriye kalan tek şey yerdeki kanlı giysileri... Herif sanki birdenbire kuş olup uçuveriyor. Aslında bulunan giysiler de ona değil bana ait. Ve son derece garip bir nokta daha: Dün gece adamın pijamalarını incelerken düğmelerinden birinin eksik olduğunu fark ettim. O anda aklıma birkaç ay önce yine odamda, yerde bulduğum düğme geldi. Derhal onu arayıp buldum ve ne gördüm dersin? Evet, düğme bu pijamaya aitti. Besbelli bu eve ilk kez gelmiyordu. Pijamalı manyak!" Hector çatalıyla tabağındaki zeytinleri dürtükledi. "Bütün bunların bir açıklaması olmalı. Hiçbir serüven, bu kadar önemli sorular yanıtlanmadan sona eremez."

"Herhalde bu biraz da serüvende aldığın role bağlıdır," diye karşılık verdi Hamit. "Sen kendini kahraman sanıyorsun ama belki de öyle değilsindir."

"O herifi mutlaka bulacağım. Üç milyon dolarımı çaldı, en sevdiğim tişörtümü mahvetti. Ve sonra bir de Nalan'a yaptıkları var tabii... Hayır, tüm bunları unutmama olanak yok."

Hamit, Nalan'ı ne halde bulduklarını anımsayınca ister istemez güldü. Onu sucuk gibi bağlayıp gardıroba tıkanın paralarını uçuranla aynı kişi olduğunu anladıkları zaman,

bu esrarengiz adama hayatını kurtardığı zamankinden bile daha fazla sempati duymuştu. "Sahi Nalan nerede? Sabahtan beri görmedim onu."

Hector kahvaltı masasına oturduğundan beri ilk kez ağzına bir lokma birşeyler atıp çiğnemeye başladı. Hamit bunu onun iştahından ziyade zaman kazanma isteğine bağladı. "Sabah erkenden ailesinin evine gitti."

"Demek onlarla barıştı?"

"Evet. Sanırım."

İyice tedirgin bir tavırla konuşan Hector'un aksine Hamit'e bir rahatlık gelmiş gibiydi. "Kendisine bir sevgili bulan kızların ilk yaptığı iş budur zaten. Gidip aileleriyle aralarını düzeltirler."

Nalan'la olan ilişkisinin Hamit tarafından bu şekilde dile getirilmesi Hector'u büsbütün huzursuz etmişti. "Ben... bunu seninle konuşmayı istiyordum."

"Konuşacak pek bir şey yok Hector. Eğer benim ikinizin birlikteliğinden rahatsızlık duyacağımı falan düşünüyorsan hiç boşuna üzülme. Nalan benim için hayat boyu uzak durulması gereken insanlardan biri. Ve emin ol, bunun nedeni ona duyduğum büyük aşk değil. Yalnızca daha çok önem verdiğim biri olarak sana bu ilişkideki adımlarını dikkatli atmanı öneririm."

"Korkarım senin dikkatsiz diye niteleyeceğin bir adım attım bile..."

Hamit ona kuşkuyla baktı. "Ya? Neymiş o?"

"Ona evlenme teklif ettim."

Hamit derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. "Hayat," diye mırıldanarak çayından bir yudum aldı.

Belli ki bu konu Hector'u çok heyecanlandırıyordu. "Kabul edip etmediğini sormayacak mısın?" diye sordu eski neşesinden birşeyler taşıyan bir sesle.

Hamit ona dalga geçercesine baktı. "Hectorcuğum kusura

bakma ama Nalan'ın herhangi bir evlenme teklifini geri çevireceğini hiç sanmıyorum."

Hector biraz bozulmuştu. "Bence ona karşı fazla haksızlık ediyorsun. Biraz tuhaf bir kız olduğunu kabul ediyorum. Ama onu anlamaya çalışmak gerekiyor. Çok acılar çekmiş, sorunlarla dolu bir çocukluk geçirmiş ve... Bilmiyorum, onu çok sempatik ve sevilmeye değer buluyorum. Bence herkeste sevilmeye değer birşeyler vardır, ben Nalan'ın bu yönünü görebildiğimi düşünüyorum." Hector reçelli bir dilim ekmeğin ucundan bir ısırık aldıktan sonra devam etti. "Belki de, haklısındır. Herhangi birinin evlenme teklifini kabul edebilirdi. Ama bu kadar sevinçle değil... Onunla evlenmeyi istediğimi söylediğimde öyle bir coşkuya kapıldı ki hayatın boyunca birini bu kadar mutlu edebileceğimi düşünmezdim. Önce ellerimi iki avucunun arasına alıp gözlerini yumdu ve sanki bir dilek tutuyormuşçasına uzun bir süre öyle kaldı. Sonra gözlerinden iki damla yaş süzüldüğünü gördüm. Onu yatıştırmak için yüzüne dokunduğumdaysa birden vahşi bir hayvan gibi bağırarak sağa sola saldırmaya başladı. Vücudunu bilinçsizce oraya buraya çarpıyordu. Masa, sandalye ortalıkta ne var ne yok yere yıkarak kendini yatağa attı ve ağlamaya başladı. Ne yapacağımı bilemiyordum..."

"Gardıroba tıkıverseydin. Onun ilacı bu."

Elinde tuttuğu ekmek diliminin üzerindeki reçeller parmaklarından aşağı akarken Hector o heyecan verici anları tekrar yaşıyormuşçasına öyküsünü anlatmayı sürdürüyordu. "Yanına gittim. Birşeyler geveleyip duruyordum. Elini kaldırarak bana susmamı işaret etti. Beş on dakika ağladıktan sonra bana döndü ve 'Korkma Hector,' dedi, 'ben iyiyim. Bu sadece bir mutluluk krizi.' O anda dünyanın en şanslı erkeği olduğumu düşündüm."

Hamit ne söylese bu şaşkın aşığın aklını başına getiremeyeceğini biliyordu. "Bu durumun en azından, seni şu anda

içine düşeceğin boşluktan bir ölçüde kurtardığını gördüğüm için seviniyorum. Artık bana ihtiyacın kalmadığına göre, bugün evime geri dönmek istiyorum."

"Yapma Hamit," diye çıkıştı Hector. "Sana ihtiyacım var. O herifi bulmak için. Ayrıca, onu bulmak konusunda zannettiğin kadar umutsuz durumda değiliz. Ben her şeyi düşündüm. Bak şimdi, evin her tarafı bu herifin parmak izleriyle dolu olmalı. Parmak izi çıkartmayı biliyorsun değil mi? Bilmiyorsan da önemi yok, öğreniriz. Adamın bir profesyonel olduğu kesin ve emniyette sabıka kaydı olduğundan eminim. Yapılması gereken, emniyetteki kayıtlara ulaşıp parmak izlerinin kime ait olduğunu tespit etmek. Bunu ancak sen başarabilirsin Hamit."

"Akıl sağlığından endişe ediyorum Hector. Lütfen bu konuyu unut artık."

Hector sinirli bir hareketle suratını ovuşturdu. "Hiç olmazsa bir süre daha burada kal. Bir iş bulana kadar."

Hamit başını iki yana salladı. "Biraz mantıklı düşün Hector. Nalan'ın benim varlığımdan hoşlanmadığını sen de biliyorsun. Eh, ben de onunla aynı evde yaşamaya can atmıyorum. Öte yandan, artık ben de biraz yalnız kalmayı istiyorum. Düşünmem gereken birçok şey var. Çok uzun bir süredir evimle de ilgilenemiyorum. Yalnız senden bir ricam var. Burada ne kadar kalmam gerekeceğini kestiremediğim için gazetedeki ilana hem senin hem de benim evin telefon numarasını yazdım. Burayı arayanları bana yönlendirebilirsen çok sevinirim."

Hector bir süre sessizce kahvaltısıyla ilgilendi. Sonra yerinden kalkıp oturma odasına gitti. Birkaç dakika sonra mutfağa geri dönüp elindeki dosyayı Hamit'e uzattı.

"Nedir bu?" diye sordu Hamit dosyayı alırken.

"Oynadığımız oyunların sonuçlarıyla ilgili tuttuğum arşivin bir kopyası. Merak etme, bana olan borçlarını sana kar-

şı bir şantaj unsuru olarak kullanmayacağım. Hepsini siliyorum. Sadece bir hatıra olsun diye veriyorum bunu sana."

"Pekâlâ Hector. Buna bakıp bakıp senin ne kadar mızıkçı biri olduğunu hatırlayacağım."

"Hamit lütfen bana bütün açık yürekliliğinle söyle, Nalan'la ilişkim sana zarar veriyor mu? Aslında cevabın ne olursa olsun onunla evlenme kararımdan vazgeçecek değilim çünkü bence aşk her şeyin üstündedir. Ama yine de bunu bilmek benim için çok önemli."

Hamit elinde dosyasıyla ayağa kalkıp gözlerini Hector'unkilere dikti. "Hector Berlioz, inan benim için başka hiçbir şey yapmamış bile olsan -ki ne yaptığını şu anda pek anımsayamıyorum- sırf onu benim başımdan aldığın için sonsuza kadar sana müteşekkir olurdum. Sana mutluluklar diliyorum. Ve son bir dostça öğüt: Gardırop kapılarının anahtarlarını daima elinin altında tut."

12.

Profesör Olcayto Fişek üniversitedeki odasında bir yandan kitaplarını kantinden aldığı karton kutuların içine tıkıştırırken bir yandan da emeklilik talebinde bulunmaya zorlanmış yirmi beş yıllık bir akademisyen olarak neden kendisini bu kadar hafif ve neşeli hissettiğini çözümlemeye çalışıyordu. Bölüm Başkanı iki gün önce kendisinden açıkça emeklilik başvurusunu yapmasını istemişti. Türkiye'nin en gözde üniversitelerinden birinde, bütün sınıfın gözü önünde öğrencisini gırtlaklayan bir hocanın, hem kendisi hem de bölümü adına yapması gereken en iyi şey buydu. Profesör bu isteği adamı hayrete düşüren bir rahatlıkla hemen kabul etmiş ve bir sonraki gün de yazılı emeklilik talebini kendisine iletmişti. Yalnızca küçük bir ricası vardı. Dersler iki hafta önce bitmiş ve final döneminin sona ermesine de sadece birkaç gün kalmıştı. Emeklilik işlemlerinin tamamlanmasına kadar geçecek süre içinde okula gidip gelmek istemiyordu. Bölüm Başkanı bu ricayı seve seve kabul etmişti.

Profesör kapısının usulca vurulduğunu işitince ellerini ağrıyan beline dayayıp doğrularak derin bir soluk aldı. "Giriniz."

Kapı açıldı ve Klinik Psikoloji Master öğrencileri birer ikişer küçük odaya girmeye başladılar. Hemen hepsinin suratında aslında pek hüzünlüymüş de bunu gizlemeye çalışıyormuş gibi görünmeyi sağlayan eğreti bir gülümseme vardı. En öndeki Esra elinde bir buket çiçek taşıyordu. Profesör cidden şaşırmıştı. Giderayak öğrencilerinden Kel Mahmut muamelesi görmeyi hiç beklemezdi doğrusu. "Hayrola çocuklar, ne oluyoruz?" diye işi anlamazlığa vurdu.

"Bizi bırakacağınızı duyduk hocam," dedi Esra elindeki buketi Profesör'e uzatarak.

"Çok teşekkür ederim çocuklar," dedi Profesör zoraki bir gülümsemeyle çiçekleri alarak. "Her güzel şeyin bir sonu var tabii. Artık çok yoruldum. Aslında birkaç senedir emekliliği düşünüyordum ama işlerin yoğunluğundan buna fırsat bulamamıştım."

Profesör bu acayip lafı nasıl karşılayacaklarını anlamak için onların suratına şöyle bir bakınca hepsinin işin içyüzünü bildiğini anladı. Nitekim çam yarması atıldı. "Biz hepimiz haklı olduğunuza inanıyoruz hocam. O ukala iyi bir dersi çoktan hak etmişti."

"Hayır çocuklar," dedi Profesör son dersini vermekte olan büyük bir hocaya yakışır bir vakarla. "Hiç kimse böyle bir şeyi hak etmez. Sizler psikolog olacaksınız. İnsanlar arası ilişkilerde çok daha esnek olmalı ve alternatifli düşünmeyi öğrenmelisiniz. Örneğin, bir gün bir hastanıza karşı şiddet kullanmanız gerektiği hissine kapılabilirsiniz. Böyle bir durumda profesyonelce düşünmeli ve bu işi kendiniz halletmek yerine bir elektroşok uzmanına havale etmeyi bilmelisiniz."

"Bir öğrencime saldırmam, artık bu işi bırakmam gerektiğini açıkça gösteriyor. Çok hatalıydım ve bunun için hepinizden özür diliyorum. Ve, Yaşar'ı gördüğünüz zaman ondan da özür dilediğimi kendisine iletin lütfen." Yine de tüm

bunları söylerken onun gırtlağını sıkmış olmayı sıkmamış olmaya bin kere tercih edeceği duygusunu içinden atamıyordu. Hatta o erkeklik gösterisinin biraz koltuklarını kabarttığı bile söylenebilirdi.

"Sizi çok özleyeceğiz hocam," dedi walkman kulaklıkları kazağının önünden sarkan çiçek çocuk .

Profesör burnunun ucunu kaşıdı. "Ben de sizi çok özleyeceğim."

"Pinokyo Sendromu," diye atıldı Akın.

Profesör soran bakışlarını ona çevirdi. "Afedersin, anlayamadım?"

"Yalan ve burun arasındaki ilişki," diye açıkladı delikanlı.

Profesör gülünce öğrencileri de hemen ona katıldılar. "Hepinizle gurur duyuyorum çocuklar." Bunu söyledikten sonra da abartılı bir hareketle burnunu ovuşturdu. Öğrenciler daha da çok güldüler.

"Afşin ile Semra'nın da size çok selamı var hocam. Gelemedikleri için üzgün olduklarını söylememizi istediler," dedi Esra.

"Sağolsunlar. Hâlâ dargın mı onlar? Yoksa birbirleriyle karşılaşmamak için mi gelmediler buraya?"

Öğrenciler kıs kıs güldüler. "Yok hocam," dedi Bora. "Bugün onların nişan töreni var."

"İkisi de aynı gün mü nişanlanıyorlar? Ne tesadüf!"

"Anlamadınız hocam," dedi birşeyleri anlayıp anlamama konularında pek hassas olan çam yarması. "Onlar birbirleriyle nişanlanıyorlar. Sizi de nikâhlarına mutlaka bekliyorlar."

"Dalga geçiyorsunuz," dedi Profesör. "Semra'nın zaten bir erkek arkadaşı yok muydu? Hani şu lavabo açıcısı?"

"Onlar çoktan ayrıldılar," dedi çiçek çocuk. "Afşin'den yediği tokat giderini daha iyi açtı herhalde."

Profesör kıçını masasına dayadı. "Hay Allah... Şaka gibi. Her neyse, çok sevindim."

"Bence bunda sevinilecek bir şey yok," dedi Esra. "İğrenç bir ilişki. Semra, Afşin'den en az on beş santim uzun."

"Ne analiz ama!" diye alay etti çiçek çocuk.

"Bence Esra o kadar haksız değil," dedi Akın. "Ben Afşin'i iyi tanırım. Annesi hep boyu kısa olduğu için onu aşağılardı. Kendisinden de kısa boylu bir kızla evleneceğini ve çocuk niyetine bir sürü cüceye sahip olacaklarını söyleyip dururdu. Sanırım Afşin annesine bir tepki olarak onunla evlenmeye karar verdi."

O ana kadar sessiz bekleyen şişe dibi gözlüklü kız aradan sıyrılıverdi. "Schopenhauer'ın yazdıklarından hiç haberin yok gibi konuşuyorsun Akın. Herkes, kendisinin tersi özelliklere sahip olan eşler arar ki bir sonraki kuşak evrimsel açıdan kendisinden daha üstün olsun. Örneğin sarışınlar esmerleri, uzunlar kısaları, şişmanlar zayıfları tercih eder."

Akın onun suratına bile bakmadı. "Öyle olsaydı şimdiye kadar sen çoktan kendine kafası çalışan bir sevgili bulmuştun."

Şişe dibi gözlüklü kızın burun deliklerinin genişlediğini fark eden Profesör bu tartışmanın kısa bir sürede alevlenip dönem içinde sıkça meydana gelen cümbüşlerden birine dönüşeceğini hissederek araya girdi. "Her neyse çocuklar, nikâh memuru 'bu evliliğe itirazı olan var mı' diye sorduğu zaman kaygılarınızı dile getirirsiniz. Ziyaretiniz için size çok teşekkür ederim. Freud'un ışığı üzerinizden hiç eksilmesin ve hepinizin sapığı bol olsun."

* * *

Aynı gün Şevket Hakan Tunçel, Profesör'e telefon edip bütün gününün boş olduğunu, dilerse kampüse gelip öğle yemeğinde ona eşlik edebileceğini bildirdi. Profesör, Şevket'in birlikte yemek yeme önerisini memnuniyetle karşıladıysa da öğrenci boğazlayan hoca olarak kampüste bir anda

büyük bir şöhret kazandığını bu yüzden de ortalıkta pek görünmek istemediğini söyledi. Bu nedenle, öğretim üyeleri lokalinde ya da kantinde değil Hisar sırtlarındaki salaş bir lokantada buluşmaya karar verdiler.

Şevket lokantaya girince Profesör'ü bütün benliğiyle piyazının suyuna ekmek banarken buldu. "Yarasın Profesör."

Profesör sakınımsız devinimlerle piyazına ve köftesine yumulurken onu başıyla şöyle bir selamladı.

"Beni de imrendirdiniz. Ben de aynısından söyleyeyim bari." Şevket garsonu çağırıp siparişini verdikten sonra Profesör'e döndü. "Hayrola Profesör, bu ne açlık? Bugün yeterince öğrenci kanı içemediniz galiba."

Şevket'in istediği oldu ve Profesör kafasını yemeğinden kaldırıp ona ilgi gösterdi. "Meslek hayatım boyunca böyle bir şey ilk kez başıma geldi; hatta hayatım boyunca."

"Şaka yapıyorum Profesör. Aldırmayın, olur böyle şeyler. Hem emeklilik o kadar kötü değil ki."

"Emeklilik konusunu fazla umursadığım yok. İşimi hiçbir zaman pek sevmedim. Araştırmalar yapmaktan zevk alıyordum ama işin öğretmenlik kısmı benim için her zaman cehennem azabı olmuştur. Bu mesleği seçmem en başından büyük bir hataydı. Düşünüyorum da, belki terapistlik bile bana daha uygun bir meslek olurdu. Hiç değilse iyi para kazanırdım."

"Gerçekten terapistler çok para kazanabiliyor mu?"

"Ne diyorsunuz! İşini bilen bir terapist hayatı boyunca kendisini krallar gibi yaşatacak parayı birkaç yılda kazanabilir. Bu işten mültimilyarder olan bir arkadaşım var. Geçenlerde bir kongrede karşılaştık. Bana ne dedi biliyor musunuz? Tam on yedi senedir kış görmemiş. Sadece yılın altı ayında, ilkbahar ve yaz mevsimlerinde Türkiye'de kalıyormuş, sonbahar geldiğinde de güney yarımküreye göç ediyormuş."

"Çok yetenekli biri olmalı. Sıradan bir psikoterapistin bu kadar zengin olabileceğini sanmam."

"Evet, çok yeteneklidir," dedi Profesör alayla. "Ama psikoterapi alanında değil, pazarlamacılıkta. Genel helâların duvarlarına psikolog olduğunu falan hiç belirtmeden telefon numarasını yazardı. Tabii ne kadar sapık varsa bunu arıyordu. O da telefonda bunlara güzel bir bağlama çekip çoğunu terapiye gelmeye ikna ediyordu. Daha bunun gibi hedef kitleye doğrudan ulaşmasını sağlayan onlarca dahiyane numarası vardı."

Bu öykü Şevket'i pek eğlendirmişti. "Bence siz terapistlik de yapsanız ekonomik koşullarınız şimdikinden pek farklı olmazdı Profesör."

Profesör omuz silkti. "Kim bilir? Belki de haklısınızdır."

"Profesör, akademik çalışmalarınızı sürdürmek için bir kuruma bağlı olmanız gerekmiyor. Hatta bana sorarsanız üniversiteden ayrılmanız daha bile hayırlı. Bence bugünkü güdük entelektüel ortamın en önemli nedenlerinden biri bağımsız bilim adamı ve düşünür sayısının pek az olması. Elinizde mükemmel bir çalışma var. Öte yandan benim psikanalizimin, bulduğunuz elektrofizyolojik dalgadan daha önemli olduğuna inanıyorsanız sizinle işbirliğini sürdürmeye hazırım."

Yemeğine karşı hırsı biraz dinen Profesör arkasına yaslandı. "Çok teşekkür ederim. Bu konuda düşüneceğim ama henüz değil. Şu an için başka planların var."

Profesör'ün işinden kovulur kovulmaz bir plan yapabilmesi Şevket'i hem memnun etmiş hem de şaşırtmıştı. "Ya? Ne yapacaksınız peki?"

Profesör beş gün önce bilgisayarını açıp elektronik posta kutusunda Chicago Üniversitesi'nden gelen bir mesaj olduğunu fark ettiğini; hemen mesajı açıp okumak yerine manasız bir şekilde vahşi bir bilgisayar oyununa başlayıp, yedi

saat içinde üç bin yaratık öldürerek sırasıyla Mars'ı, Ay'ı ve Dünya'yı uzaylıların işgalinden kurtardığını; o gece hiç uyumadığını; ilk gençlik aşkının, yardım çağrısına verdiği karşılığı okuyacak cesareti ancak ertesi akşam eve gelip yarım şişe viski içtikten sonra toplayabildiğini; Türkçe yazı karakteri özürlü bilgisayar ortamında o bir tek satırı, *"Ah askim ah..."* sözcüklerini belki bin kez okuduğunu ve o gece hiç uyumadığını; sonraki akşam kalan viskiyi de bitirip sarhoşluğun ve ümitsizliğin verdiği cesaretle ona bir mektup daha attığını; o gece hiç uyumadığını; daha sonraki gün içinde eski sevgilisiyle birbirlerine karşılıklı beş mektup daha gönderdiklerini; Mine Hanım'ın yirmi yaşında bir oğlu olduğunu, üçüncü kocasından yedi sene önce boşandığını, kendisini çok özlediğini ve yanında olmayı her şeyden çok istediğini öğrendiğini; bunun üzerine o anda pijamalarıyla Amerika'ya doğru yola çıkmamak için kendisini zor zaptettiğini; o gece hiç uyumadığını; iki gün sonrasına Zürih aktarmalı bir Chicago uçağına bilet aldığını; en büyük korkusunun, sevgilisinin kuşkusuz eskisinden de güzel yüzünü bir kez daha göremeden ölmek olduğunu anlatmak için yanıp tutuşuyordu. Ama belki de, durmadan aşkından söz etmek isteyen liseli bir genç gibi görünmek istemediği için bunların hiçbirini söylemedi. "Bir süreliğine Türkiye'den ayrılmayı düşünüyorum," demekle yetindi sadece. "Peki ya sizin işleriniz nasıl gidiyor? Hector'dan kurtulabildiniz mi?"

"Kesinlikle," dedi Şevket büyük bir keyifle. "Onu biraz özlediğimi bile söyleyebilirim ama nasıl olsa alışırım. Zaman her şeyin ilacıdır, değil mi? Öte yandan, üç milyon doların yerini tutmasa da bütün bu giriştiğim işlerden bir kazanç da elde edebileceğim sanıyorum. Yazdığım elektrofizyolojik ölçüm programının küçük bir tanıtımını üniversitelere göndermiştim. Dün bir Profesör beni arayıp yazılımımla ilgilendiğini söyledi. Yarın onunla görüşmek üzere Anka-

ra'ya gideceğim. Çok para getirmese de bu mesleki kariyerim açısından iyi bir referans sayılır."

"Tebrik ederim."

Yemekten sonra Hisar Kampüs'ün hemen yanı başındaki, Boğaz'ı tepeden gören kafeye gittiler. Bahçedeki masalardan birine oturup birer çay söylediler. Ilık bahar rüzgârı yüzlerine vururken uzun bir süre hiçbir şey konuşmadan sadece çaylarını içip Boğaz'ı seyretmeye daldılar. Biriyle böyle uzun uzun karşılıklı sessizce oturup bundan da bir rahatsızlık duymamak dostluğun bir göstergesi olsa gerek diye düşündü Profesör bir ara. Şevket onun aklından geçenleri okumuşçasına gülümsedi. "Sadece huzur içinde varolabilmek ne kadar güç, değil mi Profesör?"

13.

Bebeka gece yarısı uyanıp da Panş'ı yanında bulamayınca korkuyla bakışlarını odanın içinde gezdirdi. O zaman az ötede bir ışık huzmesinin aydınlattığı silueti fark etti. Panş kel kafası, koca göbeği ve atletiyle dünyanın en komik hayaletinin tasvir edildiği bir heykel gibi pencerenin önünde durmuş dışarı bakıyordu.

Bebeka usulca kalkıp onun yanına gitti. Büyülenmişçesine dolunayı izleyen sevgilisinin boynunu okşadı hafifçe. "Ne oldu hayatım? Uyuyamadın mı?"

Panş kadının parmaklarını tutup dudaklarına götürdü. "Çok tuhaf bir rüya gördüm," dedi bir mırıltı halinde. "Rüyamda çocukken ayrıldığım bir kardeşim olduğunu öğreniyorum. İçim hem sevinçle hem acıyla doluyor. Bunu biliyordum diyorum kendi kendime, bir yerlerde bir kardeşim olduğunu çok iyi biliyordum. Onu hemen bulmayı, kucaklamayı istiyorum. İstemezsin diyorlar, çünkü senin kardeşin bir bozayıdır, kim bilir hangi ormanda yaşayan vahşi bir hayvan. Ama ben bunu hiç umursamıyorum, bütün istediğim onu nasıl bulabileceğimi söylemeleri. Çok yaşlı bir

adam diyor ki, sana kardeşinin nerede olduğunu söyleyebilecek bir tek kişi var ama ona ulaşmak kardeşini bulmaktan daha kolay değildir. Sonra parmağıyla gökyüzündeki ayı işaret ediyor: İşte orada tek başına yaşayan bir kız var. O kardeşinin yerini bilir."

"Hava ne kadar güzel," dedi Bebeka kolunu Panş'ın beline dolayarak. "Beş yıl aradan sonra birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi daha fazla uyuyarak ziyan etmek istemiyorum. Haydi gel çıkıp verandada oturalım. Çay içer, müzik dinleriz."

"Sence rüyam ne anlama geliyor?"

"Akşam yemeğinde karnabaharı biraz fazla kaçırdın. Galiba gördüğün rüyanın nedeni bu."

Panş bir süre daha düşünceli gözlerle ayı izledi. "Sanırım haklısın," dedi sonunda.

Birkaç dakika sonra verandadaki ikili salıncakta sarmaş dolaş oturmaktaydılar. Panş usul usul sevgilisinin saçlarını okşarken ara sıra içerideki pikaptan gelen hüzünlü şarkıya katılıyordu. Şarkı bittiğinde derin bir iç çekti. "Türk Sanat Musikisi'nin yerini hiçbir müzik tutamaz."

"Hele bu Hüseyin Bey'in şarkıları," diye iç geçirdi Bebeka. "Hepsi ne kadar hazin. Herhalde kendisi de çok acılar çekmiş, pek yalnız bir insan."

Panş başıyla onayladı.